

Giới thiệu Nhàn Vương Kiều Ngạo

Truyện Nhàn Vương Kiều Ngạo của tác giả Luyến Nguyệt Nhi là câu chuyện xuyên không mang nhiều yếu tố hài hước và vui nhộn của nữ chính bị bắt nhầm mà phải lên đầu thai vào người khác.

Tô Khinh Lăng, nguyên là thiên kim tiểu thư tập đoàn Tô thị, được cha mẹ yêu thương muốn gì được đó không phải làm bất cứ điều gì có cuộc đời không lo nghĩ hạnh phúc nhưng thật không ngờ nàng lại bị Diêm Vương bắt nhầm hồn phách.

Mà khi nàng muốn đầu thai thì xác nàng đã hủy rồi không thể hoàn lương được nàng sẽ sống ở địa phủ luôn hay như thế nào mời các bạn theo dõi tiếp tục.

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vương Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Đại náo Diêm Vương điện

Diêm Vương điện âm trầm khủng bố, bọn đầu trâu mặt ngựa, quỷ sai đi tới đi lui, roi trên tay hướng tới đám cô hồn mà quát. Nhưng, đột nhiên xuất hiện một thân ảnh màu lửa đỏ, thần sắc vừa vội vàng vừa tức giận bay tới, hoà long tiên trên tay không lưu tình đánh xuống mái Diêm Vương điện ba roi. Đám quỷ sai vốn hung thần ác sát thế nhưng giống như gặp phải khắc tinh, một đám quỷ hồn hô to gọi nhỏ tránh được một kiếp.

“Diêm Vương gia, người cút ra đây cho bọn tiểu thư!”

Hồng y nữ tử có gương mặt xinh đẹp, đôi mắt sáng hữu thần, mũi ngọc môi anh đào, thần sắc sáng ngời nhưng đáy mắt lại bùng cháy hai ngọn lửa diêm, chứng tỏ con giận của nàng không hề nhỏ chút nào.

Nàng không ngừng quát roi lên Diêm Vương điện, vừa quát vừa quát, thế nhưng không có ai trả lời nàng. Con giận như thể ngọn lửa thiêu đốt đáy lòng, roi hướng tới một tên quỷ sai tím tím. Tên kia sợ co rúm chân tay, cả người cứng ngắc, không dám cự cựa.

“Uy, người biết Diêm Vương hiện tại ở đâu không?” Hồng y nữ tử chỉ vào quỷ hồn hỏi.

Quỷ hồn xoay người lại, cúi đầu trả lời: “Tô tiểu thư, Diêm Vương gia hiện đang hưởng thụ nhuyễn ngọc ôn hương.”

“Cái gì?” Hồng y nữ tử giận dữ: “Tốt cho một tên Diêm Vương người! Cứ nhiên chỉ ham sắc, ngược lại phán bọn tiểu thư chết oan. Người không tin bọn tiểu thư có thể đánh người sao?”

Dứt lời, nàng tức giận chạy về phía tẩm cung của Diêm Vương. Thân ảnh lửa đỏ như đạo hỏa diễm, soi sáng nơi địa ngục âm u lạnh lẽo.

Tiểu quỷ hồn kinh ngạc nhìn bóng dáng chớp mắt đã biến mất kia, nhìn không được cảm thán: “Aizzz... Rõ ràng đều là quỷ hồn, như thế nào mà đả ngộ lại kém vậy a?”

Không công bằng a! Bọn hắn rõ ràng bị đám quỷ sai hung thần ác sát kia quát roi mỗi ngày, thế nhưng vị Tô tiểu thư kia lại không phải chịu. Nếu không phải còn có Diêm Vương, bọn hắn đều nghĩ nàng mới là chủ nhân Diêm Vương điện mất. Ngay cả quỷ sai thấy nàng còn sợ tới mức chớp mắt đã trốn biệt rồi.

Tại tẩm cung Diêm Vương, sau cánh cửa gỗ khắc hoa là một mảnh xuân sắc. Màn lụa lay động kịch liệt, thanh âm truyền ra khiến người nghe mặt đỏ tim đập.

“A a a... Vương... Mau... Ta chịu không nổi...”

“Nhanh như vậy liền chịu không nổi sao? Bản Vương còn chưa có ra chiều đâu!”

Hồng y nữ tử đứng ngoài cửa phòng, nghe thanh âm bên trong truyền ra, lửa giận mãnh liệt thiêu đốt. Cứ nhiên ở đây tham hoan, lại đem chuyện của nàng vứt ra sau ô, xem nàng thu thập bọn hắn như thế nào!

“Phịch!”

Hồng y nữ tử một chương phá nát cửa phòng.

Trong phòng đang một mảnh kịch tình nồng cháy, hai đương sự bị một tiếng này phá hư, dục vọng nháy mắt liền bị cuốn phăng. Diêm Vương lập tức ngừng động tác, đề lên người nữ nhân xinh đẹp kia.

Nữ nhân mở to mắt nhìn Diêm Vương, Diêm Vương mím môi không nói, nén giận không thôi, trán nổi đầy gân xanh, đang muốn phát tác thì thấy người

phá hoại là ai, tức giận lập tức nuốt xuống bụng.

“Tô tiểu thư, sao ngươi lại vào đây?”

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vương Kiều Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Một cước đá bay

“Tô tiểu thư, sao ngươi lại vào đây?”

Má ơi! Đang ở thời điểm mấu chốt, cư nhiên lại bị nữ quý kiều ngao kia phá đám, thật là thất sách! Bất quá lại nói, nữ quý này thật sự rất kiều ngao, hoàn toàn không đem Diêm Vương giả – chúa tể sinh tử vạn vật như hấn vào mắt.

“Bớt sàm ngôn đi! Ta tại sao lại vào đây, ngươi rất rõ ràng rồi còn gì!” Hồng y nữ tử trừng mắt nhìn nửa thân trên trần trụi của Diêm Vương, trong mắt đều là không có kiên nhẫn.

“Rốt cuộc đến khi nào ngươi mới để ta trở về đây?”

Nàng, Tô Khinh Lăng, nguyên là thiên kim tiểu thư tập đoàn Tô thị, là tâm can bảo bối của cha mẹ, là trân bảo được ca ca phụng trong tay, cuộc đời luôn thuận buồm xuôi gió thế nhưng lại bị Hắc Bạch Vô Thường câu nhằm hồn phách. Thảm hại hơn là, thân thể nàng bị hoả táng, vì không cam lòng nên cũng không thể đi đầu thai. Mỗi ngày đều ở Diêm Vương điện lượn qua bay lại, đã một tháng rồi mà tên Diêm Vương chết tiệt kia chỉ lo lêu lổng, không thêm giải quyết. Tô Khinh Lăng nàng từ khi nào đã trở thành không khí vậy?

“Tô tiểu thư, ngươi biết là thân thể ngươi đã bị huỷ, căn bản không thể nào hoàn dương được.” Diêm Vương rất tức giận. Giận do Tô Khinh Lăng kiều ngao là một nguyên nhân, nguyên nhân khác là tại vì hấn sai.

“Ta mặc kệ ngươi có thể để ta hoàn dương hay không, đó là chuyện của ngươi. Ta chỉ biết, thù hata của ngươi câu sai hồn của ta, làm hỏng cả hạnh phúc đời ta. Nếu ngươi không cho ta một cái đáp án khiến ta vừa lòng, ta liền khiến cái điện Diêm Vương này gà chó không yên, còn nháo lên Thiên đình, trách tội ngươi thất trách!”

“Từ từ đã!” Vừa nghe Tô Khinh Lăng muốn nháo lên trên, Diêm Vương lập tức sợ hãi. Hấn gợn tay túm quần áo mặc vào, chạy tới bên cạnh nàng: “Tô tiểu thư, ngươi ngàn vạn lần không được nháo lên Thiên đình. Sự tình biến lớn, cũng không nhất định có thể giải quyết tốt.”

Trời ạ! Vạn lần cũng không thể để bên trên biết hấn thất trách, nếu không đầu hấn khó giữ a!

Tô Khinh Lăng cười tà nhìn hấn, roi trên tay nhoáng một cái, khiến Diêm Vương hoảng hốt.

“Tô tiểu thư, nói đi, ngươi có điều kiện gì?” Cẩn rằng một cái, Diêm Vương mở miệng. Thôi thôi, nếu hi sinh một chút mà đổi lấy được an bình về sau, hấn cũng không ngại.

“Để ta hoàn dương.” Tô Khinh Lăng nhẹ nhàng nói.

“Nhưng thân thể ngươi đã không còn.” Diêm Vương gấp tới độ gân xanh dưới trán muốn nhảy nhót. Nữ nhân này đòi như vậy, hấn lỗ nặng a!

“Ta mặc kệ. Điều kiện duy nhất là hoàn dương, không bàn cãi nữa!” Tô Khinh Lăng ôm ngực, mày liễu như rồng cao, cho thấy một thái độ kiên định.

“Ngươi...” Diêm Vương tức tới độ lông mày cũng muốn rụng. Hấn thật muốn một tát đánh bay nàng. Đúng là một nữ nhân vừa kiều ngao, cổ chấp khiến người ta không thể ư nổi mà!

“Cho ngươi ba sự lựa chọn. Một là để ta nháo lên Thiên đình, hai là để ta hoàn dương, ba là để ta là môn thần canh cửa, mỗi ngày nghe ngươi ở đây ân ái. Ngươi chọn đi.”

“Ngươi...” Diêm Vương bị Tô Khinh Lăng chọc cho giận đến muốn ọc máu, tái mặt nhìn bộ dáng “lão nương khi dễ người đó”, chỉ cảm thấy trong đầu có sợi dây đứt cái phụt. Đợi đến khi hấn tỉnh táo lại rồi, Tô Khinh Lăng cư nhiên bị hấn một cước đá bay ra ngoài.

Tô Khinh Lăng không kịp đề phòng, bị Diêm Vương đá bay, giận dữ la hét: “Diêm Vương chết tiệt! Ngươi dám đá ta? Bỏn tiểu thư nhớ kỹ ngươi rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vương Kiều Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3: Là nam?

“Vương gia, người tỉnh lại đi a!”

Lỗ tai Tô Khinh Lăng tràn ngập tiếng khóc cao thấp, khoé mắt giật giật, trán trơn bóng khẽ nhăn lại. Nàng như thế nào lại cảm thấy cả người không có khí lực chứ? Nhớ tới cái tên Diêm Vương chết tiệt kia dám đập nàng một cước, thật là bức dọc mà. Bất quá, người đang khóc bên cạnh nàng là ai a?

Nàng mở mắt ra nhìn, nhất thời sững sốt. Trước mắt là một nữ tử tầm 16, 17 tuổi, ngũ quan xinh đẹp, tựa như lê hoa đái vũ (hoa lê đẫm mưa) khiến cho người ta không thể không thương tiếc, thế nhưng miệng nàng nói cái gì a? Vương gia? Ai là Vương gia?

“Ngươi...” là ai?

“A, Vương gia! Người rút cuộc cũng tỉnh lại rồi!” Tô Khinh Lăng còn chưa kịp nói hết, lại nghe nữ tử kia hết khóc lại cười, hai mắt đầm lệ mông lung nhìn mình.

Tô Khinh Lăng nhất thời lảng ngốc. Nàng nghe được cái gì a? Nàng là một Vương gia? Không thể nào! Nàng sẽ không bị tên xú Diêm Vương kia đập tới cổ đại đi? Vương gia? Nàng hiện tại là nam nhân sao?

Sờ sờ lên ngực, thế nhưng lại không có “tiểu hà bao” sao? Hơn nữa, nàng động thủ cũng không có nửa điểm khí lực.

“Vương gia, người muốn làm cái gì? Nô tì giúp người.” Nàng kia thấy động tác của Tô Khinh Lăng, nghĩ nghĩ, “hắn” có chuyện gì phải làm a?

Tô Khinh Lăng giật giật khoé môi, lại phát hiện cổ họng khô khốc, khàn giọng kêu: “Nước... Nước...”

“Người muốn uống nước sao? Được được, nô tì đi lấy cho người uống!” Nàng kia đáp, thân ảnh lập tức chạy tới cái bàn gần cửa sổ châm trà.

Tô Khinh Lăng mi nhăn lại càng sâu. Nô tì? Vậy nàng ta hẳn là Vương phi hoặc tiểu thiếp của Vương gia rồi. Không được! Nàng phải tìm hiểu xem tại sao bản thân lại biến thành nam mới được. Cho dù “tiểu hà bao” của nàng không đủ lớn, nhưng tổng thể mà nói vẫn khiến nàng vừa lòng.

“Vương gia, nước đến đây!” Nàng kia bưng chén trà tới, giúp Tô Khinh Lăng ngồi dậy, ghé chén trà vào miệng nàng.

Tô Khinh Lăng một hớp lại một hớp, uống cạn chén trà, cảm giác môi đã không còn khô ráp, cũng thấy trong người thoải mái hơn.

“Vương gia, người uống nữa không?” Nàng kia lại hỏi.

Tô Khinh Lăng lắc đầu, nghỉ ngơi thêm một lát, cảm thấy cơ thể có điểm hữu lực, nâng mắt nhìn nữ tử, trầm giọng hỏi: “Ngươi là ai?”

“Phịch!”

Chén trà rơi xuống đất vỡ tan tành. Tiếng chén vỡ thanh thúy kéo đám thủ vệ bên ngoài sợ hãi, học tốc chạy vào.

“Vương phi, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Vương phi?

Tô Khinh Lăng cảm thấy bản thân mình sắp phát điên rồi. Chẳng lẽ mình thật sự trở thành nam nhân sao? Nếu không, tại sao đám người kia lại gọi nữ nhân đó là Vương phi? Có khả năng sao? Nhìn nàng ta quần áo hoa lệ, căn bản là không có khả năng là tỷ nữ. Nếu như là tiểu thư thế gia, gia đình cũng không dám hô thẳng kỳ danh (tên gọi). Hiện tại, nàng thật hận tại sao nữ nhân này không biến mất đi, để nàng xem xem bản thân có thật sự trở thành nam nhân hay không.

“Không có việc gì, chỉ là Vương gia vừa mới tỉnh lại, bốn Vương phi cao hứng quá mới thất thủ, ném vỡ chén trà thôi. Các người lui xuống đi.” Nữ tử hướng bọn gia đình nói, nét thanh lệ trên mặt không giấu tự uy.

“Dạ!” Bọn gia đình đáp, rời khỏi phòng. Một tên gia đình hướng tới bên kia phủ, hướng phía lão Vương phi bẩm báo sự tình Vương gia tỉnh lại.

“Vương gia, người không nhớ rõ nô tì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vương Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: “Trúng trần nước sôi” vẫn còn

“Vương gia, người không nhớ rõ nô tì sao?”

Vô nghĩa! Nhớ rõ người mới là quý đó!

Trong mắt nàng kia loé lên lệ quang, bộ dáng diễm đạm đáng yêu, chọc người thương tiếc. Thế nhưng không bao gồm Tô Khinh Lăng vẫn đang nằm trên giường, hiện tại trong đầu nàng hỗn độn như sương hồ, căn bản không có trong tình trạng thanh tỉnh bình thường. Tuy nàng đoán được bản thân đang trong tình trạng gì, nhưng nàng hiện tại là nam hay là nữ? Nàng thủy chung vẫn hoài nghi.

Ngay lúc nàng kia còn đang khóc sụt sùi, ai oán vô hạn, một nữ phụ được hai nha hoàn dìu đỡ, nghiêng ngả lao đảo tiến vào.

“Con của ta a...”

Sét đánh ngang tai, Tô Khinh Lăng dường như không nghe thấy tiếng khóc của nữ phụ, trong đầu chỉ xoay quanh mỗi câu “Con của ta”. Trời! Đừng có nói nàng thật sự trở thành nam nhân nha!

Trời ạ! Thật... thật khủng bố a!

Nàng mở to mắt nhìn hai nữ nhân đang nỉ non khóc, lỗ tai ù đặc, khiến nàng nhận không được hung hăng nhú mảy, hô to một tiếng: “Stop!”

“Khiết Nhi, con xuống trước đi, ta có lời muốn nói với Vương gia.” Nữ phụ cao quý nghẹn lại tiếng khóc, nói với nữ nhân được gọi là Vương phi.

“Dạ, mẫu thân!” Nàng ta liếc mắt nhìn Tô Khinh Lăng, trầm mặc rồi đi.

“Các người cũng lui xuống hết đi.” Đê Khiết Nhi rồi đi, phụ nhân vẫy tay với hai nha hoàn cung gia đình bên cạnh, nói.

“Vâng. Nô tì cáo lui!” Tỳ nữ, gia đình hướng phía hai người hành lễ rồi rời đi.

Tô Khinh Lăng nhìn một màn này, trực giác cho biết sắp có đại sự phát sinh. Quả nhiên, phụ nhân mở miệng nói câu tiếp theo, trực tiếp khiến nàng sợ tới suýt nhảy dựng lên.

“Nữ nhi của ta! May mà con đã tỉnh lại, suýt nữa hù chết mẫu thân!”

Phụ nhân ngồi trên giường, trên mặt mang theo biểu tình thống khổ, vuốt ve gương mặt Tô Khinh Lăng, nhẹ giọng nói.

Tô Khinh Lăng trong lòng khiếp sợ không thôi, hoang mang cũng không ít. Không phải vừa mới chỉ là “con” thôi sao? Sao y giờ lại thành “nữ nhi” rồi? Hơn nữa, hiện tại nàng còn có Vương phi, đừng có nói nàng là lương tính, nam nữ đều ăn nha!

“Nữ nhi, mẫu thân biết con phần nam trang thực vất vả. Thế nhưng vì Vương phủ này, ta chỉ có thể để con chịu ủy khuất. Chỉ tại phụ vương con qua đời sớm, mà con sinh ra lại là nữ oa. Vì Vương vị cần người thừa kế, mẫu thân không thể không đem con dưỡng như một nam hài...” Lão Vương phi một bên vừa nói vừa khóc. Có thể nghĩ, nàng gặp cảnh tượng phụ qua đời, muốn giữ được cái Vương phủ này, nàng có bao nhiêu vất vả.

Tô Khinh Lăng không nói gì, nhưng từ lời nói của lão Vương phi cũng đủ hiểu. Hoá ra, nàng vẫn còn “trúng trần nước sôi”, nhưng hiện tại đang phần nam trang, mà tiểu Vương phi kia bất quá chỉ là quân bài nguy trang mà thôi. Xem ra, tiểu Vương phi cũng không biết chuyện nàng nữ phần nam trang. Như vậy, nàng chính là nguy trang, lừa gạt thế nhân rồi.

“Lăng Nhi, mẫu thân thực xin lỗi con. Nhưng mẫu thân cầu con, đừng trầm mặc kháng nghị như vậy, cũng đừng làm điều gì thương tổn chính mình. Nếu mất đi con, mẫu thân còn sống trên đời này làm cái gì chứ?”

Tô Khinh Lăng lại moi thêm được một điều từ lời nói của lão Vương phi. Xem ra, chủ nhân trước của khối thân thể này là không cam lòng, đang kháng nghị.

Chắc chắn chắc, thật sự là một nữ nhân ngu ngốc!

Nữ phần nam trang là như thế nào? Nếu đổi lại là nàng, khẳng định là khiến cho phong sinh thủy khởi (gió thổi mây phun), khiến cho người ta đổ kị, hận không thể biến thành nàng. Thế nhưng, hiện tại nàng phải khiến cho lão Vương phi biết, chính mình đã không còn giống trước đây. Nàng phải mất trí nhớ! Chiêu này có vẻ cũ, nhưng dùng được.

“Người là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vương Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Từ hôm nay trở đi, ta chính là Nhàn Vương!

“Người là ai?”

Lời nói của Tô Khinh Lăng khiến biết tình của lão Vương phi cứng đờ. Chỉ thấy nàng chậm rãi nhìn Tô Khinh Lăng. Đôi mắt trừng to, hiển nhiên, nàng ta bị dọa không nhẹ.

“Lăng Nhi, con làm sao vậy? Đừng làm mẫu thân sợ, ta là mẫu thân của con mà!” Lão Vương phi bị biểu tình xa lạ trên mặt Tô Khinh Lăng dọa sợ, khăn cấp nắm chặt tay nàng.

Má ơi, thật là đau!

Trong lòng thầm kêu một tiếng, trên mặt lại không đổi sắc, Tô Khinh Lăng vẫn dùng biểu tình xa lạ kia nhìn lão Vương phi, nhìn gương mặt tràn đầy nước mắt thống khổ cùng biểu tình bối rối và bất lực.

“Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy được?” Lão Vương phi thì thào tự nói, tay không tự giác buông lỏng, giải thoát của Tô Khinh Lăng.

“Con đã quên sao? Con đã quên? Con làm sao có thể quên được?” Lão Vương phi từ sau khi trọng phụ qua đời đã cùng nữ nhi hai người nương tựa lẫn nhau mà sống. Nàng không thể nào đoán được, hiện tại ngay cả nữ nhi cư nhiên cũng quên chính mình. Cái loại tình cảnh cô độc, bị vứt bỏ này khiến nàng cảm thấy bất lực tới cực điểm. Nàng là một nữ nhân kiên cường, đã trải qua biết bao phong sương, thế nhưng một khắc này lại suy chút nữa suy sụp.

“Người đâu! Người đâu!”

Tô Khinh Lăng còn đang suy nghĩ có nên mở miệng an ủi nàng ta một chút hay không. Dù sao thì nữ nhi người ta đã chết, nàng lại chiếm dụng thân thể nữ nhi nhà người ta, cũng tương đương với việc phải chăm sóc, phụng dưỡng vị mẫu thân trước mắt. Thế nhưng, nàng chưa kịp động thân, đã thấy lão Vương phi hướng bên ngoài, khăn giọng hô to.

“Lão phu nhân, làm sao vậy?” Hạ nhân cách đó không xa nghe thấy tiếng la lập tức chạy tới.

“Đi! Nhanh đi thỉnh Kỷ đại phu đến!” Lão Vương phi phân phó hạ nhân đi.

“Vâng!” Mọi người gật đầu, như bầy ong vỡ tổ hướng phía ngoài chạy đi.

Lão Vương phi nhìn Tô Khinh Lăng, nhìn khuôn mặt quen thuộc lại có biểu tình lạnh như băng cùng xa lạ, cánh môi khẽ cắn, nén xuống bi thống trong lòng, nói: “Lăng Nhi, con không cần khổ sở. Rất nhanh thôi, khi Kỷ đại phu tới, con sẽ tốt lên thôi!”

Tô Khinh Lăng nhìn biểu tình khổ sở của lão Vương phi, trong lòng có chút chua xót. Nhớ tới phụ thân sủng ái mình, còn có ca ca, mất đi mình bọn họ hẳn cũng bị thương như thế này đi. Tại một khắc này, nàng đối với lão Vương phi lại dựa vào nhau, vì các nàng đều mất đi thân nhân của mình. Bất đồng chính là có, nàng không biết, nhưng chính mình cũng rõ, điều đó là không thể thay đổi. Có lẽ, biện pháp tốt nhất chính là sống sao cho tốt, như vậy mới không phụ tâm lòng của thân nhân mình.

“Ta là ai?” Nàng đột nhiên nhìn lão Vương phi, ánh mắt sắc bén làm lão Vương phi cả kinh.

“Con là nữ nhi của ta, Tô Khinh Lăng.” Lão Vương phi đáp.

Tô Khinh Lăng? Nàng nhú mày, không nghĩ tới cùng chính mình giống tên, chẳng lẽ là duyên phận sao?

“Ta là ai?” Nàng lại hỏi, đáp án mà lão Vương phi vừa nói không phải cái nàng muốn.

“Con...” Lão Vương phi cũng thu hồi hai mắt đầm lệ, thật sự nhìn lại Tô Khinh Lăng. Nàng tựa hồ cảm giác được nữ nhi có biến hóa, thậm chí nàng có chút hiểu được ý tứ kia.

“Con là Tô Khinh Lăng, Nhàn Vương của Nam Diệu hoàng triều, phụ thân con từ trước đã có vương vị Nhàn Vương.”

Tô Khinh Lăng nở nụ cười, khuôn mặt vốn có chút tái nhợt nay lại sáng lên. Nhàn Vương? Hẳn là cùng ý tứ với hiệu Tiêu Dao Vương đi? Nói như vậy là nàng chỉ cần làm một kẻ nhàn hạ, hưởng thụ vinh hoa phú quý là được đi?

“Từ hôm nay trở đi, ta chính là Nhân Vương!”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vương Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Mất trí nhớ

“Từ hôm nay trở đi, ta chính là Nhân Vương!”

Tô Khinh Lăng nói những lời này cũng chính là lời cáo biệt với quá khứ. Thế nhưng, đó không đại biểu là nàng sẽ quên, nàng chỉ đem thân nhân, bạn bè ở hiện đại đặt sâu vào trong trí nhớ, vĩnh viễn nhớ tới họ. Tương lai, nàng sẽ là một người mới hoàn toàn.

“Lăng Nhi!”

Lão Vương phi đứng trước mặt Tô Khinh Lăng, kích động không nói lên lời. Trải qua một lần vắn nạn, Lăng Nhi đã nghĩ kĩ rồi sao? Nàng thật sự cam tâm tình nguyện ư?

“Lão phu nhân, Kỳ đại phu đã đến.” Vào lúc này, gia đình dẫn vào một lão đại phu râu tóc bạc trắng.

“Lão phu nhân! Vương gia!” Kỳ đại phu đi đến, hướng phía hai người hành lễ.

Lão phu nhân lập tức chạy tới, đỡ Kỳ đại phu đứng lên, gấp gấp nói: “Kỳ đại phu, người mau nhìn Vương gia đi. Nó giống như là không nhớ được những sự tình trước đây.”

“Nga, phải không?” Kỳ đại phu có chút giật mình, lại nhìn Tô Khinh Lăng, quả nhiên là biểu tình xa lạ thật. Vì thế, lão lật đặt cảm tay nàng lên bắt mạch.

Tô Khinh Lăng nhìn Kỳ đại phu, đoán chắc là người mà lão Vương phi tin tưởng, nếu không đã không để lão xem mạch. Nàng lẳng lặng nhìn lão, xem xem lão có thể cho ra được cái kết quả gì.

“Kỳ đại phu, Vương gia thế nào?” Lão Vương phi nhìn Kỳ đại phu nhú mày, nhin không được mở miệng hỏi.

Kỳ đại phu buông lỏng tay Tô Khinh Lăng, bình tĩnh nhìn nàng: “Vương gia, người cảm thấy không thoải mái ở đâu?”

Tô Khinh Lăng đảo mắt, lúc sau mới nói: “Trừ bỏ những sự tình trước kia không thể nhớ được, ta chỗ nào cũng tốt.”

“Kỳ đại phu, người xem a!” Lão Vương phi thật không biết tại sao nữ nhi mình lại biến thành bộ dáng bây giờ.

Kỳ đại phu vuốt vuốt chòm râu, lắc đầu: “Lão phu nhân thứ tội, lão phu cũng không rõ tại sao Vương gia không nhớ được chuyện trước kia.”

“Vậy...”

“Được rồi được rồi, chỉ là mất trí nhớ thôi! Trước kia đã xảy ra chuyện gì chứ?” Nhìn hai vị lão nhân tựa hồ như muốn truy cứu đến tận cùng, Tô Khinh Lăng nhin không được khoát tay.

“Các người mau nói cho ta biết, sự tình trước kia là như thế nào, không phải là được rồi hay sao.”

Lão Vương phi cùng Kỳ đại phu vừa nghe cũng cảm thấy ổn. Nói cho nàng biết những sự tình trước đây, khiến cho nàng thấu hiểu hết mọi chuyện cũng tốt, đỡ khiến thân gia hai người lo lắng bồn chồn.

Kỳ đại phu hướng các nàng thi lễ rồi rời, lão Vương phi cũng đem mọi sự từ trước tới nay nói lại cho Tô Khinh Lăng nghe.

Nguyên lai, phụ thân của thân thể này là Thanh Tuấn Vương gia dũng chí thiện chiến. Trong khi Vương phi đang mang thai, người nhận được một đạo thánh chỉ phải đi đánh giặc, không ngờ lại bị nội gian bán đứng, trúng độc bỏ mình. Lão Vương gia sau khi mất, Vương hủ như rắn mất đầu, mà người lại không lưu lại nhiều con cháu, thiếu chút nữa Vương phủ sụp đổ. Cũng may, Vương phi cưỡng chế bị thương, ra mặt chủ trì đại cục, lấy hải tử trong bụng làm người thừa kế vương vị danh chính ngôn thuận mà chen ép mọi thứ. Nhưng không như dự tính, thai nhi sinh ra lại là nữ nhi, Vương phi vừa mất mát lại đau khổ, phải suy tính rất lâu mới quyết định, đem nữ nhi biến thành nam tử, lại lệnh cho bà mẹ cùng nha hoàn bên cạnh giữ kín bí mật. Từ đó về sau, Tô Khinh Lăng liên bắt đầu cuộc sống nữ phần nam trang. Mà Vương phi vì để ngăn chặn việc người ngoài sinh nghi liền đem Từ Khiết Nhi cưới vào Vương phủ.

Tóm lại, nàng đã hiểu, tương lai sau này của nàng chính là cực tốt. Vì thế, nàng khoát trá tuyên bố: bốn vương mất trí nhớ!

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vương Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Gia chính là rêu rao đó!

Năm ngày sau,

Trong Nhàn Vương phủ một mảnh ánh sáng nhu hoà tươi đẹp, hương hoa quyến luyến cùng tiếng chim hót lanh lảnh vui tai.

“Vương gia, người muốn đi đâu?” Từ Khiết Nhi một thân y phục màu phấn hồng, áo lụa trắng sạch sẽ, hướng phía Tô Khinh Lăng đi tới. Phía sau nàng, cây sá tử nở rộ, những bông hoa đỏ xinh đẹp nhẹ đung đưa theo làn gió như khiêu vũ. Phải công nhận rằng, Từ Khiết Nhi xinh đẹp vô cùng, nếu là nam nhân thì ai cũng sẽ sinh tâm mộ. Thế nhưng Tô Khinh Lăng nàng là nữ nhân hàng thật giá thật, nàng ta dù có đẹp hơn nữa cũng vô dụng, huống chi nàng ta căn bản không thể cùng nàng so sánh mỹ mạo.

“Bốn vương đi đâu cũng phải báo cáo với người sao?” Bạch bào phiêu trong gió, lưng đeo ngọc đáí thượng hạng, tóc đen mượt như tơ búi bằng ngọc quan cao, Tô Khinh Lăng để lộ dáng người cực kì tinh tế, khuôn mặt tuấn mỹ phi phàm, xứng danh mỹ thiếu niên Cổ Nguyệt nhà quý tộc. Bất quá, thần thái nàng không có lấy chút kiên nhẫn nào. Nàng chính là nhìn Từ Khiết Nhi trong thân nữ trang rất là khó chịu. Chết tiệt! Khi nào thì nàng có thể mặc nữ trang chứ? Nàng khẳng định đẹp hơn hẳn Từ Khiết Nhi gấp trăm lần.

Từ Khiết Nhi ngẩn ra, trên mặt lộ nét cười khổ. Nàng phúc thân mình, cẩn thận nói: “Khiết Nhi không dám.”

“Hừ!” Tô Khinh Lăng hừ lạnh một tiếng. Đi theo nàng là hai tì nữ nhìn qua cũng khá, hai gã sai vặt dung mạo thanh tú, nghênh ngang đi ra ngoài.

Từ Khiết Nhi nhìn theo bóng nàng, hai mắt đỏ hồng. Nàng không hiểu bản thân đã phạm ý Tô Khinh Lăng ở điểm nào. Gả tới đây đã ba tháng, “hắn” chưa từng chạm qua mình. Trước khi mất trí nhớ, “hắn” đối với mình lạnh như băng, sau khi mất trí nhớ thì “hắn” trực tiếp tỏ ra không kiên nhẫn nữa. Nàng thật sự khiến người khác chán ghét như vậy sao?

“Vương phi, trở về thôi!” Nha hoàn bên cạnh nhẹ giọng nói. Nàng là nha hoàn hồi môn của Từ Khiết Nhi, trong lòng đồng tình vô hạn với tiểu thư nhà mình. Bên ngoài nhìn tiểu thư thì không sao, nhưng thật ra trong lòng lại đau thương cùng buồn bã. Thật không biết Vương gia suy nghĩ thế nào, làm sao lại chẳng quan tâm chút nào tới thể tử xinh đẹp thế này chứ?

“Đi thôi!” Từ Khiết Nhi gật đầu, âm trầm rời đi.

“Hôm nay thời tiết sáng sủa nha! Khắp nơi đều là phong cảnh đẹp a!”

Tô Khinh Lăng tay cầm ngọc cốt phiến, rêu rao nơi phố xá nhộn nhịp. Khuôn mặt tuấn mỹ kia phóng điện nơi nơi, khiến vô số nữ tử từ từ tâm nhộn nhạo. Tô Khinh Lăng khoe môi lộ ra nét cười tà tử, cố ý hướng nữ tử phía kia chớp mắt một cái, dẫn đến chúng nữ tử mặt đỏ tím đập, ngượng ngùng không thôi.

Tì nữ, sai vặt phía sau nhìn nhai, cảm thấy Vương gia sau khi mất trí nhớ thay đổi thật nhiều. Trước kia, người cực kì lạnh lùng, nửa ngày không ho ra được một tiếng. Hiện tại, biểu tình của người thật phong phú, hơn nữa còn yêu nghiệt cầu nhân thế này. Chẳng lẽ, một người sau khi mất trí nhớ, tính tình sẽ biến hoá lớn thế này sao?

“Bầu trời cổ đại xanh như vậy, không khí cũng tốt, người càng xinh đẹp, thật sự rất có hương vị nha!” Tô Khinh Lăng nhìn dòng người trên phố, thì thảo luận.

“Xuân Vũ, Hạ Hà!” Tô Khinh Lăng quay đầu gọi hai tì nữ, còn có hai gã sai vặt, lại thấy bọn hắn đang chụm đầu to nhỏ. Lòng này nhếch lên, đám người này thật không phải kẻ hầu tốt nha. Xem ra, nàng phải dạy dỗ lại bọn hắn mới được.

“Ta nói các người đang làm gì? Cưng nhiên dám để bốn vương chờ các người?” Nàng hờn giận trừng mắt.

Bốn người hoảng sợ, chạy nhanh đến trước mắt nàng: “Vương gia thứ tội!”

“Thứ tội?” Nàng liếc mắt khinh thường: “Còn phải xem biểu hiện của các người thế nào.”

Bốn người nhìn nhau khó hiểu. Có ý tứ gì a?

Aizzz... Chỉ số thông minh, thật sự là thấp.

Tô Khinh Lăng lắc đầu thờ dài, nhũ mày: “Nói đi, phụ cận thanh lâu, đồ phường ở chỗ nào?”

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vương Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Tại đồ phùng gặp tướng quân

“Nói đi, phụ cận thanh lâu, đồ phùng ở nơi nào?”

A...

Bốn người Xuân Vũ há hốc miệng ngạc nhiên. Bọn hắn không có nghe lầm đi? Thanh lâu? Đồ phùng?

Bốn người trừng mắt nhìn Tô Khinh Lăng như thấy quái vật. Bọn hắn hoài nghi, không phải Vương gia mất trí mà là bị quỷ nhập thân, mới khác biệt hoàn toàn so với Vương gia trước đây. Trước đây, Vương gia nào có ra vào thanh lâu với đồ phùng bao giờ đâu.

“Nhìn bốn vương làm gì? Lần đầu gặp sao?” Tô Khinh Lăng nhìn bốn người đem ánh mắt kì dị dán lên người mình, cảm giác rất không thoải mái. Phụng mẫu trắng đã liếc một cái. Ngạc nhiên đến thế sao? Đến cô đại không có vào đồ phùng, thanh lâu sao? Dù sao thì ở hiện đại cũng chỉ có nước ngoài mới là hợp pháp, ở Trung Quốc thì cứ phải vụng trộm cất giấu, sau lại bị cảnh sát lần mò phá nát triệt để.

“Vương... Vương gia, người trước kia cũng không có đi mấy nơi đó.” Xuân Vũ nhỏ giọng nói.

Tô Khinh Lăng hiểu ra. Trách không được bọn hắn phản ứng như vậy. Bất quá, vị Nhân Vương trước kia thật không biết cách hưởng thụ cuộc sống mà.

“Đúng là không có đi tới, thế mới muốn đi xem, xem cho biết.”

“Nhưng là...” Nơi đó có gì tốt chứ?

“Không có nhưng nhị gì cả!” Tô Khinh Lăng phát phát ngọc cốt phiến, tư thái phong lưu phóng khoáng nói: “Các ngươi không đưa bốn vương đi, bốn vương tự mình tìm là được.” Không phải chỉ là thanh lâu thôi sao? Tùy tiện tóm một người cũng có thể biết.

“Vương gia, không cần a!” Xuân Vũ chạy nhanh nói: “Nô tì đưa người đi là được.”

“Xuân Vũ!” Hạ Hà cùng hai gã sai vặt trừng mắt. Nàng như thế nào lại đáp ứng mang Vương gia đi tới nơi đó được chứ?

Tô Khinh Lăng mị mị mắt, ba người kia hoảng sợ cúi thấp đầu.

“Vương gia, thanh lâu chỉ có buổi tối mới mở cửa buôn bán.” Xuân Vũ lại nói tiếp.

“Vậy thì đi đồ phùng.” Đơn giản thôi!

Bốn người vừa nghe, lập tức dẫn Tô Khinh Lăng tới đồ phùng lớn nhất kinh thành.

“Mở! Mở! Mở!”

Đến đồ phùng Cát Tường, năm người vừa vào đã thấy một đám người vây quanh một chiếc bàn lớn. Ai ai trên mặt đều mang theo biểu tình hưng phấn, cặp mắt trừng to nhìn nhà cái phía trên.

Tô Khinh Lăng lắc lắc đầu. Quả nhiên là đồ phùng! Con bạc kẻ nào nể nấy đều là cấp bậc chuyên nghiệp. Nàng kêu bốn người sang bàn kia nhìn một cái, lại chạy bàn này xem một chút, cũng không muốn tự mình tham gia một ván nào.

Thấy thế, đám Xuân Vũ nhẹ thờ hất ra một cái. Xem ra Vương gia chính là chỉ tò mò thôi. Nhưng hiển nhiên, bọn hắn cao hứng hơi sớm, vì Tô Khinh Lăng đang đứng ở một bàn, đột nhiên nói với Hạ Hà: “Đưa bạc đây!”

“Vương gia!” Mấy người trung ra vẻ mặt cầu xin. Hồng rồi hồng rồi, Vương gia thật sự hồng rồi, cư nhiên muốn đánh bạc a!

“Này, đây không phải Nhân Vương gia sao? Người như thế nào lại xuất hiện ở nơi như thế này?” Một thanh âm trên chộc bỗng chốc truyền tới.

Tô Khinh Lăng thuận thế đưa mắt nhìn tới. Đối phương là một gã nam tử trẻ tuổi, thân mặc cẩm y ngọc sắc, lưng đeo ngọc đá, ngũ quan như ngọc, đứng ở nhất chiếu bạc tiền nhìn nàng. Bất quá, Tô Khinh Lăng cảm thấy nụ cười của y nhìn sao cũng không có hảo ý, không khỏi đối với hắn tâm sinh phản cảm.

“Tên kia là ai?” Nàng nghiêng đầu hỏi người hầu.

“Hồi Vương gia, hần là tướng quân Long Thiếu Khuynh, trong tay có phân nửa binh quyền của Nam Diệu.” Gã sai vật bên cạnh cung kính hồi đáp.

“Đại tướng quân?” Tô Kinh Lăng hai mắt sáng lên. Nga, có quyền có thế a! Đó chính là thứ tốt, có lẽ nàng nên cùng tay đại tướng quân này hào hào “tâm sự” một chút, sau đó từ bi hi sả, nhận hần làm “tiểu đệ”.

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vương Kiều Ngao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Người rốt cục là ai?

“Đi! Đi tiếp đón hần!”

Tô Kinh Lăng nói xong, phe phẩy ngọc cốt phiến đi qua phía Long Thiếu Khuynh. Phía sau, bốn người Xuân Vũ đành phải theo gót bước tới.

Long Thiếu Khuynh nhìn thiếu niên áo trắng bước về phía hần, sững sốt. Hần cảm thấy Nhàn Vương hiện tại không giống với trước kia nha! Tuy rằng dung mạo không đổi, nhưng cảm giác được, khí thế kia bất đồng. Xưa kia, “hần” tất nhiên sẽ không bao giờ xuất hiện ở địa phương như đồ phùng, hơn nữa “hần” luôn lạnh như băng, luôn có bộ dáng cao ngạo, khiến Long Thiếu Khuynh hần khinh thường.

Tô Kinh Lăng đứng trước mặt Long Thiếu Khuynh, mới phát hiện mình nhỏ hơn hần cả một vòng, trọng yếu hơn là hần so với mình có khí thế hơn hần. Trong lòng cộng thêm một cái lý do không vừa mắt. Nàng ngẩng đầu lên nhìn Long Thiếu Khuynh, trên mặt lộ biểu tình lười nhác cùng kiêu căng, nhưng mi nói: “Long tướng quân?”

Long Thiếu Khuynh ngần ra, ánh mắt thâm thúy thẳng tắp nhìn “hần”, mang theo nghi hoặc mà đánh giá. Sao lại thế này? Nghe khẩu khí giống như không biết mình? Hay là “hần” lại muốn làm cái quỷ gì đi?

“Long tướng quân, thật ngượng ngùng. Vương gia nhà chúng ta trước đó vài ngày đã gặp chút sự tình, hiện tại mất trí nhớ rồi.” Hạ Hà tính tình lạnh lợi, vừa thấy biểu tình của Long Thiếu Khuynh, lập tức phúc phúc thân mình, hướng hần giải thích.

“Mất trí nhớ?” Ánh mắt Long Thiếu Khuynh trừng lớn, giống như nghe được chuyện tình bất khả tư nghị vậy.

“Mất trí nhớ thì liền mất trí nhớ, có cái gì ngạc nhiên!” Tô Kinh Lăng liếc xéo hần, sau đó nhìn chiếu bạc sau lưng hần. Đôi môi đột nhiên kéo ra, nàng nhìn hần nói: “Long tướng quân cũng tới đồ phùng chơi sao? Vậy chúng ta tỉ thí một tràng xem sao.”

“Vương gia.” Bọn Hạ Hà rút rút khoé miệng. Vương gia không phải ghét nhất trò này sao? Như thế nào mà mất trí nhớ xong liền biến thành như vậy? Cư nhiên lại muốn cùng Long tướng quân đánh bạc?

“Kêu la cái gì? Đứng qua một bên, đừng làm hỏng hứng trí của gia!” Tô Kinh Lăng giờ ngọc cốt phiến, đối với đám Hạ Hà, Xuân Vũ trừng mắt.

“Người thật sự là Nhàn Vương sao?” Long Thiếu Khuynh càng ngày càng cảm thấy Tô Kinh Lăng trước mặt thật sự cổ quái. Mất trí nhớ có thể thay đổi một người hoàn toàn sao? “Hần” căn bản là giống như một người bình thường.

“Ta không phải, chẳng lẽ ngươi phải?” Tô Kinh Lăng tuyệt không cho hần mặt mũi, đem hần đẩy qua một bên. Nàng đứng trước chiếu bạc, nói với nhà cái: “Chơi lại, bốn vương mua đại.”

Long Thiếu Khuynh thấy thế, trong lòng đối với “hần” rất rối rắm. Bình tĩnh nhìn “hần”, bước tới đứng bên cạnh, hần đem thỏi vàng nặng nề đặt lên chiếu bạc, nhìn Tô Kinh Lăng: “Bản tướng mua tiểu.”

Dân cờ bạc vừa thấy cư nhiên là Vương gia cùng tướng quân đến đặt cược, liền đem tiền cược trên tay bỏ xuống, chạy hết tới bên này xem náo nhiệt. Kỳ sự a! Nhàn Vương luôn luôn không ham cờ bạc cùng Long tướng quân quyền khuynh thiên hạ cư nhiên tới đây chơi a!

Tô Kinh Lăng chọn mi, tà tà liếc Long Thiếu Khuynh một cái, hướng nhà cái nói: “Ngươi nên an phận một chút cho ta. Trăm ngàn lần không nên chơi này nọ, nếu không đừng trách ta.” Ánh mắt sáng ngời nhìn tên nhà cái chăm chăm, xem ngươi có dám hồ lộng hay không.

Nhà cái nghe nàng uy hiếp, liều mạng gật đầu. Hần quát to một tiếng, lắc mạnh cốc cùng xúc xắc rồi mở ra. Mọi người dí sát vào nhìn, kinh ngạc thờ đốc: “Là đại!”

“Ngươi thua.” Tô Kinh Lăng vẫn một biểu tình kiêu căng, tựa hồ kết quả nàng đã nắm trong tay từ trước.

“Ngươi rốt cục là ai?”

Chương 10: Vị hoàng đế luyện đệ phích

Ánh thái dương chiếu rọi sáng ngời từ phương, chiếu xạ xuống mái ngói lưu ly tinh xảo. Ngoài cửa sổ, muôn sắc hương hoa nở rộ, nghênh đón ánh nắng ban mai. Gió xuân lay nhẹ cánh mềm, phong tình len lỏi muôn nơi.

Hoàng cung, Ngự Thư phòng,

“Thiếu Khuynh, trong lòng ngươi đang giấu sự tình gì a?”

Hoàng đế trẻ tuổi ngồi sau ngự án, thân mặc y bào thêu hoàng long, khuôn mặt tuấn mỹ hiếm có, ánh mắt thâm thúy mà sắc bén, cả người đều tản ra khí thế uy nghi của một bậc đế vương. Lúc này đây, y lại đang nhíu mày, nhìn về mặt giặt mình ngay góc của băng hữu kiềm thần tử của y.

Long Thiếu Khuynh nghe Tô Long Ngao hỏi, ngẩng đầu lên, biểu tình trên khuôn mặt tuấn tú nhất thời muốn nói lại thôi.

“Rốt cuộc là làm sao vậy? Giữa chúng ta có cái gì không thể nói sao?” Tô Long Ngao không xưng là “trẫm” mà xưng là “ta”, chứng tỏ mối quan hệ giữa hai người không phải thân thiết bình thường. Hiện tại, y cũng không coi đây là quan hệ quân thần, mà là giữa hai người bằng hữu với nhau.

“Hoàng thượng, người gần đây có gặp Nhân Vương chưa?”

“Khinh Lăng?” Tô Long Ngao nhăn mày, vẻ mặt cũng khấn trương lên. “Hắn xảy ra chuyện gì sao?”

Trong khoảng thời gian này, sự tình trong triều cũng không ít, nhưng y cũng muốn tới gặp “hắn” một chút. Đối với vị đường muội từ nhỏ đã phải nữ phần nam trang kia, y trong lòng cực kỳ thương xót cho nàng. Năm đó, nếu không phải vương thúc từ trận nơi sa trường, các thân thích khác lại thêm muốn tài sản Thanh Tuấn Vương phủ, Khinh Lăng cũng không cần phải trở thành nam hài ngay từ khi mới sinh ra. Bí mật nàng nữ phần nam trang là do trong lúc vô tình y phát hiện, từ đó về sau, y đối với đường muội hết sức quan tâm chiều chuộng.

Long Thiếu Khuynh nhìn Tô Long Ngao một bộ dáng lo lắng, nhin không được lác đầu thờ dài. Trách không được người bên ngoài đồn đại Hoàng thượng bị “luyện đệ phích”, thậm chí còn kỳ quái hơn, nói y đoạn tụ. Thật sự là do y quan ái Nhân Vương quá mức, khiến cho người ta không thể không nghi ngờ. Rõ ràng chỉ là đường huynh đường đệ, vậy mà Hoàng thượng lo lắng cho Nhân Vương còn hơn cả lo cho thân muội muội, cũng làm cho Lục công chúa cả ngày ghen tị với Nhân Vương.

“Lác đầu là ý tứ gì hả?” Tô Long Ngao nhìn Long Thiếu Khuynh lác đầu, hai đầu lông mày càng nhíu chặt.

“Thần nghe nói Nhân Vương bị mất trí nhớ.” Long Thiếu Khuynh mở miệng.

“Mất trí nhớ?” Tô Long Ngao kinh ngạc mở to hai mắt. “Như thế nào lại mất trí nhớ được?” Đến cuối cùng là xảy ra chuyện gì? Vì sao hắn không biết chuyện này?

Siết chặt nắm đấm. Xem ra, đám thị vệ kia nên thay người rồi.

“Cụ thể ra sao ta không rõ. Chỉ là, hôm qua trùng hợp gặp được Nhân Vương ở chỗ phùng thôi.”

“Đồ phùng?” Tô Long Ngao hoài nghi chính mình đã nghe lầm. Tuy rằng ai cũng nghĩ Nhân Vương là nam tử, nhưng đường muội lại là một nữ tử chân chính. Nàng nguy trang cho bản thân bằng sự lạnh lùng, nàng cùng mọi người duy trì khoảng cách, lại càng không bao giờ đi tới những nơi như đồ phùng, thanh lâu. Như thế nào lại đột nhiên chạy tới đồ phùng a?

“Ân.” Long Thiếu Khuynh gật đầu. Nhớ tới vị Nhân Vương cuồng vọng kiêu ngạo, đôi mắt thâm thúy nhin không được xẹt qua một đạo tinh quang. Thật thú vị!

“Nhân Vương giống như biến thành một người khác vậy, chẳng những đồ thuật rất cao, tính cách cũng là đại chuyển biến. Trước kia ta không thích nhìn hắn lạnh lùng, cái mặt đó giống như người ta thiếu hẳn cả trăm vạn lượng vậy. Nhưng hiện tại, hắn lại càng khiến cho người ta chịu không nổi. Cái khí thế kia thật đúng là chẳng coi ai ra gì cả...”

“Ngươi nói đó là Khinh Lăng sao?” Tô Long Ngao hoài nghi người kiêu ngạo trong miệng Long Thiếu Khuynh có đúng thật là cái đường muội cả ngày lo sợ thân phận bị phơi bày hay không.

Long Thiếu Khuynh ý vị thâm trường nhìn Tô Long Ngao, chọn chọn mi: “Ta nghĩ ngươi trước hết cứ tự mình gặp hắn đi, xem xem ta rốt cuộc nói thật hay giả.”

Tô Long Ngạo mím môi không nói gì. Xem ra, y thật sự nên đến xem thử đường muối ra sao, đến cùng là vì lý do gì mà muối ấy biến hoá to lớn thế này.

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vương Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Lý do đi đồ phùng

“Lăng Nhi, hôm qua con đi đồ phùng sao?”

Tô Kinh Lăng vừa mới bước vào phòng, thỉnh thoảng liền nghe thấy một câu hỏi lạnh lẽo, dọa nàng nhảy dựng lên, chỉ kém điều vỗ ngực tự an ủi tâm hồn bé nhỏ của mình.

“Con nói này mẫu thân đại nhân, người lúc ở trong phòng có thể hay không cho con biết trước được không? Phải biết rằng dọa cũng có thể dọa chết người đó.” Tô Kinh Lăng giương mắt nhìn lão Vương phi đang ngồi bên bàn, nói.

Bước vào phòng, nàng ngồi xuống bên cạnh lão Vương phi. Không phải chỉ là đồ phùng thôi sao? Năm nàng 10 tuổi đã bị lão đầu đưa tới Las Vegas rồi. Luận đồ thuật, nàng nhận đứng thứ hai, không ai dám nhận đứng thứ nhất. Cho nên hôm qua nàng mới có thể đem tiểu tử tướng quân gì gì đó đó thắng, chỉ kém nước lợ trần hấn xuống thôi.

“Con như thế nào lại có thể đi nơi đó chứ?” Lão Vương phi nhìn nữ nhi đang ngồi vắt chéo chân bên cạnh. Nàng mặc nam trang quả thật rất phong lưu phóng khoáng, nhưng biến hoá lại khác xa so với trước kia cả vạn dặm. Trước kia, nàng không có khả năng lưu tới những nơi như đồ phùng, càng không có bộ dáng cả lợ phát phơ thế này. Nếu nàng không biết chính mình đã sinh nữ nhi, nàng quả thật hoài nghi trước mắt chính là một thiếu niên bất cần đời.

“Vì sao không thể đi?” Tô Kinh Lăng nhìn lão Vương phi, trong mắt không phải cảm xúc lạnh lùng như xưa. Hiện tại nàng bất thường, kiêu ngạo, bất cần đời, hoàn toàn chính là một mỹ thiếu niên.

“Con hiện tại là một nam tử, nam tử bình thường sao lại không tới đồ phùng, kỹ viện? Mẫu thân đại nhân, người nghĩ, nếu con không như thế này, người khác sẽ không hoài nghi con sao?” Đương nhiên, hoài nghi thì không nhất định sẽ hoài nghi nàng là nữ nhi, nhưng sẽ nghĩ nàng bị đoạn tụ. Cho nên, nàng đương nhiên biết bản thân nên làm cái gì mới không để thanh danh một đời bị huỷ.

“Này...” Lão Vương phi ngẩn người. Lời nữ nhi nói cũng không sai. Nhưng là nàng lo lắng nếu nữ nhi ra vào mấy cái địa phương này chắc sẽ rước lấy phiền toái, cũng có thể sinh ra nguy hiểm, huống chi nữ nhi biến hoá thành thế này luôn khiến nàng cảm thấy đoán không ra, giống như nàng đang đứng trước mặt một người xa lạ.

“Mẫu thân đại nhân cứ yên tâm, con biết người lo lắng cho con. Nhưng con cam đoan với người, tuyệt đối không xảy ra vấn đề gì, cũng tuyệt đối không để bất cứ ai biết con là nữ nhi.”

Nhìn thái độ lão Vương phi do dự, Tô Kinh Lăng nhanh chóng tiếp lời. Nực cười! Nàng đương nhiên sẽ không để lão Vương phi hạn chế hành động của nàng. Đồ phùng, thanh lâu so với cái nơi quy quy củ củ này thú vị hơn nhiều.

Lão Vương phi gật gù đầu, mắt ngọc nhìn Tô Kinh Lăng thật sâu. gương mặt quen thuộc toát lên thần thái sáng láng, kì thật là khiến cho tâm nàng tuy có an ủi nhưng vẫn còn lo lắng không nguôi.

“Lăng Nhi, con thật sự quyết định cả đời làm Nhàn Vương sao?” Tuy không đành lòng để hạnh phúc cả đời của nữ nhi bị chậm trễ, nhưng nàng cũng không thể đem Vương phủ này chấp tay dâng lên cho kẻ khác. Nơi này không chỉ là nhà của các nàng mà còn là nơi lưu giữ những kỉ niệm tốt đẹp và trân quý giữa nàng cùng trượng phu.

“Đúng vậy.” Tô Kinh Lăng gật đầu. Nếu nàng không thể trở về hiện đại, vậy cả đời làm Nhàn Vương, hưởng thụ vinh hoa phú quý, kiêu ngạo nhất thế thì có ngại gì?

“Lăng Nhi, khổ cho con.” Lão Vương phi nhìn Tô Kinh Lăng nói, trong lòng vừa xấu hổ vừa đau lòng.

Tô Kinh Lăng ngẩn ra. Lão Vương phi thật sự là lo lắng cho nàng. Nàng cũng không phải vì người mới tiếp tục đồng ý nữ phần nam trang. Phải biết rằng ở cái nơi phong kiến cổ đại này, nam tử so với nữ tử mới được tự do. Nàng hàng ngày cứ mặc nam trang đi khắp thiên hạ, kiêu ngạo hết thấy mới chính là nàng.

“Mẫu thân đại nhân, người đừng suy nghĩ nhiều. Con như thế này đã là tốt lắm rồi.”

“Aizz...” Lão Vương phi thở dài, cho rằng nữ nhi đang an ủi nàng. Một nữ nhân xinh đẹp ngạo kiều nhưng không có cách nào lấy lại được thân phận thật sự, vậy thì tốt ở đâu?

Tô Khinh Lăng đảo mắt. Thế này có tính là nàng tự chui vào ngõ cụt không? Thôi vậy, nàng cũng không nhiều lời làm gì, cứ để lão Vương phi cho rằng nàng không ổn cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vương Kiêu Ngao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Tiến cung gặp “núi lớn”

“Vương gia! Vương gia!”

Thanh âm hoang mang rối loạn vang lên từ bên ngoài, khiến Tô Khinh Lăng vốn đang lười biếng nằm trên ghế phải nghiêng đầu nhìn ra. Khuôn mặt bị cái khăn lụa trắng che khuất, đành phải vươn tay kéo khăn xuống, lộ ra biểu tình nhàm chán nhưng vẫn tuấn mỹ vô song.

“Là cháy nhà hay có người tự sát?”

“A...” Xuân Vũ xách váy chạy tới chỗ Tô Khinh Lăng, còn chưa kịp bấm báo đã bị câu nói của Tô Khinh Lăng dọa ngẩn cả người.

“A cái gì mà a! Ngươi đừng nói là do ngươi bắt chọt nhàm chán, đặc biệt đến tìm bản vương để tiêu khiển nhá!” Tô Khinh Lăng nhẹ nhàng liếc Xuân Vũ. Chắc chắn, lại đem nàng ta dọa tới mức cả người cũng run lên rồi.

“Không, không, Hồi Vương gia, là có công công trong cung tới đây.”

“Công công?” Tô Khinh Lăng đầu tiên là ngẩn ra, về sau mới phản ứng lại. Hoá ra là thái giám!

Trong đầu nhanh chóng chuyển động. Mấy hôm nay nàng đi thu thập chút tin tức cũng biết, đại Boss của Nam Diệu đối với Nhàn Vương cực kì sùng ái, khiến cho người ta coi là “luyện đệ phích”, thậm chí ngay cả cái từ “đoạn tự” cũng bị lỗi ra. Tô Khinh Lăng tuy không để ý mấy thứ bát quái đó, nhưng nàng bắt được điểm trọng yếu, chính là nàng có một chỗ dựa siêu lớn.

“Đi! Xem một cái!”

Tô Khinh Lăng miễn cưỡng đứng lên, túm túm lại y phục, tay hất lại đám tóc mềm, bộ dáng phong tình vạn chủng.

Xuân Vũ nhìn tới mức ngẩn cả người. Vương gia thật sự là một mỹ nam tử bạo liễu thiên vật a! Nếu là nữ, sẽ phải khuynh quốc khuynh thành, mê hoặc thiên hạ a!

Xuyên qua đình viện xum xuê hoa cỏ, Tô Khinh Lăng chậm rì rì cùng Xuân Vũ đi tới đại sảnh. Đến nơi, liền nhìn thấy một gã thái giám đưa lưng về phía mình.

“Khụ khụ!” Tô Khinh Lăng ho nhẹ hai tiếng.

Thái giám nghe tiếng liền chuyển thân, nhìn Tô Khinh Lăng, trên mặt mang nét cười: “Nô tài thỉnh an Vương gia.”

Tô Khinh Lăng gật đầu, cả người tản ra khí thế cao cao tại thượng. Nàng đi đến ghế chủ vị ngồi xuống, ánh mắt đảo qua vị công công ước chừng khoảng 40, giương mi hỏi: “Công công, Hoàng thượng có ý chỉ gì sao?”

Thái giám còn đang ngẩn người vì Tô Khinh Lăng đem tới cảm giác bất đồng cùng quá khứ, lại nghe nàng hỏi khiến hần hoi thần. Hần hướng Tô Khinh Lăng cúi đầu, đáp: “Hồi Vương gia, Hoàng thượng truyền khẩu dụ, lệnh cho Vương gia tiến cung yết kiến.”

Tô Khinh Lăng gật đầu. Nguyên lai là đại Boss muốn gặp nàng. Cũng tốt, nàng cũng nên đi nhận thức vài người, làm tốt mấy thứ quan hệ, tốt nhất là đem đại Boss kia càng ngày càng sùng ái. Về sau, nàng mới có tư cách mà kiêu ngạo, sống cuộc sống tùy tâm sở dục của nàng.

“Tốt! Đi thôi!” Tô Khinh Lăng nói xong liền đứng lên, theo công công rời phủ.

...

Hoàng cung, Ngự Thư phòng,

Cửa sổ khắc hoa mộc rộng mở, hoa sá tử nở rộ theo gió mà lay động, điệp vũ sắc sỡ múa trên từng cánh hoa, khoe ra cảnh xuân tươi đẹp (Ặc... ta đốt khoản miêu tả quá đi!)

Tô Long Ngạo ngồi sau ngự án, mày nhíu lại, tay không ngừng phê duyệt tấu chương.

Gió nhẹ theo cửa sổ chạy vào trong, nhấc lên mạn sa màu trắng, len lỏi vào từng lọn tóc đen bóng. Dương quang ấm áp nghiêng nghiêng chiếu, ánh vàng óng ánh, trong thư phòng một mảnh tĩnh lặng.

Đột nhiên, bên ngoài thư phòng truyền đến thanh âm bén nhọn: “Bẩm bệ hạ, Nhân Vương yết kiến.”

Tô Long Ngạo sững sốt, buông bút xuống, giờ mới nhớ bản thân đã kêu người đi thỉnh Tô Khinh Lăng tới. Vì thế, mày kiểng nâng lên, y trầm giọng nói: “Tuyên!”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vương Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Thích người nào ta?

“Tuyên Nhân Vương yết kiến!”

Thái giám thanh âm bén nhọn vang lên thật dài, xẹt qua hoàng cung yên tĩnh.

Tô Khinh Lăng xoa xoa lỗ tai. Thật đúng là chói tai a! Nàng vỗ vỗ vạt áo trắng, nhấc chân chậm rãi bước vào, bỏ lại cung điện kim bích huy hoàng cùng cây mộc sum suê ra sau đầu.

Đi vào bên trong Ngự Thư phòng, mặc hương nồng đậm tràn ngập trong không khí, Long Tiên hương lượn lờ nhẹ nhàng thoát ra từ lỗ đỉnh điều khắc tinh diệu. Sau Ngự án, đế vương trẻ tuổi thân mặc long bào, lưng thẳng, tư thái hiem có. Ngũ quan tuấn mỹ phi phàm, mái tóc đen búi cao bằng dương chi bạch ngọc quý hiếm, cả người phát ra uy thế thâm nghiêm, ngạo nghễ.

Tô Khinh Lăng đẩy mắt xẹt qua tia kinh diễm. Quả nhiên là đại Boss! Khí thế kia không cần bàn đến a! Thu liễm tâm tình, nàng hướng hoàng đế sau Ngự án, cúi đầu: “Lăng Nhi thỉnh an hoàng huynh!”

Thanh âm nhu hòa, tư thế cũng tùy ý, hoàn toàn không giống một thần tử gặp mặt quân vương. Nàng nghĩ muốn thử một chút, xem xem vị hoàng đế này có thực như lời đồn đãi, sủng ái Nhân Vương lên tận trời hay không.

Tô Long Ngạo ngẩn ra, ánh mắt thâm thúy dò xét Tô Khinh Lăng. Quả nhiên như lời Thiếu Khuynh nói, Lăng muội đã khác nhiều lắm. Nếu như là trước đây, nàng khẳng định sẽ tự biết quân thần hữu biệt, mà trước mắt nàng không có đem y thành hoàng đế, điều này khiến y cảm thấy mới mẻ.

“Lăng muội ngồi đi.”

“Kéo kẹt...”

Tô Khinh Lăng nghe y gọi một tiếng “Lăng muội”, ngay lập tức ngẩng đầu lên. Biểu tình trên mặt như có như không, ánh mắt sắc nhọn nhìn hoàng đế chằm chằm. Y cư nhiên biết nàng là nữ?

“Lăng muội, làm sao vậy?” Tô Long Ngạo bị ánh mắt Tô Khinh Lăng nhìn đến hoảng sợ. Y nhìn lại trên người mình, rõ ràng là không có gì không đúng nha! Lại ngẩng đầu lên, bỗng nhiên hiểu ra, y nhìn không được vô trăn: “Xem trí nhớ của ta này! Nghe nói, muội mất trí nhớ?”

Tô Khinh Lăng thu lại ánh mắt. Nghe hoàng đế nói mấy câu ngắn ngủi, nàng cũng đã biết được tin tức mình muốn. Thứ nhất, hoàng đế biết nàng thân là nữ; thứ hai, y xưng là “ta” mà không phải “trẫm”. Tổng hợp hai điểm, có thể thấy được hoàng đế đối với Nhân Vương là phi thương sủng ái, cư nhiên có thể dễ dàng tha thứ cho việc Nhân Vương thân là nữ tử lại có thể mang triều phục tham dự chính sự. Điểm ấy khiến cho nàng phi thường cao hứng. Xem ra, nàng quả nhiên có một cái núi dựa siêu cấp bự a!

“Trong lòng có việc bận tâm, lại đúng trúng đầu, thanh ra có vài sự tình đã quên.” Tô Khinh Lăng phong đạm vân khinh nói, một bên tùy ý bụng tách trà uống.

Tô Long Ngạo nhìn cử chỉ của nàng, nhíu mày kiểng, nói: “Hôm qua Thiếu Khuynh nói muội đã thay đổi rất nhiều. Ta nguyên bản còn không tin, nhưng hôm nay xem ra quả nhiên là vậy.” Trước kia, nàng nhất định sẽ vẫn giữ khoảng cách nói y, tự nhận quân thần hữu biệt, nhưng hiện tại nàng lại thực tùy ý, cả người đều đem tới cảm giác kiêu ngạo, tựa hồ cả thế gian có nàng là lớn nhất.

Tô Khinh Lăng nhún vai, nhướn mi tà mị nhìn Tô Long Ngạo, thanh âm mang theo vài phần làm nũng: “Kia, hoàng huynh thích Lăng Nhi trước kia, hay vẫn là Lăng Nhi hiện tại?”

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vương Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Hé ra Vương bài

“Kia, hoàng huynh thích Lăng Nhi trước kia, hay vẫn là Lăng Nhi hiện tại?”

Tô Long Ngạo lại ngẩn ngơ. Tô Khinh Lăng lại làm nũng khiến y thực sự rất ngạc nhiên, chưa từng nghĩ một người lạnh lùng như nàng lại có thể làm nũng. Khuôn mặt băng sương tuy có chút tươi cười, mắt quá lại có vài phần miễn cưỡng cùng kiều ngạo.

“Lăng muội trước kia cũng thích, Lăng muội hiện tại càng thích hơn.” Tô Long Ngạo nói, thật sự là nói thật. Y đau lòng vì Lăng muội trước kia quá mức áp lực, ngược lại hiện tại bừa bãi khiến y cảm thấy yên tâm. Y tin tưởng, nàng như thế này chắc chắn sẽ càng thêm hạnh phúc.

Tô Khinh Lăng tâm vừa động. Tô Long Ngạo nhiệt tình yêu thương làm nàng cảm thấy vui vẻ. Nàng nhớ tới ba vị ca ca ở thế giới kia đối với mình cũng sủng ái, thương yêu hơn cả trên bảo thể gian, liền cảm thấy ánh mắt Tô Long Ngạo càng ngày càng thân thiết.

“Cảm ơn hoàng huynh.” Tô Khinh Lăng hướng Tô Long Ngạo mỉm cười, nháy nháy mắt, nụ cười trở nên giao hoạt, mang theo bộ dáng bước binh khiến Tô Long Ngạo ngẩn ra.

“Hoàng huynh, tên Long Thiếu Khuynh kia có nói xấu sau lưng ta hay không đó?”

Tô Long Ngạo bật cười. Tô Khinh Lăng như thế này so với dĩ vãng quả nhiên là đáng yêu hơn.

“Hắn nào dám. Nếu hắn thật sự nói xấu muội, ta là người thứ nhất không có tha cho hắn.”

“Ha ha ha...” Tô Khinh Lăng nhin không được phát ra tiếng cười thanh thúy. Hiên nhiên, lời của Tô Long Ngạo khiến nàng thấp phần hưởng thụ. Đình chỉ nụ cười, nàng hướng Tô Long Ngạo thần bí trừng mắt: “Kia, vậy hắn có nói qua là hắn thiếu chút nữa thua tới mức phải lửa thể chạy bộ quanh đồ phường không a?”

“A...” Tô Long Ngạo hoàn toàn bị lời của nàng khiến cho mê muội, sau đó cũng nhin không được cất tiếng cười to: “Ha ha ha...”

Trời ạ! Thiếu Khuynh thiếu chút nữa phải lửa thể chạy bộ?

Rất buồn cười a! Y nhin không được tưởng tượng tình cảnh lúc đó của Long Thiếu Khuynh, lại phốc xích bật cười.

Tô Khinh Lăng nhìn Tô Long Ngạo không thể nào giữ được hình tượng mà cười, thần sắc hứng thú lên. Hảo hiện tượng a! Siêu cấp đại boss hoàn toàn đứng về phía nàng, làm hậu thuẫn cường đại cho nàng, xem sau này ai dám cùng nàng đối địch?

“Bất quá...” Tô Khinh Lăng lại lên tiếng, nhìn hoàng đế muốn nói lại thôi.

“Bất quá cái gì?” Tô Long Ngạo hỏi, trên mặt vẫn duy trì nụ cười khó nén lại.

“Bất quá, thần muội sợ là chọc tới Long tướng quân, sẽ bị phiền toái quán thân.” Tô Khinh Lăng trừng mắt nhìn, trong miệng nói là lo lắng nhưng biểu tình một chút cũng không giống, rõ ràng nàng nhếch môi cười, chân bắt chéo, uống trà vỗ bụi trên áo.

Tô Long Ngạo lắc đầu. Nàng nếu sợ hãi, như vậy hắn thật sự chờ mong đến thời điểm nàng thật sự biết sợ hãi. Tiểu nha đầu này sau khi mất trí nhớ xong trở nên thật thú vị.

“Nói đi, muội muốn gì?”

Tô Khinh Lăng vừa nghe, lập tức ngồi thẳng lại. Đôi mắt sáng ngời hữu thần thẳng tắp nhìn Tô Long Ngạo, mang theo nóng bỏng khó giấu, không khách khí mở miệng: “Thứ nhất, ta muốn có được thủ lệnh của hoàng huynh, khiến cho kẻ khác không thể khi dễ ta, ta cũng tùy thời có thể xuất nhập hoàng cung.”

Ai dám khi dễ ngươi a! Tô Long Ngạo nhìn bộ dáng nàng kiều ngạo, thầm nghĩ nhưng cũng vẫn gật đầu.

“Thứ hai, ta muốn có một gã cao thủ làm bảo tiêu.” Nàng không có võ công, không người bảo hộ sao được? Hơn nữa, có bảo tiêu là cao thủ, oai phong cỡ nào a! Làm một cái Vương gia kiều ngạo, nàng tuyệt đối phải phô trương!

Tô Long Ngạo gật đầu, đồng ý a!

“Thứ ba, ta dù sao cũng là nữ tử, tuy rằng vận nam trang, nhưng giấu được một ngày cũng không giấu được cả đời. Vì đề phòng ngựa vằn nhất, trừ phi

có sự việc quá mức trọng đại, ta sẽ không tham dự triều chính.” Nàng chỉ đối với tiền và quyền là có hứng thú mà thôi.

Gật đầu tiếp!

“Thứ tư...” Tô Kinh Lăng đảo mắt. “Còn chưa có nghĩ ra, chờ khi nghĩ ra rồi ta sẽ nói cho huynh biết.”

Tô Long Ngạo bật cười. Y tự mình đưa cho Tô Kinh Lăng một khối Kim Long lệnh bài.

Tô Kinh Lăng cầm trong tay lệnh bài nặng trịch, cao hứng tới nỗi chỉ kém nước nhào tới hôn y tới tấp.

“Đa tạ hoàng huynh!”

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vương Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Nháy mắt kinh diễm

Kinh thành, ngã tư đường.

Cửa hàng nơi nơi tấp nập, ngựa xe như nước, tiểu thương thanh âm chào hàng vang vọng không ngừng, trong thành phồn hoa đô hội không dứt.

“Xuân Vũ, gia soái không?”

Tô Kinh Lăng tay cầm ngọc cốt phiến, bạch y theo gió phiêu phiêu, búi tóc cao dùng ngọc quan cài lại, trụ cấm bằng bạch ngọc trầm tình xảo quý giá. Khuôn mặt tuấn mỹ, thân thể thon dài, mâu quang lưu chuyển, hơi thở cao quý cuồng ngạo tự nhiên biểu lộ ra, khiến cho nữ nhân xung quanh không ngừng liếc mắt đưa tình với nàng, không ít nữ tử hai má đỏ bừng.

Xuân Vũ, Hạ Hà hai cái tiểu ti nữ đảo mắt. Trời, chịu không nổi a! Gia nhà các nàng như thế nào càng ngày càng giống khổng tước vậy? Suốt ngày cứ thích khoe khoang sắc đẹp bản thân.

Tô Kinh Lăng cũng không để ý, dẫn theo tiểu ti, cùng hai cái bảo tiêu bộ dáng lãnh khốc do hoàng đế phái tới, ở trên đường cái rêu rao. Hai gã bảo tiêu nguyên bản là hai trong tứ đại thị vệ bảo hộ bên cạnh hoàng đế, như thế nào lại mặc danh kì diệu bị điều tới bảo hộ cho Nhân Vương. Tuy rằng hai người không rõ nguyên nhân, nhưng nếu là hoàng mệnh, bọn hắn cũng đã tiếp nhận rồi. Ai biết được, vị Nhân Vương này lại lại khiến bọn hắn giật mình không thôi. Nhân Vương trước kia lạnh lùng xa cách như thế nào lại biến thành nam tử rêu rao cùng ăn chơi trác táng bực này?

Tô Kinh Lăng không biết hai gã bảo tiêu phía sau lặng lẽ nghị luận mình, nếu nàng biết bọn hắn tự nhiên xem nàng là loại ăn chơi trác táng, nàng nhất định sẽ kháng nghị. Nàng ăn chơi nhưng là ăn chơi có phẩm vị, có khí chất Nhân Vương, bọn ăn chơi trác táng tầm thường làm sao có thể đánh đồng?

Đôi mắt sáng ngời nhẹ nhàng nhìn xung quanh, đột nhiên ánh mắt nàng dừng lại trên lầu hai một khách điểm cách đó không xa. Một nam tử ngồi dựa vào lan can, thân mặc bạch bào, nhưng hắn do với Tô Kinh Lăng lại thêm vài phần lạnh lùng mà tuấn mỹ. Mái tóc đen sáng bóng tung bay, hai bên má tuy ý để tóc vòn quanh, tuy nhìn không rõ dung mạo hắn, nhưng chỉ nhìn một bên cũng đã thấy kinh diễm.

Đúng, chính là kinh diễm! Hắn giống như một đoá băng liên, lãnh ngạo mà cô tịch, khiến Tô Kinh Lăng không tự chủ mà dừng cước bộ, thiếu chút nữa đã bị Xuân Vũ cùng Hạ Hà phía sau đụng phải.

“Cực phẩm a!”

Tô Kinh Lăng nhìn nam tử kia, sợ hãi than. Không nghĩ tới cổ đại cũng có được một dung mạo ưa nhìn đến vậy. Ngọc cốt phiến trong tay nàng nhẹ vỗ, nàng muốn tới làm quen một chút nam nhân kia, nói không chừng hắn lại có một cái bối cảnh hùng hậu không chừng.

“Vương gia, người đang nhìn gì a?”

Xuân Vũ, Hạ Hà cùng hai gã bảo tiêu đều nhìn theo ánh mắt của Tô Kinh Lăng.

“Xem người dễ nhìn a!” Tô Kinh Lăng đáp, thiếu chút nữa khiến đám Xuân Vũ cả kinh tới rớt cằm. Trải qua vài ngày đặc huấn, bọn hắn cũng hiểu được chút ý tứ trong miệng Tô Kinh Lăng. Bất quá, Vương gia nhà bọn hắn không có cái kia đi? Một nam nhân tự nhiên ham thích một nam nhân ưa nhìn, gia cũng sẽ không phải đoạn tụ đi?

Tô Kinh Lăng không phát hiện bọn Xuân Vũ đang hoài nghi, mâu quang lướt qua bờ vai hắn. Thân thể, càng nhìn càng cảm thấy đẹp a!

“Đi, đi nhận thức chút!” Nàng phát cốt phiến vỗ vào lòng bàn tay, nói.

“Thật sự đi a?” Đám Hạ Hà về mặt đau khổ. Bọn hắn cảm thấy thật sự mất mặt a!

“Đi! Như thế nào lại không đi?” Tô Khinh Lăng liếc mắt một cái. Tôn chi của nàng chính là, dễ nhìn không thể bỏ qua, đợi mỹ thực không bằng tự mình động thủ.

“Nhưng Vương gia, hắn đã không thấy rồi!” Hạ Hà chỉ bên kia, nói.

Tô Khinh Lăng quay đầu lại nhìn. Thật sự a, bạch y nam tử đã không thấy thân ảnh. Nàng không khỏi trợn mắt, soái ca của ta a!

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vương Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Soái ca, người ở đâu a?

Nhàn Vương phủ, đình viện,

Trăng khuyết treo lơ lửng trên cao, dải Ngân Hà lấp lánh trên màn tinh không rực rỡ. Tối nay, bầu trời đêm trong không mây, vô số ngôi sao tỏa ra vẻ đẹp so với kim cương còn muốn xinh đẹp hơn. Dưới trời đêm, hoa mộc sum suê, hương thơm lắng đọng lan tỏa.

“Aizz...”

Một tiếng thờ dài vô lực như xé rách khung cảnh màn đêm tốt đẹp. Trong đình viện, Tô Khinh Lăng nằm trên ghế quý phi, tiếng thờ dài một tiếng tiếp một tiếng, cả người vận vẹo không thôi, khiến cho hai người Xuân Vũ, Hạ Hà bốn mắt nhìn nhau khó hiểu.

“Vương gia, người làm sao vậy?” Xuân Vũ cẩn thận hỏi. Thời gian này nàng vốn đang nhìn Vương gia nhà mình thần thái sáng khoái, nhưng bộ dáng hữu khí vô lực này lại khiến các nàng nhìn không quen được.

Tô Khinh Lăng ngẩng đầu nhìn các nàng, lại vô lực cúi đầu xuống, cảm thán một tiếng: “Thật là một đại soái ca a! Nhưng chớp mắt lại biến mất rồi!”

Xuân Vũ, Hạ Hà vừa nghe, nhất tề đảo mắt, ngay cả hai gã bảo tiêu ở hai góc cũng run lên. Vương gia ca thán, ai oán cả nửa ngày chính là bởi vì không thấy được cái nam tử anh tuấn trong miệng người? Vương gia là nam nhân, chẳng lẽ người lại đoạn tụ? Đạo này hình như đoạn tụ sao lưu hành thế nhỉ?

“Vương gia...” Xuân Vũ, Hạ Hà không khỏi lên tiếng. Các nàng thật không muốn nghe tiếng ca thán này một chút nào.

Tô Khinh Lăng nhìn nàng, ánh mắt ai oán âm u dán lên người hai nàng, tựa như trách cứ các nàng không thấu hiểu cho.

Hai nàng nhất tề run run. Nếu vẻ mặt này xuất hiện trên một nữ nhân phong tình vận chùng thì gọi là hờn dỗi, nhưng lại xuất hiện trên người Vương gia,... Thôi, không bàn nữa!

“Không được!” Đột nhiên, Tô Khinh Lăng vỗ bàn đứng dậy: “Ta phải đến hoàng cung, tìm hoàng đế ca ca để an ủi mới được!” Hậu cung mỹ nữ gì đó, hết thấy biến đi.

A...

Mọi người nhìn nhau. Vương gia không thoải mái, lại muốn đến chỗ hoàng thượng khóc sao? Đây đúng thật là văn sở vị văn nha! (mới nghe lần đầu)

Xuân Vũ, Hạ Hà liếc mắt, cẩn thận nói: “Vương gia, hiện tại đã trễ, chỉ sợ hoàng thượng đã đi nghỉ ngơi rồi.”

“Ngủ cũng được!” Tô Khinh Lăng cười hề hề. Thật đúng lúc, nói không chừng lại có trò hay đề xem.

Trong đầu hai ti nữ toát ra hai dấu hỏi chấm cực to. Ngủ rồi thì có gì tốt chứ?

“Vương gia, cửa cung cũng đã đóng, người chỉ sợ vào không được a!” Xuân Vũ nhắc nhở.

Tô Khinh Lăng không thèm nhìn nàng. Đi theo nàng lâu như vậy, sao nàng ta lại không thông minh thêm được chút nào chứ?

“Không phải còn có bọn hắn sao?” Bảo tiêu là để làm gì? Đương nhiên dùng để sai vặt a!

Hai gã bảo tiêu rùng mình, bắt đầu dẫn theo Tô Khinh Lăng một thân bạch y, hướng phía hoàng cung đi tới.

“Quả nhiên cửa đã đóng.” Tô Kinh Lăng trừng mắt nhìn đại môn đóng chặt, thở dài nói.

Hai gã bảo tiêu phía sau trợn mắt. Nửa đêm nửa hôm, hoàng cung không đóng cổng thì mở ra mời khách sao? Hai người chưa kịp phản ứng lại, đã thấy Tô Kinh Lăng cười cười nhìn chằm chằm. Bọn hắn như thế nào lại thấy bất an ta?

“Minh Nhất, Minh Nhị...”

“Vương gia, thuộc hạ kêu Thẩm Lâm.”

“Thuộc hạ là Tô Văn.”

Hai gã bảo tiêu kháng nghị. Dòng họ là do tổ tông truyền xuống, nhất quyết bọn hắn không thể đem tên do tổ tông đặt cho mà sửa lại.

“Minh Nhất, Minh Nhị, đưa bốn vương tiến cung.” Tô Kinh Lăng làm như không nghe bọn hắn kháng nghị, ra lệnh.

“Vương gia...”

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vương Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Đêm giỡn quý phi

“Vương gia...”

“Vương cái gì mà vương? Chạy nhanh!” Tô Kinh Lăng tay cầm ngọc cốt phiến, hướng hai người giơ lên như muốn gõ đầu cả hai. Hạ quyết tâm rồi, không vào là không được!

“Vương gia, lúc này tiến cung là tử tội.” Minh Nhất (Thẩm Lâm) nói.

Tô Kinh Lăng không kiên nhẫn trừng mắt, trực tiếp đem lệnh bài Tô Long Ngạo đưa cho nàng, đi vào mặt hai gã bảo tiêu bên mình.

“Mang hay không mang?”

Minh Nhất, Minh Nhị bốn mắt nhìn nhau. Đã có lệnh bài trước mắt, bọn hắn có thể nói cái gì? Vì vậy, hai người lập tức túm lấy Tô Kinh Lăng, thi triển khinh công hướng nội cung bay đi.

“Oa... Có võ công chính là khác nha!” Tô Kinh Lăng được hai gã bảo tiêu một trái một phải xách lên bay giữa không trung, cảm thán một tiếng. Gió khe phất qua tai, dưới chân nàng lại là cung điện lầu các lộng lẫy. Tư vị này thật sự là thích nha!

Minh Nhất, Minh Nhị làm như không nghe thấy lời nàng nói, nhanh chóng đem nàng thả xuống một cung điện. Cách đó không xa, đèn đuốc mờ mờ lung lung, ánh sáng lấp lánh trước cửa cung điện gác đêm, yên tĩnh lại lộ âm mưu.

Tô Kinh Lăng nguyên bản muốn oán giận hai gã bảo tiêu không để nàng bay nhiều một chút nữa, kết quả lại nhìn tới ba chữ vàng to trên cửa cung như rồng bay phượng múa, thâm oán trong lòng. “Long Cảnh cung”, đây không phải tẩm cung hoàng đế sao?

“Hai người các ngươi tạm thời qua bên đó đợi bốn vương.” Tô Kinh Lăng hướng hai gã bảo tiêu phân phó, sau đó nghênh ngang đi tới Long Cảnh cung.

Thái giám gác đêm thấy Nhàn Vương đến, giật mình há to miệng tới nỗi nhét vừa cả một quả trứng vịt. Vừa định mở miệng, lại thấy Tô Kinh Lăng giơ lên lệnh bài, một đám chỉ đành khép miệng quỳ trên mặt đất.

Tô Kinh Lăng vừa lòng gật đầu, thấp giọng hỏi một thái giám: “Hoàng thượng có ở trong không?” Như thế nào không có nghe được thanh âm ám muội gì đó chứ?

“Hồi Vương gia, hoàng thượng còn đang ở Ngự Thư phòng, chưa có nghỉ ngơi.” Thái giám cũng đề thấp thanh âm đáp.

“Cái gì?” Tô Kinh Lăng biểu tình rất ư là thất vọng. Cự nhiên không có nghỉ ngơi, liền nàng không có gì để xem rồi. “Vậy ai ở bên trong?”

“Hồi Vương gia, là Ngưng phi nương nương.” Thái giám đáp.

“Ngưng phi?” Tô Kinh Lăng nhú mày, nghĩ nghĩ một chút liền hiểu. Nguyên lai, chính là cái nữ nhân trước mắt hoàng thượng thì tỏ ra nhu thuận, đằng sau thì một bộ dáng mặt cao hơn đầu, so với nàng còn muốn kiêu ngạo hơn. Tốt lắm, nàng vừa vặn thấy nàng ta không vừa mắt. Ngưng phi này dám kiêu

ngạo hơn cả nàng, thật sự là không muốn sống chắc? Trong ánh mắt xẹt qua một đạo quang mang khác thường, miệng kéo lên lộ ra nụ cười ác ma. Nàng hướng một thái giám khác ngoắc ngón tay.

Thái giám kia tới gần, nghe Tô Khinh Lăng nói nhỏ, hoảng sợ hai mắt trừng to nhìn nàng.

Tô Khinh Lăng làm động tác cắt cổ, thái giám sợ run cả người, mang về mặt đau khổ đi vào Long Cảnh cung.

“A a a a...”

Một lát sau, trong cung điện truyền ra tiếng Ngưng phi hét chói tai, thái giám thì chật vật chạy ra ngoài.

“Nói cho nàng chưa?” Tô Khinh Lăng nháy mắt, thái giám gật gật đầu.

“Ha ha ha...” Tô Khinh Lăng đắc ý cười: “Xem ngươi về sau còn dám kiêu ngạo hơn cả bốn vương hay không?”

Nguyên nhân là, nàng kêu thái giám vào nói cho Ngưng phi, hoàng đế tối nay sung hạnh Nguyệt phi. Chẳng những là đêm nay, hơn nữa từ nay về sau đều sung hạnh nàng ta. Mà cố tình hơn, Nguyệt phi lại còn là đối thủ một mất một còn với Ngưng phi, nàng ta không giận đến phát cuồng mới là lạ.

“Đi thôi, đi tới chỗ hoàng đế ca ca tìm an ủi.” Aizzz, nàng thật đáng thương nha! Mọi người ai cũng vứt bỏ nàng.

Thái giám nhìn Tô Khinh Lăng trước cuồng tiếu, sau lại tỏ ra ai oán mà rời đi, nhin không được mặt co rúm lại. Nhân Vương thật không có tật xấu gì đi?

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vương Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Gặp lại soái ca

Trong Ngự Thư phòng, long tiên hương lượn lơ lan tỏa, ánh nến xuyên qua chụp đèn bằng giấy mang vài vệt mờ lung. Gió đêm mang theo hơi sương thổi vào phòng, mang đến cảm giác mát mẻ sáng khoái.

“Sur huynh, huynh giúp trăm đi a!” Ngồi sau ngự án, Tô Long Ngạo nhìn bạch y nam tử phía dưới, thành khẩn nói.

“Đệ biết ta đối với quan triều là không có hứng thú.” Bạch bào nam tử vẻ mặt băng sương nói, thần nhiên đến cùng cực, không có một tia biến hóa.

“Aizzz... Huynh...”

Tô Long Ngạo thấy thế cũng nhin không được lắc đầu. Sur huynh chính là lạnh như băng, có thói quen đọc lai độc vãng, cho dù đối với sur huynh đệ cũng vẫn là một vẻ mặt băng sơn. Cũng may, bọn hắn đều đã thành thói quen, có năng lực kháng lại hàn băng này, không đến nỗi bị hàn đông chết.

Bạch bào nam tử không để ý đến y, mắt thấy muốn đi tới cửa, liền nghe thái giám bên ngoài truyền tới thanh âm bén nhọn: “Vương gia... người... người sao lại tiến cung?”

Thái giám nhu nhu hai mắt, không có nhìn lầm, Nhân Vương quả nhiên mang theo hai thị vệ Tô, Thẩm nghênh ngang xuất hiện. Cửa cung bên ngoài không có đóng sao?

“Bay vào!” Tô Khinh Lăng đáp, trực tiếp đem cửa Ngự Thư phòng đẩy ra, dưới ánh mắt khủng hoảng của thái giám, vui vẻ kêu: “Hoàng đế ca ca, ta đến đây!”

Tô Long Ngạo trước ngăn ra, sau đó ra hiệu cho Tô Khinh Lăng lại đây. Tô Khinh Lăng ngược lại đem ánh mắt quăng tới phía nam tử băng sơn, cư nhiên dùng thanh âm còn nóng bỏng hơn khi gọi y, kinh hi gọi: “Là ngươi a, soái ca!”

Bạch y nam tử quét mắt nhìn nàng, sau đó hướng phía thư phòng bên trong đi tới.

Tô Khinh Lăng sững sốt. Nàng vẫn là lần đầu tiên bị người ngó lơ như vậy. Nàng cảm nhận được đầu mình bốc hơi, mà Minh Nhất, Minh Nhị tự giác thối lui đến một bên. Kinh nghiệm nói cho bọn hắn biết, chủ tử vừa muốn tức giận a.

“Hoàng đế ca ca!” Tô Khinh Lăng đột nhiên bén nhọn kêu một tiếng, thiếu chút đem Tô Long Ngạo sợ tới mức nằm úp sấp xuống bàn, ngay cả bạch y nam tử cũng dùng cước bộ, nhú mày nhìn nàng.

“Lăng... Lăng Nhi, có chuyện gì a?” Tô Long Ngạo nuốt nuốt nước miếng nhìn Tô Khinh Lăng. Trước kia y nhìn Lăng muội thì cảm thấy lạnh lùng, khoảng cách giữa hai người khá xa. Nhưng hiện tại, hành động khác thường của nàng khiến y căn bản ăn không tiêu, không hiểu nàng muốn gì.

“Hoàng đế ca ca, có người khi dễ ta.” Tô Kinh Lăng hướng phía Tô Long Ngạo xông tới, ôm ngang lưng y, làm bộ khóc lên.

Ách...

Bạch y nam tử cùng Minh Nhất, Minh Nhị nhìn động tác của nàng đều cứng đờ cả người. Hai nam nhân ôm nhau, tuy rằng bề ngoài nhìn rất đẹp mắt, nhưng hình ảnh kia vẫn thực khiêu chiến với thần kinh bọn hắn.

“Ai khi dễ đệ chứ?” Tô Long Ngạo cảm giác được ánh mắt kì quái của mọi người, nhưng Tô Kinh Lăng vẫn túm chặt thắt lưng y. Y cũng không thể buông nàng ra, chỉ đành thuận theo nàng mà hỏi.

Tô Kinh Lăng nhìn bạch y nam tử chỉ chỉ, lớn tiếng nói: “Là hắn!”

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vương Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Ta không phải đoạn tụ

“Là hắn!”

Tô Long Ngạo nhìn vẻ mặt không thay đổi của sư huynh, lại thông thả nhìn Tô Kinh Lăng một bên đang nức nở, nước mắt như sắp rơi xuống, nhú nhú mày kiếm, hỏi: “Đệ xác định là hắn?”

Khi nào thì sư huynh chọc đến Lăng Nhi chứ?

“Đúng!” Tô Kinh Lăng gật gật đầu, cảm giận ngẩng đầu nhìn bạch y nam tử. Có làm không vậy? Nàng nói như vậy, hãm hại hắn đến thế, hắn cư nhiên ngay cả ánh mắt cũng keo kiệt không cấp cho nàng?

Tô Long Ngạo nghẹn họng, cố nín nhịn tiếng cười, trong mắt đầy tiểu ý nhìn bạch y nam tử. Tuy rằng y không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, nhưng đúng là khó có cơ hội nhìn sư huynh diễn, y sao không làm? Vì thế, y nghiêm trang nhìn sư huynh, phối hợp với Tô Kinh Lăng diễn kịch một chút.

“Sư huynh, huynh cư nhiên khi dễ hoàng đệ ta yêu thương nhất hay sao?” Trước không nói tới Lăng muội thân là nữ tử nha!

Bạch y nam tử liếc Tô Long Ngạo một cái, không trả lời.

Tô Kinh Lăng lại nghe Tô Long Ngạo nói, có chút ngoài ý muốn. Hóa ra là sư huynh của hoàng đế nha! Không nghĩ tới à! Bất quá thế cũng tốt, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Tin tưởng, nàng lúc nào cũng đeo bám lấy Tô Long Ngạo thì sợ gì không đào được tin tức về soái ca cơ chứ!

“Sư huynh, huynh đây là cam chịu sao?” Tô Long Ngạo nhếch mày nhìn hắn, hạ quyết tâm muốn xem kỳ cảnh băng sơn bị hòa tan.

“Nhàm chán!” Bạch y nam tử lạnh lùng phun ra hai chữ, nhìn hai người như cũ vẫn đang dựa vào nhau, lại bồi thêm: “Ta không bị đoạn tụ.”

Ách...

Tô Long Ngạo cùng Tô Kinh Lăng thế này mới nhớ ra cảnh hai người hiện còn đang ôm nhau, xác thực bộ dáng khiến người ta không thể không sinh ra tưởng tượng ám muội. Tô Long Ngạo vừa định buông Tô Kinh Lăng ra, đã thấy Tô Kinh Lăng trước đem y đẩy ra, đến trước mặt bạch y nam tử, ngẩng đầu nhìn hắn, nhú mày hỏi: “Như thế nào, người đồ kị a?”

Bạch y nam tử liếc nàng, xoay người đi ra ngoài.

“Sư huynh, sư huynh...”

Tô Long Ngạo còn chưa kịp thoát khỏi khiếp sợ từ trong lời nói của Tô Kinh Lăng, đã thấy sư huynh y thật sự rời đi. Y chạy ra ngoài tìm tòi, đã thấy thân ảnh kia hướng ngoài cung bay vút đi.

“Hắn cư nhiên không nhìn ta?” Tô Kinh Lăng nhìn khối băng sớm đã đi mất, không tin được vào mắt mình. Nàng dậm chân tức giận, hận không thể đem cái băng sơn kia túm về.

Tô Long Ngạo nhìn bộ dáng nàng, thiếu chút nữa thì bật cười. Từ sau khi Lăng muội mất trí nhớ, y chưa từng gặp qua bộ dáng bại hoại của nàng như thế này.

Tô Khinh Lăng lôi kéo mái tóc mình cho chỉnh tề, hỏi Tô Long Ngạo: “Hoàng đế ca ca, hần đến cùng là ai? Huynh mau nói cho ta biết a!”

Tô Long Ngạo nhìn Tô Khinh Lăng thật sự đối với sư huynh cảm thấy hứng thú, trong đầu linh quang chọt lóe. Không phải tiểu nha đầu này coi trọng sư huynh đi? Như thế, thật thú vị a!

“Hần là sư huynh ta, Hạ Tư Lạc, đều là đồ đệ của Vô Cực lão nhân, thích đọc lai độc vãng.”

Hạ Tư Lạc? Ngô, tên rất hay. Vô Cực lão nhân? Nghe qua cũng rất lợi hại đi.

Tốt! Hạ Tư Lạc, người chờ mà xem, chờ xem bốn cô nương không đem cục băng như người hòa tan, ta sẽ không gọi là Tô Khinh Lăng nữa!

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vương Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Mê vọng

“Đệ muốn làm gì?” Tô Long Ngạo nhìn Tô Khinh Lăng cười đến giảo hoạt, tò mò hỏi, trong lòng thầm cầu nguyện cho vị sư huynh đáng thương kia. Sư huynh, huynh trăm ngàn lần không được trở lại, cũng đừng để cho đường muối cổ quái này của ta chính đến thăm nha! Y có dự cảm, băng sơn sư huynh sớm muộn gì cũng bị Lăng muội đem hòa tan ra.

Tô Khinh Lăng liếc mắt, nhìn Tô Long Ngạo có vài phần thương thức. Không hổ là có chung huyết thống, thật thông minh!

“Hoàng đế ca ca, sư môn của huynh là gì?” Ngô, cần phải tìm hiểu sự tình ngày trước của Hạ Tư Lạc mới được.

Tô Long Ngạo ngẩn ra, sau hiểu được liền cười lắc đầu. Y ngồi một bên, đem hết thấy mọi thứ nói cho Tô Khinh Lăng biết.

“Sư môn của chúng ta là Tiêu Dao cốc, sư phụ gọi là Vô Cực lão nhân. Đại sư huynh Hạ Tư Lạc năm nay vừa tròn 20, là Thập Nhất hoàng tử của Bắc Phụng quốc. Hần từ nhỏ thân thể yếu nhược lại lâm bệnh nhiều tật, cho nên mới được đưa đến Tiêu Dao cốc bái sư. Hần tính tình lãnh khốc, không thích tranh đấu trong cung đình cho nên vẫn luôn lưu lại trong cốc.” Đến ngay cả y thỉnh cầu đến Nam Diệu mà hần cũng không nể mặt.

Tô Khinh Lăng lấp bấp kinh hãi. Không nghĩ tới băng sơn khốc nam kia lại là hoàng tử nha! Quả nhiên là một thân phận khiến người ta kinh hãi. Đôi mắt lóe sáng, nàng quyết định rồi, không thể thả hần đi được.

“Hần có thể thất chứ?”

Ách...

Tô Long Ngạo cùng Minh Nhất, Minh Nhị nghe Tô Khinh Lăng hỏi thẳng như vậy, không nhịn được trừng mắt nhìn nàng. Tô Long Ngạo biết Tô Khinh Lăng thân là nữ nhi, cùng lắm thì cho rằng nàng đối với đại sư huynh có cảm tình. Nhưng Minh Nhất, Minh Nhị lại không biết nàng nữ phần nam trang, bốn mắt ngơ ngác nhìn nàng, thật sự cho rằng nàng là đoạn tụ, mà người nàng nhìn trúng chính là đại sư huynh của Hoàng thượng.

“Không có.” Tô Long Ngạo lắc đầu, gạt mình qua đi lại nghĩ. Nếu như Lăng muội cùng sư huynh kết thành chính quả, đó chính là một chuyện tốt, cả hai đều là người y quan tâm nhất.

“Tốt lắm, tốt lắm! Hắc hắc hắc...” Tô Khinh Lăng cười gian, giống như thể tú bà gặp bạc, khiến mấy người Tô Long Ngạo rung cả mình. Rõ ràng mạng bộ dạng tuấn mỹ thiếu niên, ấy thế nhưng cười đến là gian trá, thật sự khiến người khác cảm thấy khủng bố.

“Lăng đệ, đệ muốn làm gì?” Vì có Minh Nhất, Minh Nhị ở đây nên Tô Long Ngạo không có đề hờ chuyện Tô Khinh Lăng nữ phần nam. Chính là, nàng cười đến gian trá như vậy, chẳng lẽ trong lòng có chủ ý gì đây?

Tô Khinh Lăng hắc hắc cười, nhìn Tô Long Ngạo: “Ta quyết định, ta muốn đi Tiêu Dao cốc.” Hần không nhìn nàng đúng không? Vậy thì nàng cứ lượn lờ trước mặt hần, phiền chết hần.

Ách...

Tô Long Ngạo không nói gì. Không nghĩ tới lá gan nàng lớn như vậy nha!

“Tiêu Dao cốc không phải ai cũng có thể vào.”

“Không phải còn có huynh sao?” Ánh mắt Tô Khinh Lăng nhìn chằm chằm vào y, giống như mèo thấy mỡ, khiến Tô Long Ngạo cảm thấy ác hàn.

“Aizz... Được rồi, ta giúp đệ.” Tô Long Ngạo bắt đầu dĩ thử dài. Y khẳng định bản thân bị Tô Khinh Lăng ăn chắc rồi.

“Ta biết ngay hoàng đế ca ca là tốt nhất mà!” Tô Khinh Lăng cười nịnh bợ.

Tô Long Ngạo bắt đầu dĩ một trận. Nha đầu này càng ngày càng thông minh rồi, vừa kiêu ngạo lại biết lấy lòng. Thân thủ nhanh chóng ném tới cho nàng một khối ngọc bội.

“Cho đệ. Đây là tín vật của Tiêu Dao môn, chỉ cần đệ cầm nó thì liền có thể thuận lợi tiến vào Tiêu Dao cốc.”

“Đa tạ hoàng đế ca ca!” Tô Khinh Lăng cầm ngọc bội, lại nói: “Ta về trước, không quấy rầy huynh nghỉ ngơi đâu.”

Tô Long Ngạo lắc đầu. Muội còn đang quấy rầy ta đó, nha đầu!

“Đừng rồi!” Tô Khinh Lăng đi tới trước cửa, đột nhiên dừng cước bộ, quay đầu nhìn Tô Long Ngạo: “Hoàng đế ca ca, ánh mắt lựa chọn nữ nhân của huynh có điểm kém nha. Hôm nay ta ở tẩm cung của huynh nghe tiếng gà đang ca hát đó nha.” Dứt lời, nàng đã chạy, ngay cả thân thủ của Tô Long Ngạo cũng không kịp túm nàng lại.

Bất quá, ý tứ của nàng là gì?

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vương Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Tại sao ngươi lại ở đây?

Hai tháng sau, Tiêu Dao cốc,

Trời cao xanh thẳm, mây trắng phiêu bồng. Xa xa, núi cao tầng tầng lớp lớp, liên miên bất tận, hình thành nên tám bình phong tự nhiên mà xinh đẹp. Bóng cây lắc lư nhẹ, kiến trúc cổ kính như ẩn như hiện trong rừng.

Hạ Tư Lạc một thân bạch bào, thân ảnh cao to lên núi giống như ưng điều bay vút lên cao.

“Đại sư huynh, huynh đã trở lại!” Một thiếu niên vận y phục màu ngọc bích nhìn Hạ Tư Lạc trở về, trên khuôn mặt xuất hiện nét tươi cười.

“Ân.” Hạ Tư Lạc gật đầu, đối với ngay cả đồng môn sư huynh đệ vẫn là một bộ dáng lãnh khốc. Dứt lời, hần hướng vào bên trong mà đi.

“Đại sư huynh...” Ngọc bích thiếu niên phía sau gọi hần lại, biểu tình rất là kì quái.

Hạ Tư Lạc hạ mi, lạnh lùng hỏi: “Chuyện gì?”

Thiếu niên nhìn biểu tình hần lạnh như băng, lại nghĩ tới người kia, biểu tình càng thêm kì quái. Thật sự không thể hiểu nổi thiếu niên tuấn mỹ kiêu ngạo kia cùng băng sơn đại sư huynh có quan hệ gì.

“Đại sư huynh, huynh có khách tới thăm” Ngọc bích thiếu niên đáp.

“Khách?” Hạ Tư Lạc sững sốt. Ai đến vấn an hần?

“Là một vị công tử còn trẻ.” Ngọc bích thiếu niên nhớ tới vị công tử mang theo hai nô tì, còn cả hai gã thị vệ khốc trưởng. Một vị công tử đẳng hoàng nho nhã, thân mặc y phục cẩm hoa, tay cầm ngọc cốt phiến, da thịt trắng nõn mịn màng, còn chưa kể tới trong tay hần cầm ngọc bội của tam sư huynh. Thật không biết, hần là người nào ta?

“Đã biết.”

Hạ Tư Lạc gật đầu. Tuy hần không biết người tới là ai, nhưng hần đi xem chắc phải liền biết hay sao? Hướng ngọc bích thiếu niên gật gù, hần liền đi tới phòng mình.

Phòng của Hạ Tư Lạc ở mặt sau Tiêu Dao cốc, trước là đình viện lớn trồng không ít cây cỏ, màu xanh tràn ngập. Muốn tới sân, chính là phải đi qua một hành lang dài.

“Vương gia, chúng ta là khách nhân, ở đây mà làm hồng đồ đạc của người ta là không tốt đâu.”

Hạ Tư Lạc còn chưa đi vào chính viện đã nghe được một thanh âm nữ tử khá ôn nhu, tựa hồ mang theo lo lắng cùng chán chờ. Lông mày chau lại, trong

lòng nổi lên cảm giác không tốt, nhin không được tăng nhanh cước bộ.

“Sợ cái gì? Ở đây trồng nhiều cây cảnh như vậy, làm hỏng mấy cây thì có sao?” Tô Kinh Lăng nằm trên nhuyễn tháp, hoàn toàn không có một chút bộ dáng khách nhân. Nàng một bên chỉ huy Minh Nhất, Minh Nhị làm việc, một bên nghỉ ngơi hưởng thụ.

“Trồng nhiều cây như vậy thật khó coi. Mai các người xuống núi mua chút hoa cỏ gì đó lên nha!”

A...

Mấy người trừng mắt nhìn nhau. Không phải chứ? Vương gia muốn làm gì a? Người là khách nhân nha, cư nhiên dám điều chỉnh lại sân vườn người ta?

“Vương gia...” Hạ Hà bất đắc dĩ nhìn Tô Kinh Lăng. Đối với vị Vương gia này, nàng thật hết chỗ nói.

Hạ Tư Lạc đi vào sân, nhìn tuần mã thiếu niên một thân bạch y thêu chỉ hoa đang nhàn nhã nằm trên ghế, bên người là hai tì nữ phe phẩy quạt mát, lại có hai gã nam tử đang đi qua chuyển lại chậu cây của hắn.

“Các người đang làm cái gì?” Hạ Tư Lạc mất lạnh đảo qua mọi người, dừng tại chỗ tuần mã thiếu niên. Mày kiếm nhếch lên, biểu tình lạnh đi vài phần: “Người tại sao lại ở đây?”

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vương Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Muốn để ta ủ ấm cho người không?

“Tại sao người lại ở đây?”

“Ta là đến thăm người nha!” Tô Kinh Lăng làm một bộ đương nhiên, biểu tình giống như bọn hắn cực kì thân thuộc vậy, khiến bọn Hạ Hà lắc đầu cảm thán. Vương gia bị sao thế này? Bộ người nhìn không ra cái băng sơn này không hoan nghênh bọn hắn sao?

“Nhàm chán!” Quả nhiên, Hạ Tư Lạc vút cho Tô Kinh Lăng một cái mặt lạnh, cất bước vào phòng.

“Vương gia, chúng ta nên trở về đi!” Hạ Hà cùng Xuân Vũ bốn mắt nhìn nhau. Vị công tử này công lực đông lạnh người khác quá lợi hại, các nàng sợ cứ ở đây rồi sẽ bị hắn đông chết. Ô ô ô... Không cần a! Các nàng cũng không muốn bỏ mạng nơi đất khách xứ người đâu!

“Trở về? Cũng được.” Tô Kinh Lăng gật đầu.

“Thật sao?” Hạ Hà và Xuân Vũ vui mừng nhìn nhau, không nghĩ tới thực sự được chấp thuận. Chẳng lẽ Vương gia cũng không chịu được hàn khí của Hạ công tử? “Chúng nó tì hiện tại đi thu thập hành lý!”

“Các người về trước đi.” Tô Kinh Lăng nói tiếp câu sau, nhanh chóng khiến nụ cười của hai nàng sụp đổ.

“Vương gia...”

Tô Kinh Lăng phe phẩy ngọc cốt phiến, từ trên ghế đứng lên. Bạch bào tùy tiện chỉnh lại, nàng liếc nhìn bốn người một cái, tiêu sái đi vào phòng Hạ Tư Lạc.

Đám Hạ Hà nhìn theo bóng dáng Tô Kinh Lăng đến ngăn người. Ý của Vương gia là sao?

Hạ Tư Lạc vào trong phòng, nghe thanh âm bên ngoài, mày nhướng lên, lại buông xuống, tĩnh tâm xem văn thư trên bàn.

“Cốc cốc...”

Vừa cầm văn thư lên, cửa liền truyền tới tiếng gõ nhẹ. Ngẩng đầu nhìn, lại là bạch y thiếu niên đó. Mày kiếm theo bản năng nhướng lên, băng mâu liếc “hắn” một cái rồi không để ý nữa.

Tô Kinh Lăng tự mình đi tới. Dù sao nàng cũng đã gõ cửa trước khi vào, không xem là tự tiện đi. Đi đến ngồi xuống một bên ghế, nhắc chân vắt chữ ngũ, nhìn nam nhân hiện đang quyết tâm xem thường mình.

“Ủy, cực phẩm băng nam! Người rất không phúc hậu nha! Cư nhiên đem khách vút qua một bên không thèm ngó tới.

Cực phẩm băng nam?

Hạ Tur Lạc nghe xưng hô của Tô Khinh Lăng, nhú nhú mày, như thế nào lại cảm thấy ngôn hành của “hắn” có điểm quái lạ? Hắn đầu cũng không nhấc, thân nhiên nói: “Ta không nhớ bản thân đã từng mời khách.”

Đối với những kẻ không thỉnh mà đến, từ trước tới nay hắn đều không có hứng thú tiếp đón.

“Ngươi...” Tô Khinh Lăng bị Hạ Tur Lạc không khách khí đáp trả, có chút tức giận. “Coi như ngươi lợi hại.”

Đúng là khối băng ngàn năm! Hơn nữa, cái miệng cũng cực độc, một chút cũng không lưu mặt mũi cho người khác.

Hạ Tur Lạc không để ý tới nàng, cúi đầu đọc sách.

Tô Khinh Lăng nhìn qua cửa sổ, gió nhẹ tiến nhập vào phòng, lướt trên lọn tóc của nàng. Qua một lúc lâu, băng nam vẫn không mở miệng, Tô Khinh Lăng ghen khí không nổi, lên tiếng: “Cực phẩm băng nam, ngươi đang ngủ?”

“...”

“Ngươi thật đang ngủ sao?”

“...” Vẫn không để ý tới.

“Ngủ trên bàn dễ bị cảm lạnh nha! Ta xem, để ta chịu thiệt chút, giúp ngươi làm ấm thân thể chút xui thì hơn.” Tô Khinh Lăng thì thầm tự nói, xong đứng lên đi về phía Hạ Tur Lạc.

“Ta không ngủ.” Hạ Tur Lạc bất đắc dĩ mở miệng. Hắn biết nếu hắn còn im lặng nữa, thiếu niên kì quái kia nhất định sẽ dán vào, thật sự dùng thân thể “hắn” sưởi ấm hắn.

“Hoá ra ngươi không có ngủ gật.” Tô Khinh Lăng cười tà khí, tuyệt không che giấu tia đùa giỡn trong mắt.

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vương Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Sự đệ của cực phẩm băng nam.

“Hoá ra ngươi không có ngủ gật.” Tô Khinh Lăng cười tà khí, tuyệt không che giấu tia đùa giỡn trong mắt.

Hạ Tur Lạc trợn mắt liếc nàng, đứng lên đi ra ngoài.

Tô Khinh Lăng giờ mi, phe phẩy ngọc cốt phiến theo sau.

Trước viện, bốn người Hạ Hà nhìn hai người đi ra, lập tức chạy thật xa, tránh bị ai đó đông lạnh chết.

“Ngươi bao giờ thì đi?” Hạ Tur Lạc quay đầu nhìn Tô Khinh Lăng đang theo sau như cái đuôi, lạnh lùng hỏi. Hắn không hiểu nổi vị Nhàn Vương này tại sao lại đi theo hắn, nhưng hắn cũng không mong muốn “hắn” đi chung với mình.

“Đi?” Tô Khinh Lăng lắc lắc cây quạt, mâu quang nhìn hắn giống như thấy được chuyện tình đáng kinh ngạc: “Ta tại sao phải đi?”

Xuân Vũ, Hạ Hà nghe thế lắc đầu. Chủ tử nhà các nàng rất khiến người khác phải câm nín. Bản thân rõ ràng là khách nhân, nhưng lại cố tình quên mất bản thân là khách, còn là khách không được quan tâm.

Nghe được câu trả lời của nàng, Hạ Tur Lạc trừng mắt không nói.

“Rột rột...”

Đột nhiên vang lên một thanh âm như sét đánh, tất cả mọi người quăng ánh mắt nhìn Tô Khinh Lăng. Nàng sững sốt một chút, sau bình tĩnh nhìn bọn hắn: “Đói bụng rồi!”

Xuân Vũ, Hạ Hà trợn trắng mắt, càng muốn thối lui vài bước. Các nàng rất muốn nói, nam tử mặt dày như tường thành này tuyệt không có liên quan gì tới các nàng, nhưng các nàng lại không dám.

“Hạ Tur Lạc, đây chính là đạo đãi khách của ngươi sao?” Tô Khinh Lăng nhìn Hạ Tur Lạc.

Hạ Tur Lạc sắc mặt lạnh băng, cất bước đi ra ngoài.

Bọn Hạ Hà nhìn Tô Khinh Lăng. Ý tứ của Hạ công tử là gì?

“Đuổi theo đi!”

Tô Khinh Lăng chọn mi nhìn bọn hán, phe phẩy ngọc cốt phiến đi theo sau Hạ Tur Lạc. Bốn người Hạ Hà thấy vậy cũng đuổi theo.

Đoàn người đi xuyên qua hành làng, theo Hạ Tur Lạc đi đến chủ viện.

“Đại công tử!”

“Đại công tử!”

“...”

Dọc theo đường đi, hạ nhân hướng Hạ Tur Lạc hành lễ, mắt nhìn không được xẹt qua đám người Tô Khinh Lăng. Tô Khinh Lăng nhướn mày, không nghĩ tới địa vị của Hạ Tur Lạc lại cao đến mức này.

“Đại sư huynh!”

Thiếu niên áo xanh bên kia chạy tới, nhìn Hạ Tur Lạc gật đầu. Ánh mắt liếc đến Tô Khinh Lăng, thấy “hán” lay động cốt phiến, biểu tình nhân nhả cùng đại sư huynh biểu tình lãnh khốc lại hoàn toàn tương phản. Không biết quan hệ giữa hai người này là gì nhỉ? “Hán” như thế nào lại đến tận đây tìm sư huynh?

“Cực phẩm sư đệ, ngươi muốn đi đâu?”

Thiếu niên áo xanh nghe cảm thấy có chút mới lạ, nhưng Tô Khinh Lăng lại cực kì tự nhiên hô lên. Nàng từ phía sau Hạ Tur Lạc ló ra, cười tủm tỉm nhìn thiếu niên chào hỏi, không quên nhỏ giọng nói bên tai Hạ Tur Lạc: “Sư đệ ngươi so với ngươi nhiệt tình lắm nha!”

Hạ Tur Lạc biểu tình không đổi, giống như hán không nghe thấy gì hết. Ngược lại là thiếu niên ngượng ngùng gãi đầu, thuần khiết hướng Tô Khinh Lăng cười: “Ta gọi là Sở Kiếm Vân, ngươi kêu ta Kiếm Vân là được.”

“Kiếm Vân, ngươi cũng gọi ta là Khinh Lăng đi. Tên ta là Tô Khinh Lăng.” Tô Khinh Lăng cũng cười, tự giới thiệu với Sở Kiếm Vân. Thực ra, nàng nói cho hán, không bằng tự giới thiệu cho băng sơn mỹ nam kia mới đúng. Đáng tiếc, người ta vẫn một bộ lãnh khốc.

“Khinh Lăng.” Sở Kiếm Vân lẩm bẩm gọi một tiếng, lại nói với bọn hán: “Mọi người cùng nhau tới thiện phòng đi. Sư phụ kêu ta tới là để mời mọi người dùng ngọc thiện.”

“Tốt! Đúng lúc ta đói bụng.” Tô Khinh Lăng hào phóng sờ bụng. Thẳng thắn như vậy, đổi lại có được nụ cười nhẹ nhàng của Sở Kiếm Vân.

“Đi thôi!” Đoàn người theo hán đi tới thiện phòng cách đó không xa.

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vương Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Khách không mời mà đến

Tiêu Dao môn, thiện phòng.

Bàn gỗ sáng ngời, sạch sẽ cùng thức ăn đủ hương đủ vị khiến tiểu trùng tham ăn trong bụng Tô Khinh Lăng đã sớm kêu gào, chỉ kém chút nữa là nước miếng tràn ra. Hiện tại cho dù có người đặt cả toà nhà làm bằng kim tệ trước mặt nàng, nàng cũng sẽ ném qua một bên.

“Các ngươi mau tới đây.”

Lên tiếng là một lão giả thân mặc y bào màu trắng, tuổi chừng 60, râu tóc bạc trắng, thân hình nhỏ gầy nhưng đôi mắt sáng ngời đầy cơ trí. Ánh mắt lão hiện lên tia cười yếu ớt khiến lão thoát nhìn khá ôn hoà, lão chính là Tiêu Dao cốc cốc chủ, Vô Cực lão nhân.

“Thỉnh an sư phụ!”

Sở Kiếm Văn hướng Vô Cực lão nhân hai tay ôm quyền. Tuy Hạ Tur Lạc không nói gì, nhưng theo tư thái hành lễ của hắn cũng không khó nhìn ra hắn đối với lão là phi thường cung kính.

Vô Cực lão nhân gật đầu, ánh mắt vẫn nhìn Tô Khinh Lăng đứng một bên phe phẩy ngọc cốt phiến. Ánh mắt cơ trí như muốn đem nàng nhìn thấu, nhưng khoé miệng vẫn cười: “Nhân Vương gia, mời ngồi.”

“Đa tạ cốc chủ.” Tô Khinh Lăng cũng không tránh né ánh mắt của lão. Dù sao nàng cũng là nữ, đây là sự thật. Nếu lão đã nhìn ra cái gì, vậy cũng không quan trọng. Nàng hướng Vô Cực lão chấp tay, không khách khí đặt mông ngồi bên cạnh Hạ Tur Lạc. Máu quang đảo qua mấy nam tử lạ mặt trên bàn, bọn hắn chắc cũng là đệ tử của Vô Cực lão nhân.

“Giới thiệu với Vương gia một chút, đây là Nhị đồ đệ của ta Lâm Văn Tuyên, Tứ đồ đệ Thẩm Ngâm.” Vô Cực lão nhân chỉ hai nam tử một thanh một lam bên người, giới thiệu với Tô Khinh Lăng.

Nàng gật đầu. Cũng là hai nam tử ưa nhìn, bắt quá so với Hạ Tur Lạc còn kém xa.

“Vị này là đường đệ của Tam sư huynh các ngươi, Nhân Vương gia.” Vô Cực lão nhân lại giới thiệu Tô Khinh Lăng cho bọn hắn.

“Vương gia.” Mọi người hướng Tô Khinh Lăng ôm quyền, trong lòng có chút buồn bực. Tam sư huynh/ sư đệ không phải nói đường đệ của y rất lãnh mạc sao? Rõ ràng vị Vương gia trước mặt này lại không hề giống như Nhân Vương trong miệng y a?

“Tốt lắm. Mọi người đều đã đói bụng, dùng bữa đi.”

Vô Cực lão nhân không nói gì thêm, trực tiếp kêu mọi người dùng bữa. Bất quá lại trùng ý Tô Khinh Lăng, nàng chính là đói đến chịu không nổi.

Mấy người vừa cầm đũa lên, quán gia Tiêu Dao môn lại vội vã chạy tới.

“Cốc chủ.”

“Làm sao vậy?” Vô Cực lão nhân buông đũa, mọi người cũng chỉ có thể buông theo.

Tô Khinh Lăng xoay người, dùng ánh mắt lạnh tri kẻ quấy rầy nàng dùng bữa.

“Hồi cốc chủ, Bắc Phụng quốc phái người đến tìm Đại công tử.” Quán gia đáp.

Hạ Tur Lạc nghe vậy, băng sương trên mặt càng sâu, khắp người đều tản ra hơi thở chói gắt, biểu lộ tâm tình hắn lúc này đang cực kì không tốt, kẻ thức thời không nên chọc hắn. Thế nhưng, Tô Khinh Lăng lại cô tình không làm theo.

Bắc Phụng quốc sao? Nga, hoàng huynh nói Hạ Tur Lạc là hoàng tử Bắc Phụng, như vậy hiện tại Bắc Phụng đến tìm hắn làm gì? Chẳng lẽ, Bắc Phụng đã xảy ra nội loạn, cần hắn trở về chủ trì đại cục? Hay là có người chứng mất hắn, muốn trừ bỏ hắn?

Trong đầu nàng, ý nghĩ xoay qua chuyển lại không ngừng. A, nàng thật muốn đến đó sắp một cước nha!

“Lạc Nhi, con xem...” Vô Cực lão nhân nhìn Đại đồ đệ. Đây là chuyện nhà của hắn, hắn phải tự quyết định.

Hạ Tur Lạc nín thở, ánh mắt thâm thúy nhìn Vô Cực lão nhân, gật đầu nói: “Sư phụ, con đi xem trước, mọi người dùng bữa đi.” Dứt lời, hắn liền đứng lên đi ra ngoài.

“Ta đi cùng!” Tô Khinh Lăng đứng lên, theo sát phía sau Hạ Tur Lạc.

Những người khác liếc mắt nhìn nhau. Nhân Vương này nghe nói là đến tìm Đại sư huynh, hiện tại lại dính hắn như vậy, hai người thật sự có giao tình gì a?

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vương Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Mời hoàng tử về nước

“Gặp qua hoàng tử!”

Trong đại sảnh Tiêu Dao cốc, một trung niên nam tử mặc lam bào thấy Hạ Tur Lạc đi đến liền đứng dậy hành lễ với hắn.

“Ân!” Hạ Tur Lạc đơn giản gật đầu, ngồi xuống. Tô Khinh Lăng bên kia cũng tự động không khách khí hạ tọa bên cạnh hắn, hoàn toàn không nhìn đến biểu tình kinh ngạc của người Bắc Phụng kia. Nàng ngược lại có hứng thú đánh giá gã.

Y phục gã mặc có chút giống với quan phục Minh triều, không biết Bắc Phụng quốc với Minh triều liệu có tập tục giống nhau không nhỉ? Ân, phải tới Bắc Phụng đi một vòng xem sao mới được.

“Có chuyện gì sao?” Hạ Tư Lạc lãnh mầu nhìn trung niên nam tử, thần nhiên hỏi. Hơi thở hắn tựa như băng tuyết, cự tuyệt người khác, khiến cho người ta có cảm giác chỉ cần lại gần hắn một chút cũng có thể đông lại. Nhưng kì quái là, Nhân Vương bên cạnh vẻ mặt rất tự nhiên, giống như trước mặt không phải hàn băng mà là thái dương ấm áp. Điều này khiến chính bản thân Hạ Tư Lạc cũng không hiểu nổi. “Hắn” thế nhưng không ngại hắn?

“Này...” Người tới nhìn Tô Kinh Lăng, biểu tình kia chính là không muốn để Tô Kinh Lăng nghe lời gã nói.

“Các ngươi cứ việc tán gẫu, không cần quan tâm ta.” Tô Kinh Lăng sao không hiểu ý tứ của gã, nhưng nàng làm bộ như không hiểu, hướng gã kia giờ tay làm thủ thế, chính là ngồi đó không đi.

Trung niên nam tử mím môi không nói. Cái gì gọi là cứ việc tán gẫu, không cần quan tâm “hắn”? Người này đến cùng là ai?

Hạ Tư Lạc cũng cup mi, liếc nhìn Nhân Vương ngồi bên đang đùa nghịch ngón tay. Đối với vị thiếu niên Vương gia tuần mỵ này, hắn cũng không rõ, cảm giác mê hoặc không thôi.

“Ngươi ra ngoài trước đi.”

“Ngươi xác định?” Tô Kinh Lăng ngẩng đầu, ánh mắt trợn lên nhìn Hạ Tư Lạc, trong lòng không khỏi thâm rủa hắn. Kháo, hắn không giải thích cho nàng thì thôi, còn muốn nàng đi ra?

Hạ Tư Lạc không phản ứng, còn trung niên nam tử kia mặt đầy hắc tuyến.

“Hoàng tử, không biết vị này là...” Gã nhìn nhìn Tô Kinh Lăng đánh giá. Một thân y phục cẩm hoa, làn da trắng nõn trong suốt, thoát nhìn thì chính là kiêu công tử thế gia được nuông chiều, nhưng “hắn” với hoàng tử có quan hệ gì a?

“Nam Diêu hoàng triều Nhân Vương gia.” Hạ Tư Lạc thần nhiên nói, đôi mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm Tô Kinh Lăng.

“Hoá ra là Nhân Vương.” Trung niên nam tử hướng Tô Kinh Lăng chấp tay hành lễ. Không nghĩ tới a, cư nhiên một cái Vương gia.

“Khách khí khách khí.” Tô Kinh Lăng phẩy phẩy tay, mắt cùng Hạ Tư Lạc giao chiến. Được rồi, nếu hắn đã kiên quyết không cho mình nghe, vậy nàng đi, cùng lắm là nghe lén.

“Các ngươi tán gẫu đi, ta không quá rầy.”

Dứt lời, nàng phe phẩy ngọc cốt phiến, nghênh ngang rời đi.

Đợi sau khi bóng nàng đã khuất, Hạ Tư Lạc mới thu hồi tầm mắt, lạnh lùng nhìn trung niên nam tử.

“Nói đi.”

“Hồi hoàng tử, thuộc hạ phụng mệnh Nghiên Quý phi tới thỉnh người về nước.” Trung niên nam tử cũng không dài dòng, trực tiếp nói ra. Quý phi trong miệng gã cũng chính là mẫu phi Hạ Tư Lạc, Tô Nghiên Đình.

Hạ Tư Lạc mày nhíu càng chặt. Mẫu phi không thường kêu hắn trở về, lần này thế nhưng phải thân tín đến đây, chẳng lẽ có chuyện trọng yếu?

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tổ Vương mưu phản.”

Tổ Vương là nhi tử của Liên Quý phi, đối thủ một mất một còn với Nghiên Quý phi. Hai vị Quý phi từ trước đến nay đều thuỷ hoả bất dung, cho nên Tổ Vương cũng không thích Hạ Tư Lạc. Nếu để Tổ Vương mưu phản thành công, phe cánh của Nghiên Quý phi sợ muốn sống cũng khó.

“Đã biết!” Nếu vậy, trước cứ trở về xem sao.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vương Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Bò câu đưa thư

Trời cao xanh thẳm, bờ câu trắng như tuyết giương cánh, đậu trên mái hiên cung điện nguy nga. Từng tia nắng nhẹ rơi, khiến cho từng chiếc lông chim lấp lánh, loé lên ánh sáng trong như ngọc.

Một đạo thân ảnh đen như mực hướng phía mái hiên, chớp mắt liền tới, bắt được bờ câu trắng, lấy đi mảnh giấy nhỏ cột trên chân nó rồi biến mất.

“Hoàng thượng!”

“Vào đi.”

Từ trong Ngự thư phòng truyền ra thanh âm của Tô Long Ngạo.

Hắc y nhân đi vào, long tiên hương nhẹ nhàng lan toả, Tô Long Ngạo ngồi im lặng mà uy nghiêm sau Ngự án. Nghe được tiếng bước chân, y ngẩng đầu nhìn hắc y nhân, thân nhiên hỏi: “Chuyện gì?”

“Nhân Vương gửi tin.” Gã hắc y nhân hai tay cung kính trình lên thư tín có ấn kí riêng.

“Nga, tín của Lăng Nhi?” Tô Long Ngạo nghe hắc y nhân nói, khoé miệng khẽ cong, cười yếu ớt nhận mảnh giấy. Vừa nhìn xong, mày kiếm không khỏi nhíu cao.

“Lăng Nhi cứ nhiên đi theo Đại sư huynh đến Bắc Phụng?” Thực không ngoài dự đoán, xem ra hứng thú của nàng cũng không chỉ một chút.

“Đi ra ngoài chơi cũng tốt.” Hi vọng Lăng muội có thể tóm Đại sư huynh trong tay.

“Ngươi lui xuống đi.”

“Dạ, thuộc hạ cáo lui.” Hắc y nhân ôm quyền, rời đi.

Gã đi rồi, Tô Long Ngạo đứng lên, bước về phía cửa sổ, nhìn bông sá tử đỏ rực rỡ, trong đầu hiện lên thân ảnh Tô Kinh Lăng. Lúc trước, nàng sống trong áp lực, luôn luôn cẩn thận vì sợ người khác phát hiện ra bí mật của nàng. Thế nhưng, hiện tại nàng sống phóng túng, rêu rao khắp nơi, như thể sợ không ai biết nàng là ai vậy. Khoé miệng nhin không được gọi lên chút mỉm cười, nếu hắn cũng có thể sống phóng túng như Lăng muội, vậy có khoái hoạt không?

...

Nhân Vương phủ,

Nhân Vương nửa tháng trước vô cớ rời phủ, hôm nay lại gửi tới thư tín nói muốn đi Bắc Phụng quốc, trong lúc nhất thời khiến cả phủ rối loạn.

“Tiểu tử kia rốt cuộc là muốn gì chứ?” Lão Vương phi bị nữ nhi của mình khiến cho tức chết rồi. Bà tình nguyện nữ nhi lạnh như băng như trước cũng không hi vọng nàng sống phóng túng, lại càng không muốn nàng chốc chạy đông, lát chạy tây như giờ.

“Nương, người đừng sinh khí. Có lẽ, Vương gia thật sự có chuyện mới đi Bắc Phụng.” Từ Khiết Nhi một bên trấn an lão Vương phi, một bên chịu đựng khổ sở trong lòng. Nàng đợi thật vất vả mới thấy Vương gia tỉnh lại, nhưng tỉnh lại rồi người lại như thay đổi tính cách vậy, khiến người ta không thể nào hiểu được.

“Khiết Nhi, con không cần khuyên ta. Ta biết, trong lòng con cũng khổ sở chứ cũng chẳng vui vẻ gì. Con yên tâm, khi nào tiểu tử kia về, ta nhất định phải dùng gia pháp dạy dỗ nó.” Lão Vương phi vỗ vỗ bả vai nàng. Đối với nữ tử vừa thiện lương, dịu dàng lại hiểu lý lẽ như thế này, bà cũng áy náy rất nhiều, nhưng lại không thể nói thật ra.

“Nương, người đừng lo, Khiết Nhi không khổ sở. Con tin tưởng, Vương gia nhanh chóng sẽ về thôi.” Từ Khiết Nhi cười yếu ớt nhìn lão Vương phi an ủi nàng, trong lòng lại mờ mịt. “Hắn” rất nhanh sẽ về thật sao?

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vương Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 27: Gặp lại Long Thiếu Khuynh

“Vương gia, chúng ta thật sự đi Bắc Phụng sao?” Hạ Hà, Xuân Vũ nhìn về mặt nhân nhả của Tô Kinh Lăng, hỏi. Hai nàng đến giờ còn không dám tin tưởng điều đó là thật.

“Niết mặt mình đi.” Tô Kinh Lăng tựa trên tháp, mắt không chớp đáp.

Hai nàng bốn mắt nhìn nhau, khó hiểu: “Niết mặt làm gì?”

“Xem xem các người có nằm mơ không.” Tô Kinh Lăng lại đáp. Hai cái tiểu ngu ngốc! Bên ngoài bánh xe đang lọc cọc di chuyển, cứ nhiên đến giờ vẫn không tin còn hỏi.

“Vương gia!” Hai nàng nghe Tô Kinh Lăng, có chút vô lực kêu.

“Không cần kêu nữa! Lại kêu, ta lấy châm may cái miệng các người lại.” Tô Kinh Lăng móc móc lỗ tai, trong miệng uy hiếp các nàng rồi đi ngủ. Chỉ chốc lát, trong xe ngựa truyền ra tiếng hít thở đều đặn của nàng.

Xuân Vũ, Hạ Hà kinh ngạc mở to mắt, này có thể ngủ được? Các nàng cũng không dám làm ồn, chỉ đành mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau.

Bên ngoài xe ngựa, Hạ Tư Lạc cười tuần mã trắng đi trước, nghe thanh âm từ xe ngựa phát ra, mày nhện không được nhú lại. Hắn đến giờ vẫn thắc mắc, bản thân như thế nào lại để Nhân Vương theo sau đi Bắc Phụng?

Đồng dạng nghi hoặc như vậy là trung niên nam tử đến từ Bắc Phụng. Gã luôn nghĩ Thập Nhất hoàng tử luôn lạnh như băng thể nhưng chịu được một tiểu tử lộn xộn thế kia dính lấy bên cạnh?

Đoàn người kẻ nào nghĩ việc này, chậm rãi đi. Ánh mặt trời rơi trên mặt đất tạo thành những mảng loang lổ như mực rơi trong nước. Xe ngựa lác lác từ từ đi về phía trước.

“Đỉnh đỉnh đỉnh... Đương đương...”

Đột nhiên, cánh rừng phía trước truyền đến tiếng đánh nhau. Minh Nhất, Minh Nhị tập trung tinh thần lên chiếc xe ngựa, cẩn thận che chở người bên trong.

“Hoàng tử!” Trung niên nam tử nhìn Hạ Tư Lạc.

Hạ Tư Lạc vẫn vẻ mặt lãnh khốc như trước, không lên tiếng. Mọi người chỉ có thể đi tiếp. Tiếng đánh nhau càng ngày càng gần, thẳng đến khi bóng người đang giao chiến lộ rõ.

Chỉ thấy một chiếc xe ngựa tinh xảo quý giá đứng bên đường, một nha hoàn đỡ lấy nữ tử mặc y phục hoa lệ đang đứng cạnh đó, xung quanh là thị vệ thủ hộ cho hai nàng. Cách đó không xa, một nam tử mặc cẩm bào xanh ngọc đang cùng vài người che mặt đánh nhau, xem ra hẳn là gặp cường đạo.

“Bên ngoài phát sinh chuyện gì?”

Tiếng đánh nhau đem Tô Kinh Lăng gọi tỉnh. Duỗi thân mình, nàng thò đầu ra ngoài xe, hỏi.

“Vương gia, đừng ra ngoài!” Xuân Vũ, Hạ Hà thừa biết chủ tử nhà mình là kẻ hay đi gây chuyện, lập tức chạy đi ngăn cản.

“Sợ cái gì? Trời có sụp xuống cũng có người to cao khỏe mạnh chống đỡ, đề xuống cũng chết không nổi các người.” Tô Kinh Lăng vung tay áo, đem hai tiểu tỷ xốc lên, tự mình mở cửa xe nhìn ra. Hóa ra là trình diễn võ thuật sống. Bất quá, lam bào nam nhân kia như thế nào lại nhìn quen mắt thế nhỉ? Trong đầu “tách” một tiếng, yêu, đó không phải là cái gì tướng quân chơi thua bạc mình sao?

“Chào a, Long tướng quân!”

Long Thiệu Khuynh đang cùng cường đạo giao thủ, nghe đến thanh âm quen thuộc, tay không khỏi run lên, liền bị cường đạo chém cho một đao.

Tô Kinh Lăng nhìn Long Thiệu Khuynh bị thương, mày nhíu nhíu. Nàng cũng không gánh được tội danh khi hắn chết đầu nha!

“Minh Nhất, Minh Nhị!”

Hai đạo thân ảnh từ trên xe ngựa bay vút đi, như đại bàng giương cánh xông lên đám cường đạo. Sau vài hiệp, cường đạo chỉ biết nằm trên đất kêu rên: “Thật mát mẻ a!”

“TÔ KINH LĂNG!!!”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vương Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Tô Khinh Lăng bị người ta ghét bỏ

“TÔ KHINH LĂNG!!!”

Thanh âm bén nhọn xé toạc không gian, khiến chim chóc trong rừng cả kinh bay tán loạn, khiến cho người khác không khỏi bật lỗ tai vì đau nhức.

“Ta thấy ngươi không có làm được chuyện gì tốt, thiếu chút nữa liền hại chết Long tướng quân, ngươi kêu an tâm cái gì?”

Tô Khinh Lăng còn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra, liền thấy nữ tử được thị vệ bảo hộ trên mặt đầy tức giận hướng nàng chạy tới.

“Không xong, là Lục công chúa!” Xuân Vũ, Hạ Hà vừa thấy nàng, lập tức kinh hô.

“Lục công chúa?” Tô Khinh Lăng nhướng mi: “Ta cùng nàng có cừu oán?”

“Không!” Hạ Hà lắc đầu: “Là công chúa xem Vương gia không vừa mắt.”

“Nàng? Xem ta không vừa mắt?” Tô Khinh Lăng chỉ chính mình. Có làm không vậy? Nàng ngọc thụ lâm phong thế này, tiêu sất vô địch thế này, là mỹ thiếu niên hiếm có thế này, còn là Vương gia thịnh sùng thế này, cư nhiên có người nhìn nàng không vừa mắt?

“Đúng vậy!” Hai tỷ nữ gật đầu: “Hơn nữa, còn là vô cùng, vô cùng không vừa mắt.”

Oh my God! Làm người thật thất bại a!

“Công chúa, thỉnh người bớt giận.” Long Thiều Khuynh vừa thấy Lục công chúa không khống chế được tâm tình, ba bước gộp làm hai chạy tới cản nàng.

“Long tướng quân, ngươi tránh ra cho bản cung! Bản cung hôm nay muốn dạy dỗ cái tiểu tử chết giẫm suýt hại chết ngươi kia!” Tô Viện Viện một bên lôi kéo Long Thiều Khuynh, một bên trừng mắt nhìn Tô Khinh Lăng còn đang phe phẩy ngọc cốt phiến. Bộ dáng không coi ai ra gì kia khiến nàng càng nhìn càng giận dữ.

Long Thiều Khuynh nghe Tô Viện Viện nói vậy, trong lòng cũng không chịu được. Nếu lúc này Tô Khinh Lăng không kêu lên một tiếng, hắn như thế nào lại trúng một đao kia? Quay người lại, ánh mắt thâm thúy pha thêm tức giận nhìn Tô Khinh Lăng.

“Nhàn Vương gia!”

“Long tướng quân, chúng ta lại gặp nhau rồi, thật có duyên nha!” Tô Khinh Lăng tự động đem ánh mắt của Long Thiều Khuynh hiểu thành hoan nghênh, thoải mái xuống xe ngựa, đi tới. Mâu quang vừa chuyển tới Tô Viện Viện còn đang trừng lớn mắt, chặc chặc đánh giá nàng.

“Ta nói nha, cử chỉ của một công chúa, trăm ngàn lần không hề tao nhã nha!”

“Ngươi...” Tô Viện Viện tức giận đến nghẹn cả hơi, ánh mắt hoá thành tên nhọn bắn tới Tô Khinh Lăng, hận không thể chọc thủng người nàng.

“A, xem đầu ta này!” Tô Khinh Lăng gõ nhẹ phiến lên ót mình: “Đã quên không nói với các ngươi. Ta hiện tại đi theo Thập Nhất hoàng tử Bắc Phượng đến đó làm khách, chúng ta cáo biệt tại đây!”

Bắc Phượng Thập Nhất hoàng tử?”

Tô Viện Viện cùng Long Thiều Khuynh lúc này mới nhìn tới Hạ Tư Lạc. Nam tử một thân bạch y phiêu miểu, ngũ quan tuấn mỹ lạ lùng, khí chất lãnh ngạo cùng cao quý. Nguyên lai, hắn chính là Thập Nhất hoàng tử Bắc Phượng.

“Tô Viện Viện thỉnh an Thập Nhất hoàng tử!”

“Long Thiều Khuynh thỉnh an Thập Nhất hoàng tử!”

Hai người thu hồi tức giận, hướng Hạ Tư Lạc hành lễ. Nếu đối phương là hoàng tử láng giềng, bọn họ cũng phải có phong phạm hoàng thất trước mặt người ta.

Hạ Tư Lạc gật gật đầu, xem như trả lời. Ánh mắt lại ném qua Tô Khinh Lăng.

Tuy không có ngôn ngữ, nhưng Tô Khinh Lăng lại hiểu ý tứ của hắn: “Cần phải đi!”

“Chúng ta đi đây! Về phần ân tình cứu mạng các ngươi, chờ ta trở lại các ngươi tạ ơn sau cũng không muộn đâu.” Một câu của Tô Khinh Lăng thiếu chút nữa đem Tô Viện Viện cùng Long Thiều Khuynh tức phun máu, thế nhưng nói xong liền vội vã chạy lấy người.

“TÔ KHINH LĂNG!!!”

Chương 29: Vị công chúa mắc chứng luyến huynh tình kết

“TÔ KHINH LĂNG!!!”

Tô Viện Viện trừng mắt nhìn theo cái xe ngựa đã đi xa, hé ra khuôn mặt tức giận đến vặn vẹo. Nỗi sợ hãi khi gặp phải cường đạo sớm đã biến mất, bốc hơi bay theo gió.

Chết tiết! Ai nói cho nàng biết, vì cái gì mà Tô Kinh Lăng chết tiết kia vẫn còn sống, hơn nữa còn kiều ngạo như vậy? “Hắn” đến cùng là kiều ngạo cái gì? “Hắn” chỉ là một Vương gia, mà nàng chính là muội muội Hoàng đế, thân sinh nữ nhi của Thái hậu, “hắn” so với nàng cao quý hơn chỗ nào?

Long Thiếu Khuynh một bên nhìn Tô Viện Viện sinh khí, trong lòng cũng thở dài. Công chúa chán ghét Tô Kinh Lăng, chính là vì cho rằng “hắn” đoạt đi sủng ái của Hoàng thượng với nàng. Hiện tại, Nhàn Vương kiều ngạo như vậy, còn trào phúng công chúa, sợ rằng thù hằn giữa hai người càng ngày càng sâu. Hắn cảm thấy Hoàng thượng thật đáng thương, bị kẹt giữa thân muội muội cùng đường đệ. Bất quá, tại sao Nhàn Vương lại chạy tới Bắc Phụng cùng Thập Nhất hoàng tử? Chẳng lẽ là mưu kế của Hoàng thượng?

“Công chúa, người bớt giận. Chúng ta vẫn nên hồi cung trước, nếu không Hoàng thượng sẽ lo lắng.” Long Thiếu Khuynh nhìn Tô Viện Viện nói. Hắn chính là nghe theo Hoàng thượng, chạy đến hành cung ở Tây Hải đón công chúa hồi cung a!

“Hoàng huynh mới không lo lắng đâu! Y chỉ biết đến cái tiểu tử Tô Kinh Lăng kia kia.” Tô Viện Viện bất mãn lắc tay áo. Nàng thủy chung không hiểu, rõ ràng nàng cùng hoàng huynh mới là thân huynh muội, dựa vào cái gì mà y đối với Nhàn Vương lại thân cận?

Long Thiếu Khuynh xoa trán. Quả nhiên, công chúa lại ghen tị với Nhàn Vương.

“Đi thôi.” Tuy Tô Viện Viện oán giận, nhưng nàng vẫn nghe Long Thiếu Khuynh, trở vào xe ngựa.

“Khởi giá!” Long Thiếu Khuynh bay lên lưng tuấn mã, nói với mã phu.

Đoàn người ly khai cánh rừng, đi về hướng hoàng cung Nam Diệu.

...

“Ha ha ha...”

Bên trong xe ngựa tĩnh lặng, Tô Kinh Lăng nằm trên nệm thấp, kìm nén không được tiếng cười, khiến cho hai tỳ nữ không hiểu sao nhìn nhau, bên ngoài xe đám Hạ Tư Lạc càng hiểu không ra.

“Vương gia, người cười cái gì a?” Hạ Hà nhìn không được, tò mò hỏi.

Tô Kinh Lăng liếc các nàng một cái, tà ác cười cười.

“Xuân Vũ, Hạ Hà, các người nói công chúa kia biến sắc mặt như vậy chơi có vui không chứ?” Tô Kinh Lăng chỉ cần tưởng tượng đến vẻ mặt Tô Viện Viện bị mình chọc tức, liền nhịn không được cười đến vui vẻ.

Xuân Vũ, Hạ Hà nhìn không được đảo cặp mắt trắng dã. Chẳng lẽ, đây là nguyên nhân mà Vương gia cuồng tiếu?

“Đúng rồi, ta cùng cái công chúa kia có chuyện gì? Nàng làm sao nhìn ta không vừa mắt?” Cái gì cũng phải có nguyên nhân đúng không?

“Bởi vì nàng ghen tị.” Hai tỳ nữ nhìn nhau, đáp.

“Ghen tị?” Tô Kinh Lăng cảm thấy mặc danh ki diêu: “Ta là đoạt mất ý nhân trung của nàng? Là ai a?”

Hai tỳ nữ lại nhìn không nổi. Vương gia, người nghĩ người là nữ nhân, hay nghĩ công chúa là nam nhân hả?

“Không phải, là đương kim thánh thượng. Công chúa cho rằng Hoàng thượng thương người hơn nàng, nên nàng ghen tị.”

“Hoá ra thật sự có luyến huynh tình kết.” Tô Kinh Lăng nghe vậy liền bừng tỉnh đại ngộ, lại tà tà cười: “Nếu như vậy, ta lại càng muốn tức chết nàng. Hi hi hi...”

Hai tỳ nữ nhìn nhau (lần ba). Vương gia, người không những càng ngày càng kiều ngạo, mà còn càng ngày càng hẹp hòi a!

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vương Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Trẫm chính là bất công

“Hoàng huynh, hoàng huynh...”

Hoàng cung vốn rất yên tĩnh, Tô Long Ngạo đang đặt bút phê duyệt tấu chương, đột nhiên nghe thấy “ma âm” kêu la bên ngoài, giật mình kéo một đường mực thật dài. Nhìn nét bút hồng, y cau mày.

“Tham kiến Lục công chúa, Long tướng quân!” Thái giám canh cửa Ngự thư phòng khề khề, hai đạo thân ảnh một trước một sau đi tới, không phải Lục công chúa Tô Viện Viện và tướng quân Long Thiếu Khuynh thì còn ai.

“Viện Nhi, muội không cần vừa đi vừa hô to gọi nhỏ như vậy, thật chẳng ra thể thống gì.” Tô Viện Viện chưa kịp mở miệng, Tô Long Ngạo liền mở miệng quở trách.

“Hoàng huynh, huynh có thể bớt bất công một chút được không?” Tô Viện Viện vốn đang cao hứng, bỗng dưng bị quở trách liền xụ mặt không vui. Nàng đặt mông ngồi xuống ghế, bĩu môi thờ ỉm, ngay cả hành lễ vấn an cũng không làm.

“Muội nói bậy bạ gì vậy? Trẫm làm sao lại bất công?” Tô Long Ngạo nhìn bộ dáng nàng tức giận, mày nhíu càng chặt. Đánh mắt nhìn sang Long Thiếu Khuynh, y khẽ gật đầu.

“Thiếu Khuynh, ngươi vất vả rồi!” Muội muội y có bao nhiêu tùy hứng, y đều biết. Chỉ sợ dọc đường làm phiền Thiếu Khuynh cũng không ít.

“Không sao, đây là việc thân phải làm.” Long Thiếu Khuynh hướng Tô Long Ngạo chấp tay. Có công chúa ở đây, hẳn cũng không tiện xưng hô ngang hàng với Hoàng thượng.

Tô Long Ngạo ra hiệu cho Long Thiếu Khuynh ngồi xuống nói chuyện sau, mới nhìn lại thân muội muội còn đang bĩu môi giận dỗi, giờ mi hỏi: “Muội sao lại nói trẫm bất công?”

Tô Viện Viện ngẩng đầu, chu môi phồng má giống cái bánh bao, ánh mắt tràn đầy kháng nghị và không phục: “Còn nói không bất công! Rõ ràng muội mới là muội muội thật sự của huynh, vì sao huynh đối với Tô Kinh Lăng tốt hơn muội?”

Tô Long Ngạo sững sờ. Y không phủ nhận việc y đối với Tô Kinh Lăng thật sự quan ái, nhưng lại bị muội muội nói bất công, chỉ kém chút nữa là kêu y thành người xấu. Tuy nàng là công chúa, cũng chính là thân muội muội của y, nhưng y không hi vọng nàng lấy thân phận mình ra để kiêu căng. Y hi vọng nàng khiêm tốn một chút, có được khí chất của công chúa hoàng thất. Đối với nàng năm lần bảy lượt oán giận, y chỉ có thể tỏ ra thất vọng.

“Nếu muội cho rằng trẫm bất công, liền là vậy đi. Trẫm cũng không muốn giải thích.”

“Hoàng huynh, huynh...” Tô Viện Viện không ngờ rằng Tô Long Ngạo sẽ nói vậy. Nhìn khuôn mặt y không chút thay đổi, nàng tức giận lập tức chạy ra ngoài, trong lòng hận Tô Kinh Lăng càng sâu.

“Hoàng thượng, khiến công chúa sinh khí bỏ chạy như vậy, không có vấn đề sao?” Long Thiếu Khuynh nhìn theo hướng Tô Viện Viện chạy đi, nói.

Tô Long Ngạo thờ dãi, lắc đầu. “Kệ muội ấy đi, nếu không muội ấy sẽ không trưởng thành được, vĩnh viễn chỉ biết oán giận người khác.”

Hai người cùng trầm mặc. Một lúc sau, Long Thiếu Khuynh nhớ tới Tô Kinh Lăng đi tới Bắc Phụng, liền hỏi: “Đúng rồi, Hoàng thượng, Nhàn Vương như thế nào lại chạy tới Bắc Phụng cùng Bắc Phụng hoàng tử?”

“Ngươi gặp được đệ ấy?” Tô Long Ngạo không đáp, hỏi lại. Gương mặt tuấn tú cũng không còn nghiêm nghị như vừa rồi, hé ra nụ cười yếu ớt.

“Đúng vậy.” Long Thiếu Khuynh đem chuyện giữa đường gặp Tô Kinh Lăng kể lại, hơn nữa còn đặc biệt nhấn mạnh “cuộc chiến” giữa Tô Kinh Lăng và Tô Viện Viện lúc đó.

“Chẳng lẽ vì vậy mà Viện Nhi nói ta bất công?” Tô Long Ngạo gật gật đầu, trong lòng hiểu ra, đồng thời nghe được lời Tô Kinh Lăng nói liền nhin không được cười vui vẻ. Nha đầu kia càng ngày càng lớn mặt nha!

“Thập Nhất hoàng tử Bắc Phụng là Đại sư huynh của ta. Lần này Lăng Nhi đi cùng hắn, chính là bởi đối với hắn có tâm. Việc đệ ấy quần lấy người ta cùng chính sự là không có quan hệ.”

“Đối... đối với hắn có tâm?”

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vương Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Long Thiếu Khuynh hoang mang

“Đôi... đôi với hần có tâm?”

Long Thiếu Khuynh biểu tình thực cổ quái, hiển nhiên là bị hoảng sợ không nhẹ. Hần nghe nói Bắc Phượng Thập Nhất hoàng tử là sư huynh của Hoàng thượng đã kinh ngạc không nhỏ, lại nghĩ tới tin đồn Nhân Vương cùng Hoàng thượng, sẽ thực không phải đoạn tụ chi phích chứ? Nghĩ đến đây, lông tóc khắp người dựng đứng, Long Thiếu Khuynh hần xác định rồi, lần sau gặp mặt “hần” phải bảo trì khoảng cách mới được. Dù sao, Nhân Vương hiện tại trở nên quái dị như vậy, khó có thể bảo đảm “hần” không đánh chủ ý lên người mình. Hần đường đường là nam tử hán đại trượng phu, tuyệt không muốn làm đoạn tụ.

“Phốc xích...”

Nhìn bộ dáng Long Thiếu Khuynh bị kinh hách, Tô Long Ngạo nhin không được cười thành tiếng. Thật sự là ngạc nhiên nha! Đại tướng quân dũng mãnh thiện chiến như hần thế nhưng có ngày bị người dọa sợ, thực khiến người ta không thể không nhìn lâu thêm một chút, ghi nhớ khoảnh khắc này.

“Hoàng thượng?” Long Thiếu Khuynh nhìn Tô Long Ngạo, không rõ y đang cười cái gì.

“Ha ha ha...” Tô Long Ngạo phá lên cười, cười đến Long Thiếu Khuynh càng ngày càng mờ mịt.

Thật lâu sau, Tô Long Ngạo mới nhin cười được, hướng Long Thiếu Khuynh lắc lắc đầu: “Thiếu Khuynh, ta biết ngươi đang nghĩ cái gì, nhưng mọi chuyện không như ngươi đang nghĩ đâu.”

“Không phải như ta đang nghĩ? Nhưng người rõ ràng nói Nhân Vương với Thập Nhất hoàng tử có tâm” Long Thiếu Khuynh không biết phải hiểu như thế nào. Lời đồn đại về Nhân Vương như vậy, hần cũng chỉ liên tưởng mà thôi, bình thường mà.

“Tóm lại, Lăng Nhi tuyệt không phải đoạn tụ.” Tô Long Ngạo lắc đầu, về mặt thần bí.

Long Thiếu Khuynh càng hoang mang. Hần nghĩ đến vỡ đầu cũng không nghĩ đến Tô Kinh Lăng cư nhiên là nữ nhân, bất quá đến lúc biết được rồi, lại càng khiến hần hoang mang hơn.

...

Bên kia, đoàn người Tô Kinh Lăng chậm rãi đến Bắc Phượng.

Thái dương dần khuất lấp sau đỉnh núi phía tây, ánh nắng lụi tàn để lộ bầu trời cao và trong. Thiên không xanh thẳm, ánh tà dương đỏ rực rỡ bao lấy thái dương tròn trịa vàng chói giống như bức tranh tinh mỹ mà tự nhiên, khiến con người cảm thán không thôi.

Màn đêm vừa buông, đám người Tô Kinh Lăng cuối cùng cũng đến Bắc Phượng quốc. Nàng nghĩ đến trước khi tiến cung sẽ gặp phải đám quan viên số lượng cực khủng, dùng tam khôi cửu bá (ba quý chín lạ) nghênh đón, nhưng ngoài ý muốn là, mọi sự lại điệu thấp đến không thể thấp hơn, giống như thể tặc nhân vậy, im lìm tiến cung.

Đến cung điện của Thập Nhất hoàng tử, cung nữ, thái giám bên trong đều bị Hạ Tư Lạc đuổi ra ngoài. Hần ném Tô Kinh Lăng bên điện dành cho khách nhân rồi chui vào thư phòng mãi không ra.

Tô Kinh Lăng trừng mắt nhìn cửa thư phòng, hần không thể trừng đến cửa vỡ ra. Có vị chủ nhân nào như hần không? Cư nhiên đem khách nhân vứt qua một bên không ngó tới? Chết tiệt! Hần không biết nàng hoàn toàn xa lạ với nơi này đi? Bất quá, nếu hần không sợ nàng đem nơi này phá hư, vậy việc gì nàng phải lo?

“Đi, chúng ta đi kiếm đồ ăn.”

Tô Kinh Lăng hướng đám tỷ nữ phía sau nói, ngọc cốt phiến lay động, nghênh ngang đi tới hậu viện bên trong cung điện. Không biết, hần lãnh như vậy liệu có thị thiếp gì đó không nhỉ? Hần là có đi, đã là nam nhân chắc chắn sẽ có nhu cầu. Liệu nàng trùng hợp có gặp được thị thiếp nào đó không nhỉ?

Bọn Hạ Hà liếc nhau, lại liếc chủ tử, bắt đầu dĩ thờ dài. Nếu chủ tử muốn đi, bọn hần chỉ có thể theo sau. Thế nhưng, chủ tử hình như có chút quá phận? Nơi này không phải hoàng cung Nam Diệu, cũng không phải hậu hoa viên Vương phủ.

Ai, quả nhiên chủ tử bị “thứ không sạch sẽ” quần thân mới biến thành thế này!

Chương 32: Đùa giỡn mỹ nữ

“Hoàng cung Bắc Phượng cùng Nam Diệu quả nhiên bất đồng.”

Tô Kinh Lăng một thân bạch y nhẹ nhàng, ngọc cốt phiến khẽ lay, từ tốn dạo khắp hoàng cung, trong lòng đánh giá một vòng. Nếu nói Nam Diệu mang theo sự lộng lẫy xinh đẹp, có hương vị tú lệ (thanh tú, mỹ lệ) và cao nhã (cao quý, nhã nhặn) của Giang Nam thì Bắc Phượng lại hào khí cùng giản lược, không có hồng trụ ngói xanh, kiến trúc chỉ độc mộc chế đen tuyền, hào sảng rộng lớn theo phong cách phương Bắc, nhất là đèn lồng sáng rực treo trên mái hiên. Kì hoa dị thảo điểm xuyết cho cung đình viện từ, hương thơm lan xa. Trong bóng đêm mờ lung, gió đêm phất động cành lá, giống như quý mị lại vũ động.

“Chủ từ, chúng ta trở về thôi.”

Xuân Vũ, Hạ Hà trong lòng có chút sợ hãi khẽ nói. Có lẽ là do Thập Nhất hoàng tử lãnh tính nên cung điện của hắn cũng lạnh như băng, ngay cả thị vệ cũng không gặp được một người, lại thêm bóng cây lay động, càng khiến các nàng thấy kinh tởm.

“Đề làm chi?” Tô Kinh Lăng quét mắt nhìn hai nàng một cái, thấy hai nàng co rúm lại sợ hãi, liền cười: “Như thế nào? Các ngươi sợ ở đây có cái kia này nọ sao?”

“Cái... cái kia này nọ?” Hai tỷ nữ run run, chậm chạp không hiểu nàng đang nói cái gì. Ngay cả Minh Nhất, Minh Nhị đi sau cũng mờ mịt khó hiểu.

Tô Kinh Lăng dán sát mặt về phía hai nàng, về mặt thần bí bí, thanh âm trầm thấp kéo dài: “Quý a...”

“A a a a a... Quý ở đâu? Ở đâu?” Quả nhiên, hai tỷ nữ bị dọa sợ không nhẹ, mắt đảo tới đảo lui, nhìn nhìn chung quanh.

“Ha ha ha ha...” Nhìn bộ dáng các nàng, Tô Kinh Lăng cười phá lên. Thật đơn thuần a, vậy mà cũng tin!

Phản ứng của nàng khiến hai tỷ nữ hiểu ra mình bị lừa. Hai nàng bĩu môi trừng mắt, sinh khí lên án: “Vương gia, người cố ý trêu cợt chúng ta”

Thật là một chủ từ ác liệt!

“Ai kêu các ngươi dễ lừa như vậy?” Tô Kinh Lăng về mặt đương nhiên, khiến hai tỷ nữ căm tức không thôi.

“Là kẻ nào huyền não bên kia?” Một đạo thanh âm mang theo hờn giận truyền đến.

Bọn Tô Kinh Lăng vừa nhìn, chỉ thấy bên kia đường mòn có một đoàn người đang đi tới. Dẫn đầu là một nữ tử mặc cung trang khá xinh đẹp, dung mạo như phù dung, khí chất cao ngạo, xung quanh là một đám cung nữ, còn có thái giám cầm đèn lồng bên cạnh, bộ dáng phô trương hết cỡ.

“Các ngươi là người nào? Cư nhiên xông loạn trong cung?”

Hoàng y nữ tử nhìn Tô Kinh Lăng, trong mắt xẹt qua tia kinh diễm, sau đó là ghen tị hận không thôi.

Tô Kinh Lăng bắt được tia kinh diễm trong mắt nàng kia, mâu quang xẹt qua tia quang mang. Nàng tà tứ cầm quạt, cười dụ hoặc với nữ tử: “Một cái mỹ nhân xinh đẹp a! Không biết, phương danh của nàng là gì?”

Hoàng y nữ tử vì Tô Kinh Lăng đột nhiên tiến lại gần mà thân thể cứng đờ, sắc mặt hơi đỏ, mâu quang lại lướt qua hạ nhân bên cạnh, sắc mặt biến giận rống: “Lớn mật! Người là người nào? Cư nhiên dám khinh bạc bản quận chúa?”

“Quận chúa a!” Tô Kinh Lăng lắc lắc ngọc cốt phiến, ánh mắt vẫn căn cứ đánh giá nàng kia: “Trách không được bộ dáng mỹ như vậy.”

“Ngươi...” Hoàng y nữ tử vừa hờn vừa vui. Khó trách a, nữ nhân ai chả thích được khen xinh đẹp.

“Chuyện gì xảy ra?”

Chương 33: Chúng ta thế nhưng là người một nhà

“Chuyện gì xảy ra?”

Một đạo thanh âm lạnh lẽo truyền đến, thân ảnh Hạ Tư Lạc xuất hiện trong tầm mắt đám người.

Rốt cục cũng dụ được chuột ra khỏi hang!

Tô Khinh Lăng nhìn Hạ Tư Lạc, lông mày nhíu lại, trong lòng thầm tính toán. Ngọc cốt phiến vừa giờ, nàng đang tính nhắc chân bước lên, hoàng y nữ tử kia đã nhanh chân chạy đến bên cạnh Hạ Tư Lạc.

“Biểu ca, huynh rốt cục cũng trở về! Nghiên Nhi rất nhớ huynh nha!”

Tô Khinh Lăng mị mị mắt, nhìn cái hoa hồ điệp kia thiếu chút nữa là nhào vào lòng cực phẩm của nàng, trong lòng dâng lên một cỗ hờn giận không tên.

“Nghiên Nhi, người như thế nào lại ở đây?” Thân thủ né tránh một chút, Hạ Tư Lạc không để ý bộ dáng nàng kia bất mãn bĩu môi, lạnh lùng nói, hoàn toàn lộ ra “mặt nóng dán mông lạnh”.

Nhìn Hạ Tư Lạc cản lại hành động của tiểu hoa hồ điệp kia, trong lòng Tô Khinh Lăng mới dễ chịu một chút.

“Biểu ca, người ta chờ huynh thật lâu nha!” Nghiên Nhi nói, thân thủ lại muốn túm tay Hạ Tư Lạc. Nàng ta từ nhỏ đã ái mộ biểu ca, mặc dù trong mắt ngoại nhân hẳn luôn lạnh lùng, nhưng nàng không để ý. Hơn nữa, biểu ca như vậy, nàng cũng không sợ có người cùng nàng tranh đoạt.

“Người rốt cục cũng ra ha!” Một bên trước khi Nghiên Nhi túm được tay Hạ Tư Lạc, Tô Khinh Lăng liền nhảy vào ôm tay hắn, khuôn mặt tuần mỵ đi sát gương mặt băng sương của hắn.

“Có thể loại chủ nhân như thế sao? Đem khách nhân đá sang một góc? Ta đây đối rồi!”

Hạ Tư Lạc nhú nhú mày nhìn cánh tay bị Tô Khinh Lăng túm, biểu tình thực bình tĩnh nhưng trong lòng giật mình không nhỏ. Hắn từ nhỏ không thích có người tới gần, nhưng ngoài ý muốn là, vị Nhân Vương trước mắt này lại thực tự nhiên và thân cận ôm tay hắn, hắn cũng không có cảm giác gì khác, là vì sao?

“Người là ai?”

Nghiên Nhi nhìn Tô Khinh Lăng cứ nhiên thân mật ôm tay Hạ Tư Lạc, trong mắt đầy vẻ phẫn nộ, trừng to nhìn Tô Khinh Lăng, hận không thể dùng ánh mắt lăng trì Tô Khinh Lăng. Bất quá, càng khiến nàng tức giận hơn là, Tô Khinh Lăng thân cận như vậy nhưng biểu ca không có phản ứng.

“Ta là ai?” Tô Khinh Lăng nhú mày, buông tay Hạ Tư Lạc, phe phẩy ngọc cốt phiến, bộ dáng phong lưu tiêu sái nói: “Bản công tử người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, chính là Nam Diệu hoàng triều Nhân Vương duy nhất, Tô Khinh Lăng!”

Bốn người Xuân Vũ, Hạ Hà, Minh Nhất và Minh Nhị nhìn chủ tử nhà mình giống như không tước xoè đuôi, lập tức giảm xuống khí tức toàn thân, một vẻ “chúng ta không cùng một nhóm với hắn”.

Nghiên Nhi lấp bắp kinh hãi. Thiếu niên này cư nhiên là Vương gia Nam Diệu? Nhưng là, bộ dáng “hắn” cùng biểu ca thân mật như thế, khiến người ta có cảm giác rất không thoải mái, cực kì có vấn đề.

“Nam Diệu Vương gia như thế nào lại ở đây?”

Tô Khinh Lăng xoè quạt, tà tà liếc mắt, nhìn nàng ta thờ phỉ phỉ như nén giận, lại càng muốn trêu chọc hơn. Nghiêng người dính lên tay Hạ Tư Lạc, không để ý hàn khí trên người hắn, đầu dựa vào lồng ngực hắn, nhẹ nhàng nói: “Bởi vì chúng ta là người một nhà nha! Nam Diệu cùng Bắc Phượng giống nhau mà.”

“Người... người một nhà?” Nghiên Nhi trừng mắt nhìn tư thế hai người, khẽ hút khí: “Người... Các người...”

“Đi thôi! Lạc Lạc, ta đói lắm rồi!”

Tô Khinh Lăng không thèm để ý Nghiên Nhi, lôi kéo cánh tay Hạ Tư Lạc, kéo hắn vào trong điện.

Lạc Lạc?

Không ai để ý đến hạ nhân phía sau rất nhanh đã ly khai. Không lâu sau, trong cung truyền ra các loại đồn đãi không thể nào tin được.

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vương Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Tiểu tử, cùng ta đấu?

“Hạ Tư Lạc, tối ta ở đâu?”

Tô Khinh Lăng treo trên tay Hạ Tư Lạc, đem Nghiên Nhi còn đang giận đến giờ chân vút ra sau đầu. Ngẩng đầu lên, nàng nhìn về mặt lãnh khốc của hắn, khẽ cười.

Hắc hắc, hương vị trên người hắn thật dễ ngủ! Tuy vẫn là lạnh lẽo, nhưng thêm vào đó khí tức tươi mát dễ chịu.

Nghiêng người hướng về phía hắn, từ con mắt những người phía sau, nàng chính là chui thẳng vào người Hạ Tư Lạc luôn.

Nghiên Nhi nguyên bản đang giờ chân giận dữ, thấy vậy liền tròn to hai mắt. Không thể nào! Chẳng lẽ, biểu ca không thích nữ nhân đến gần, là vì hắn đoạn tụ chi chí? Không thể nào a! Nếu hắn thật đoạn rồi, vậy tình yêu của nàng làm sao đây?

“Quận chúa, trời đã khuya rồi, về đi thôi. Thập Nhất hoàng tử đã đi xa rồi.” Cung nữ bên cạnh khẽ gọi. Quận chúa là chất nữ mà Nghiên Quý phi yêu thích nhất, các nàng nhất định phải hầu hạ cho tốt.

“Khuyên Nhạc, người nói xem quan hệ giữa biểu ca và Nhân Vương kia là gì?” Nghiên Nhi quận chúa căn bản không nghe lời nói của tiểu cung nữ, hỏi cũng không quay đầu.

“Ách...”

Bọn Khuyên Nhạc cùng thái giám nhìn nhau không dám mở miệng. Bọn hắn chính là cũng bị hình ảnh vừa rồi làm cho kinh hách không nhẹ.

“Nói đi, không cần giấu diếm. Ta sẽ không trách các người.” Nghiên Nhi xoay người nhìn Khuyên Nhạc, mắt đảo qua hạ nhân.

Khuyên Nhạc thấy vậy, mím môi, cẩn thận nói: “Hồi quận chúa, vị Nhân Vương cùng Thập Nhất hoàng tử hẳn là hảo bằng hữu, cho nên quan hệ mới thân mật như vậy.” Tuy Thập Nhất hoàng tử không gần nữ sắc, nhưng vẫn có một hai thị thiếp bên cạnh, không phải đoạn tụ. Trừ bỏ hảo bằng hữu, nàng cũng nghĩ không ra hành động vừa rồi rồi nghĩa là sao.

“Bằng hữu mà thân mật như vậy? Ta là biểu muội hắn đấy! Kết quả thế nào? Còn không phải cự tuyệt ta, cách xa ta vạn dặm?” Nghiên Nhi mất hứng rống to, trong lòng đem Nhân Vương mắng lên mắng xuống, ngọc thủ giờ lên: “Không được, ta phải đi tìm Đình di phân xử!”

Dứt lời, nàng lướt qua đám cung nữ, đi về hướng cung điện Nghiên Quý phi.

“Quận chúa a, quận chúa! Chậm chút đã, người chậm chút a, đợi chúng nô tỳ a!” Bọn cung nữ, thái giám cuống quýt chạy theo chủ tử nhà mình, miệng la lên.

...

Bên kia cung điện, Hạ Tư Lạc cùng Tô Khinh Lăng vừa trở về, hắn lập tức hást văng tay Tô Khinh Lăng đang treo trên người mình xuống. Nàng bĩu môi, lại giống như đứa nhỏ bốc đồng, lần nữa bò lên tay hắn.

Hạ Tư Lạc liếc mắt, lại hást.

Tô Khinh Lăng hung hăng trừng, lại bò lên.

Hai người một bên lôi lôi kéo kéo, không khí nhất thời căng thẳng. Qua hồi lâu, Hạ Tư Lạc thoả hiệp chịu thua, trên tay hắn bỗng dưng “mọc” ra một “cục nợ”.

Tô Khinh Lăng thấy hắn thoả hiệp, đắc ý cười. Tiểu tử, muốn theo ta đấu?

“Hạ Tư Lạc, sáng mai chúng ta đi xem bình minh, được không?” Phong cảnh bình minh khẳng định rất đẹp, cô nam quả nữ ở chung, cảnh như hoạ, không khí thơ mộng, đúng là chiêu bài gia tăng tình cảm nha!

Hạ Tư Lạc lại liếc, nôn ra hai chữ: “Không đi.”

“Đi mà!”

“...”

“Người không đi, đêm nay ta quán chết người, người đừng mong ngủ.”

“...”

“Có đi hay không?” Uy hiếp trắng trợn.

“Có ai không a? Thập Nhất hoàng tử phi...” Miệng bị che.

“Đi.” Người nào đó rất bất đắc dĩ.

Ai kia cười trộm.

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vương Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Lão nương đến thăm (thượng)

Sáng sớm hôm sau, mặt trời lên cao ba sào ruộng, trong cung lại sớm náo nhiệt. Nhóm phi tử phiêu phiêu xinh đẹp, vừa đánh cờ vừa nói chuyện phiếm. Cung nữ, thái giám nhân lúc rảnh rỗi cũng bắt quai một phen.

Thế nhưng, trong nội cung của Thập Nhất hoàng tử, Tô Kinh Lăng nằm trên giường lớn, ngủ đến thiên hôn địa ám.

Bên ngoài cung điện, bốn người Hạ Hà bất đắc dĩ trợn mắt, thấp phần ngại ngùng. Nhìn a, mọi người bên ngoài ai cũng nhìn bọn hắn, trong mắt đều là nhạo báng, nhạo báng bọn hắn có chủ tử lười nhác. Bất quá, bọn hắn cũng rõ, lý do tại sao mọi chuyện lại thành ra như vậy.

Tô Kinh Lăng cùng Hạ Tư Lạc nháo với nhau đến nửa đêm mới thôi, đầu canh năm còn bày đặt đi xem bình minh. Nói thì dễ nghe, nhưng mới xem chưa được bao lâu, sâu ngủ trong nạng đã kháng nghị không thôi. Đến cùng, lăng mạn đầu không thấy, vì nạng trụ tiếp ngã xuống, còn bị Hạ Tư Lạc ôm về cung đến không còn hình tượng. Đương nhiên, chỗ tốt duy nhất chính là, xuất hiện bằng chứng chứng tỏ quan hệ âm muội giữa hai người.

“Chủ tử như thế nào còn chưa dậy a?” Xuân Vũ sốt ruột muốn chết, cảm thấy thực sự mất mặt nha.

“Ai... Cũng không biết Vương gia có đói hay không ta?” Hạ Hà nhún mày. Nếu đói, hẳn là tự tỉnh đi?

Minh Nhất cùng Minh Nhị nhìn nhau, nhún vai. Dù thế nào, bọn hắn cũng không đi trêu chọc chủ tử làm gì.

“Tham kiến Nghiễn phi nương nương, Nghiễn quận chúa!”

Đúng lúc này, bên ngoài xuất hiện hai nữ nhân quần áo hoa lệ được cung nữ vây quanh. Nữ nhân đi trước tuổi cũng không nhỏ, dung mạo tuyệt mỹ, mang theo khí chất tôn quý bộ phận, còn nữ tử còn lại chính là người đêm qua bị chủ tử bọn Hạ Hà trêu chọc, biểu muội Thập Nhất hoàng tử, Từ Nghiễn Nhi.

Bọn Hạ Hà thấy chúng cung nữ hành lễ, cũng hành lễ theo. Hiện các nạng đang ở đất khách, cũng không thể đi gây chuyện, tuy rằng chủ tử cho tới giờ cũng chưa từng gây rối.

“Di nương, là bọn hắn! Đêm qua, chính bọn hắn chọc Nghiễn Nhi tức giận.” Từ Nghiễn Nhi chỉ chỉ bọn Hạ Hà, reo ầm lên.

Các nạng thăm than khô, thật không ngờ vị quận chúa này lại tìm các nạng gây chuyện.

Nghiễn Quý phi như rồng cao đôi lông mày tinh xảo, nhìn nhìn bọn Hạ Hà, trên mặt không lộ biểu tình gì. Chỉ thấy, nạng vron tay nhẹ vỗ lưng Từ Nghiễn Nhi trấn an, sau đó nhìn cung nữ bên kia ôn nhu hỏi: “Thập Nhất hoàng tử còn chưa rời giường?”

Một bên hỏi, một bên nhìn chăm chăm cánh cửa đang đóng.

Bọn Hạ Hà lúc này mới nghĩ đến. Không thể nào! Đây là tấm cung Thập Nhất hoàng tử? Kia, đêm qua chủ tử cuu chiếm thước sào, vậy Thập Nhất hoàng tử đáng thương phải đi phòng khách ngủ? Bất quá, hiện tại đây cũng không phải chuyện các nạng lo lắng, chính là nếu để người khác biết Vương gia đang ngủ trong tấm cung Thập Nhất hoàng tử, liệu có ầm ĩ gì không?

“Hồi nương nương, Thập Nhất hoàng tử hiện đang ở thư phòng.” Cung nữ đáp.

“Vậy bên trong là...” Nghiên Quý phi nhếch mi, Từ Nghiên Nhi bên cạnh đột nhiên có dự cảm không tốt.

“Hồi nương nương, bên trong là khách nhân của hoàng tử, Nhân Vương gia Nam Diệu.”

“Cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vương Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Lão nương đến thăm (hạ)

“Cái gì?”

Nghiên Quý phi cùng Từ Nghiên Nhi đồng thời biến sắc. Hoàng nhi / biểu ca cư nhiên để một nam nhân trụ lại tại tẩm cung? Trong cung chẳng lẽ không có phòng khách?

“Hắn ở tẩm cung, vậy đêm qua Thập Nhất hoàng tử ở đâu?” Từ Nghiên Nhi nhin không được hỏi, đôi mắt to trừng trừng nhìn nữ kia. Nàng sợ rằng, đêm qua hai người ngủ cùng nhau à! Trời ạ, trăm ngàn lần không thể! Nếu không, nàng hòng mất!!!

Câu hỏi của Từ Nghiên Nhi khiến sắc mặt Nghiên Quý phi trầm xuống. Đứa nhỏ này, hỏi gì kì lạ vậy? Đương nhiên là hắn ngủ ở đây. Hai nam nhân ngủ chung thì có chuyện gì chứ?

“Hồi nương nương, quận chúa, đêm qua hoàng tử nghỉ tạm ở thiên điện.” Cung nữ phúc thân, đáp. Tuy đêm qua Thập Nhất hoàng tử không nghỉ lại tại tẩm cung, nhưng việc hắn đem tẩm cung của mình nhường cho Nhân Vương cũng đủ khiến người ta nghị luận, càng miễn bàn chuyện hắn ôm Nhân Vương trở về. Bất quá, bọn họ không ai biết, thật ra tẩm cung này là do Tô Khinh Lăng thách được từ trong tay Hạ Tư Lạc.

“Di nương, người xem! Nào có khách nhân nào lại ngủ ở phòng chủ nhân không?” Từ Nghiên Nhi bắt mắt la hét. Cũng khó trách nàng mất hứng, vì thông thường Hạ Tư Lạc ngay cả không gian xung quanh cũng không cho ai tiến gần, thế nhưng Nhân Vương kia lại trực tiếp ở luôn trong tẩm cung hắn. Không khó thấy được, hắn thế nhưng rất xem trọng người kia à! Thế nên là, nàng càng nhìn càng đổ kị, đổ kị đến đổ mắt, nên không nổi tức giận.

“Là ai bên ngoài hô to gọi nhỏ à? Chim sẻ từ đâu bay đến nháo chứ?”

Một đạo thanh âm lười biếng truyền ra, sau đó nghe cửa “chi nha” một tiếng.

Tô Khinh Lăng một thân bạch y sạch sẽ, trăm ngọc búi lên mái tóc óng ả như suối, dung mạo tuấn mỹ mang theo mấy phần gọi cảm, thần sắc thê lương khiến người ta nhìn không được mặt đỏ tim đập.

Bọn Hạ Hà nhẹ thờ ra. May mắn à, chủ tử rốt cục cũng tỉnh. Nếu không, bọn họ thật không có cách nào để ứng phó mẫu phi cùng biểu muội bốc đồng của Thập Nhất hoàng tử đâu.

“Chủ tử.” Bọn Hạ Hà hướng nàng phúc thân.

Tô Khinh Lăng gật đầu, đuôi mắt nhìn về phía Nghiên Quý phi và Từ Nghiên Nhi. Vừa rồi ở bên trong, nàng nghe cũng đại khái hiểu ra. Nữ nhân này hẳn là mẫu phi của băng sơn Hạ Tư Lạc, mà xem tư thái có lẽ cái quận chúa đêm qua bị nàng khi dễ, trong lòng khó chịu nên đi tìm núi dựa đây.

“Thật to gan! Thấy Quý phi nương nương lại dám không hành lễ?”

Quả nhiên, Từ Nghiên Nhi mày liễu hếch lên, khuôn mặt làm vẻ kiêu ngạo gây khó dễ cho Tô Khinh Lăng.

Chắc chắn chắc... Tô Khinh Lăng trong lòng thâm than, quả nhiên là loại có ngực không có não! Bất quá, nếu đã đến Bắc Phụng, nàng cũng nên nhập gia tùy tục, liền chấp tay hướng Nghiên Quý phi: “Tiểu vương thỉnh an Nghiên Quý phi.”

Nghiên Quý phi gật đầu. Nhân Vương Nam Diệu này ngày thường ngọc thụ lâm phong, nhưng trong ánh mắt lại toát lên cỗ khí chất kiêu ngạo tùy ý, xem ra cũng là kẻ khó chơi.

“Nhân Vương gia không cần khách khí. Bản cung không nghĩ tới, Nhân Vương cư nhiên là bằng hữu của hoàng nhi.” Kỳ quái, hoàng nhi không phải là luôn lãnh khốc sao? Đây vẫn là lần đầu tiên hắn đưa người lạ hỏi cung. “Bất quá, thỉnh Nhân Vương thứ cho tiểu nhi không hiểu cấp bậc lễ nghĩa. Hắn sao có thể để khách nhân nán lại phòng mình chứ? Bản cung xem xét nên an bài nơi ở khác cho Vương gia là hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vương Kiều Ngao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Trêu chọc Từ Nghiên Nhi

Tô Kinh Lăng mi chớp một cái, khoé miệng xả ra một độ cong nhỏ, tựa tiểu phi tiểu nhìn chăm chăm Nghiên Quý phi. Hay cho một câu không hiểu cấp bậc lễ nghĩa! Miệng thì nói Hạ Tư Lạc, nhưng ẩn tình lại mắng nàng là khách nhân lại không rõ thân phận, cư chiếm thước sào. Không hổ là Tô thị nhất tộc, đồng họ với nàng, quả nhiên không phải nhân vật tầm thường.

“Làm sao được chứ!” Tô Kinh Lăng cười khế, lại khiến cung nữ bên cạnh đỏ mặt xấu hổ một phen: “Không dám khiến Quý phi nương nương phải lao tâm khổ tứ, bốn vương tử trước đến nay đều tùy dục mà an (hành động tùy ý, miễn để bản thân dễ chịu), nếu hoàng tử điện hạ an bài bốn vương ở tầm cung hấn, bốn vương cũng không ghét bỏ.”

“Ngươi ghét bỏ?” Từ Nghiên Nhi hút khí, đôi mắt trừng to, nhìn Tô Kinh Lăng giống như thấy được quái vật vậy. “Ngươi cư nhiên ghét bỏ? Ngươi có biết tầm cung biểu ca không phải ai cũng có thể vào hay không? Ngươi được ngủ bên trong, cư nhiên còn dám ghét bỏ?”

“Ngà, hoá ra là vậy a!” Tô Kinh Lăng gật đầu, lại tự mình nói: “Nói như vậy, hoàng tử điện hạ quả nhiên thập phần hiếu khách a! Cư nhiên đem tầm cung hấn mang ra đi, cho nên bốn vương càng không thể phụ một mảnh tâm ý của hấn rồi. Quý phi nương nương, thật có lỗi, xem ra bốn vương chỉ có thể cô phụ hảo ý của người.”

Thiết! Nhìn xem cái cô quận chúa kia đi! Nàng ta trông như hận không thể chính mình nhào vào tầm cung băng sơn mỹ nam của nàng, giống như thể không leo lên giường hấn thì không thoả mãn vậy. Nhưng là, đã xuất hiện Tô Kinh Lăng nàng, vậy nữ nhân khác đừng mong bước tới gần hấn nửa bước!

“Thật không biết xấu hổ! Người Nam Diệu chẳng lẽ ai cũng không biết thẹn như vậy sao?” Từ Nghiên Nhi bị Tô Kinh Lăng chọc tức đến mất cả hình tượng, cư nhiên không suy nghĩ liền dùng ngôn ngữ công kích Tô Kinh Lăng.

Nàng ta mắng như vậy, không những đem Tô Kinh Lăng mắng, còn mắng cả người Nam Diệu vào chung. Nhất thời khiến bốn người Hạ Hà cũng tròn mắt trừng Từ Nghiên Nhi. Vương gia nhà các nàng nói thế nào cũng là khách nhân của Thập Nhất hoàng tử, nàng ta như thế nào lại dám mắng?

“Nghiên Nhi, không được làm càn!” Nghiên Quý phi sầm mặt quát, trừng Từ Nghiên Nhi: “Nhanh hướng Vương gia xin lỗi!” Tuy rằng nàng đối với thiếu niên phóng túng bừa bãi này không có hảo cảm, nhưng nói thế nào người ta cũng là Vương gia Nam Diệu hoàng triều, không thể đắc tội.

“Di nương!” Từ Nghiên Nhi không nghĩ đến di nương yêu thương mình như vậy lại vì Tô Kinh Lăng mà quở trách mình, nhất thời mất hứng liền tức giận nhìn Tô Kinh Lăng, hung hăng dùng ánh mắt “giết” vài lần.

“Được lắm, chẳng lẽ lời di nương nói con cũng không nghe nữa?” Nghiên Quý phi nhìn Tô Kinh Lăng tựa tiểu phi tiểu nhìn các nàng, đột nhiên cảm thấy một cỗ áp lực cực lớn đè ép lên thân mình, không khỏi tăng thêm khẩu khí.

Từ Nghiên Nhi thấy di nương sinh khí, cũng không dám làm càn. Tâm rất không cam lòng, nhưng vẫn phải hướng Tô Kinh Lăng nói: “Thực xin lỗi!”

“Cái gì?” Tô Kinh Lăng nhú mày, làm như không nghe thấy: “Quận chúa nói gì đó? Bốn vương không nghe rõ.”

“Ngươi...” Từ Nghiên Nhi giận đến giờ chân, bọn Hạ Hà lại bật miệng cười trộm.

Nghiên Quý phi mắt lạnh nhìn Tô Kinh Lăng. Nàng tự nhiên nhìn ra Tô Kinh Lăng là cố ý, nhưng nàng cũng không nói gì, chỉ có thể quay lại với chất nữ: “Nghiên Nhi, giải thích!”

“Di nương...”

Nghiên Quý phi ánh mắt sắc nhọn nhìn. Nàng sùng ái Nghiên Nhi, nhưng cũng không thể để Nghiên Nhi làm càn.

“Thực xin lỗi! Thực xin lỗi rồi, có thể được chứ?” Từ Nghiên Nhi trong lòng càng thêm bức bối, hướng Tô Kinh Lăng la lớn.

Tô Kinh Lăng nhu nhu lỗ tai, cười tủm tỉm gật đầu: “Tốt lắm! Thanh âm thực vang dội, rất có thành ý, bốn vương tha thứ cho ngươi.”

“Ngươi...” Khẩu khí của Tô Kinh Lăng càng khiến Từ Nghiên Nhi tức chết.

“Nếu hoàng nhi đã quyết, vậy bản cung ly khai trước.” Nghiên Quý phi hướng Tô Kinh Lăng gật đầu, sau đó lời kéo Từ Nghiên Nhi còn không cam lòng rời đi.

Tô Kinh Lăng nhìn theo hướng các nàng rời đi, đắc ý gờ mi: “Hừ! Cùng ta đấu, lại không biết bản thân phân lượng đến đâu? Đi, đi ăn cơm!”

Bọn Hạ Hà nhìn nhau, ngoan ngoãn đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vương Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Lão nương nguoi đến tìm ta gây phiền toái!

Com nước no đủ, cuộc sống thật tốt đẹp!

Tô Kinh Lăng dùng bữa sáng kiêm com trưa thật phong phú xong, liền lão đảo đi đến thư phòng Hạ Tư Lạc. Nàng muốn đi xem chút xem, bằng sơn kia trở lại nơi này làm cái gì.

“Đứng lại!” Đến trước cửa thư phòng, đám Tô Kinh Lăng bị hai gã thị vệ trông coi chặn lại.

Tô Kinh Lăng liếc một chút. Úc, là hai con chó trông cửa thật hung dữ nha!

“Người tới là người nào? Nơi này là cấm địa của Thập Nhất hoàng tử, không được xông loạn, tránh ra mau!” Một gã thị vệ hướng mấy người phát tay, một bộ dáng như đuổi chó đuổi mèo thông thường.

Tô Kinh Lăng mặt không đổi sắc, khoé miệng vẫn luôn tươi cười, nhưng bọn Hạ Hà lập tức lùi xa mấy bước, cùng nàng duy trì một khoảng cách nhất định. Bọn họ biết a, hai người kia thật ngu ngốc, dám chọc chủ tử tức giận. Căn cứ vào kinh nghiệm xương máu của bọn họ, biểu tình cười đến thoải mái kia chính là lúc chủ tử sắp cho kẻ xui xẻo một đao. Sách, bọn họ bị ai thay hai gã thị vệ.

“Cấm địa của Thập Nhất hoàng tử?” Tô Kinh Lăng hơi chau mày.

“Biết rồi liền lăn!” Hai gã thị vệ vốn mắt húng khi bị điều đến đây. Tuy Nghiên Quý phi là chủ tử tốt, nhưng Thập Nhất hoàng tử trong cung nổi tiếng là kẻ quái thai, quanh năm suốt tháng đều không ở trong cung, so sánh với các hoàng tử khác thật điệu thấp đến khác thường.

“Dám bảo ta lăn?” Tô Kinh Lăng hơi sầm mặt, ngọc cốt phiến hướng Minh Nhất, Minh Nhị ra hiệu. “Minh Nhất, Minh Nhị, đem hai con chó trông cửa này dạy dỗ tốt cho bốn vương.” Cư nhiên dám kêu nàng lăn, thật sự to gan!

Minh Nhất, Minh Nhị liếc nhìn nhau, kết luận lại. Thà đắc tội với người Bắc Phụng còn hơn đắc tội chủ tử!

Hai đạo thân ảnh giống như tia chớp lao đến hai gã thị vệ. Dưới ánh mắt không tin được của bọn hắn, hai người hoá thành một đường cong hoàn mỹ.

“Các nguoi ở bên ngoài chờ bốn vương.”

Tô Kinh Lăng nhìn hai tên chó canh cửa bị đánh văng, hài lòng gật đầu, nói rồi đẩy cửa đi vào.

Trong thư phòng, long tiên hương lượn lờ nhẹ nhẹ.

Hạ Tư Lạc ngồi sau thư án như một pho tượng, tay cầm văn thư, ánh mắt nhìn chằm chằm trang giấy.

Nhưng Tô Kinh Lăng dám cam đoan hẳn khẳng định nghe được thanh âm bên ngoài. Nàng cố ý bước đi thật mạnh, ánh mắt dán chặt lên người hắn. Thiết, thật sự không để ý nàng sao? Thật là!

Môi anh đào cười quyến rũ, Tô Kinh Lăng đi đến gần thư án, tay che lên mặt giấy, xem hẳn thể nào không nhìn nàng nữa.

Hạ Tư Lạc ngẩng đầu, ánh mắt bình tĩnh như nước, nhìn nàng.

“Không thú vị!” Tô Kinh Lăng thấy hắn không có phản ứng, cảm thấy có chút thất bại. Quên đi, nữ nhân tốt không cùng nam nhân so đo!

“Hạ Tư Lạc, lúc này biểu muội cùng nương nguoi tới tìm ta gây phiền toái!”

Nàng không khách khí, hướng Hạ Tư Lạc cáo trạng. Tuy không trông cậy gì khối băng này sẽ có phản ứng, càng không bao giờ có chuyện hắn giúp nàng lấy lại công đạo, nhưng nói cho cùng nàng không thể để lão nương cùng biểu muội kia nói xấu nàng trước mặt hắn. Cho nên, nàng mới tiên hạ thủ vi cường, ác nhân cáo trạng trước.

Hạ Tư Lạc giật mình, rồi khôi phục bình tĩnh.

Quả nhiên!

Tô Khinh Lăng tức giận, lại quăng thêm một câu: “Ta đem hai con chó canh cửa ném đi rồi.” Sửa lại ngữ điệu, kêu như vậy luôn.

Hạ Tư Lạc giống như nghe không thấy, chính là nghĩ nghĩ, chắc chắn hôm nay sẽ không thanh tỉnh, liền đứng dậy đi ra ngoài.

“Ngươi đi đâu vậy?”

“...” Không có phản ứng.

“Ngươi đứng lại.”

“...” Không có nghe thấy.

“Ngươi điếc à?”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vương Kiêu Ngao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Ngẫu nhiên gặp Thái tử điện hạ.

“Tiểu mỹ nhân, Thập Nhất điện hạ của các ngươi đi đâu rồi?”

Sáng sớm lại trình diễn tiết mục cũ, Tô Khinh Lăng phe phẩy ngọc cốt phiến, mang theo hai tỷ nữ cùng hai bảo tiêu, một thân bạch y thong dong. Miêu tả năng, dùng một chữ là soái, dùng hai chữ chính là thực soái, ba chữ cực kì soái.

“Hồi Vương gia, điện hạ đi yết kiến Hoàng thượng.” Tiểu cung nữ bị Tô Khinh Lăng gọi lại, hai má đỏ bừng, nhỏ giọng đáp. Lúc trước cung điện Thập Nhất hoàng tử chính là hầm băng, nhưng sau khi vị Nhân Vương Nam Diệu này đến đây, hầm băng rốt cục cũng tới mùa xuân. Thật mỹ a!

“Hoàng thượng?” Tô Khinh Lăng nhú mày, trong mắt xẹt qua một đạo hàn quang. Hảo a, cư nhiên đi gặp Hoàng đế thúc thúc cũng không mang theo mình đi, có chủ nhân như vậy sao?

“Vâng ạ!” Tiểu cung nữ gật đầu, chủ động hướng Tô Khinh Lăng mở miệng bát quái: “Không lâu nữa, hai nước láng giềng Đông Nhạc và Tây Thành sẽ phái sứ thần đến Bắc Phụng, nghe nói là muốn cùng Bắc Phụng đàm hỏi.”

“Đàm hỏi?” Tô Khinh Lăng nhăn mi càng tợn. Sứ thần láng giềng đến, gọi hoàng tử tới bàn chuyện cũng không có gì to tát, nhưng nếu là kêu cả Hạ Tư Lạc cùng đến, không lẽ là muốn đàm hỏi với hắn?

“Điện hạ các ngươi trong hoàng thất là soát nhất sao?” Ánh mắt trong suốt nhìn tiểu cung nữ. Nếu hắn là nam nhân nhìn đẹp nhất, đến tám phần là công chúa láng giềng sẽ chọn hắn. Như vậy sao được? Người nàng nhìn trúng, không thể để cho nữ nhân khác nhúng chàm.

“Soái?” Đáng thương là, tiểu cung nữ tri thức hạn hẹp, không hiểu rõ soái là ý tứ gì.

“Chính là đẹp mặt.” Haizzz, nàng thật tốt mà, còn biết truyền bá tri thức cho người khác nữa chứ!

“Đúng vậy ạ!” Tiểu cung nữ gật đầu. Trừ bỏ khí chất băng lãnh, điện hạ của các nàng thực sự là hoàng tử tuấn mỹ nhất Bắc Phụng.

“Phải không?” Ngón tay Tô Khinh Lăng xoa xoa cằm. Nàng có nên huy dung hắn đi không? Bất quá, nếu nàng thực sự làm vậy, đến lúc đó còn không phải bản thân chịu thiệt sao? Nhìn xấu nhan có thể nuốt trôi cơm không chứ? Quên đi, đến lúc đó gặp chiều liền biến chiều, cùng lắm thì gán cho hắn cái danh đoạn tụ cũng được. Dù sao, người trong cung này đều nhìn nàng và hắn có ám muội a!

“Cảm ơn nhé, tiểu mỹ nhân! Ngươi đi trước đi, tự ta đi dạo được rồi.”

Tô Khinh Lăng khoát khoát tay áo với tiểu cung nữ, mang theo tỷ nữ bảo tiêu rồi đi.

“Vương gia, chúng ta lại đi đâu?” Hạ Hà hỏi. Đây là Bắc Phụng chứ không phải Nam Diệu, nhưng Vương gia nhà nàng có bản lĩnh đặc tội người khác quá lớn, làm hại tiểu tỷ nữ như nàng lo ngày lo đêm.

“Đi rồi mới tính.” Tô Khinh Lăng nghênh ngang đi trước. Đến Ngự hoa viên nở đầy hoa mộc, vừa vận dụng trúng một nam tử mặc tử cầm bào được thái

giảm vây quanh cũng đi tới.

“Các người là người nào?” Nam tử nhìn đám người xa lạ trong cung, nhúu mày hỏi.

Tô Khinh Lăng liếc hắt. Xiêm y hoa lệ, diện mạo ưa nhìn, xem ra không phải Vương gia thì cũng là hoàng tử. Nhưng là, nàng đối với hắn không có hứng thú, liền đưa mắt đi chỗ khác, không để ý đến.

“Thật to gan! Không có nghe Thái tử điện hạ hỏi người sao?” Thái giám bên cạnh nam tử kia nhảy ra khiển trách.

Bọn Hạ Hà hơi hoảng sợ, cư nhiên là Thái tử Bắc Phụng. Lại nhìn chủ tử vẫn không có phản ứng, bọn họ cũng không lộn xộn, chỉ bất an đứng sau nàng.

“Nguyên lai, người chính là Thái tử!”

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vương Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Hoàng đế Bắc Phụng thúc thúc.

“Nguyên lai, người chính là Thái tử!”

Tô Khinh Lăng cuối cùng cũng mở miệng, bộ dáng cũng không động. Tuy là Hoàng đế tương lai, nhưng khí thế xem ra còn kém bằng sơn mỹ nam của nàng cả mảng lớn. Hoàng đế liệu có muốn đòi người không nhỉ?

Thái tử Hạ Diệu Thần nhú mị, nghe khẩu khí kia thì hình như thiếu niên này tựa hồ kinh thường hắn. Vẫn là lần đầu tiên xuất hiện người dám dùng khẩu khí đó nói chuyện với hắn, người kia là ai?

“Lớn mật! Người là kẻ nào hả? Dám mở miệng xúc phạm Thái tử điện hạ?” Thái giám lúc nãy lại giận dữ mở miệng.

“Chắc chắn... Được rồi, xem người kêu ra sức vậy, ta liền nói cho người biết vậy.” Tô Khinh Lăng lướt nhìn thái giám. Thật sự là một con chó trung thành, chủ nhân còn chưa mở miệng đã sủa loạn không ngừng.

“Bốn vương sao? Chính là nam tử tuần mỹ nhất Nam Diệu hoàng triều, cũng là người được hoan nghênh nhất, người có phân lượng nhất, Nhàn Vương gia. Chức nghiệp của bốn vương các người cũng đã biết, quan phủ là hạ nhân bốn vương. Hoàng đế là đường huynh của bốn vương. Bốn vương nói y một, y khẳng định cũng nói một, bốn vương nói hai thì y không dám kêu ba...”

Tô Khinh Lăng một phen giới thiệu khiến đám người của Thái tử cực kì sửng sốt. Hoá ra, thiếu niên này chính là người khiến Thập Nhất hoàng tử đoạn tụ trong lời đồn đãi a! Ánh mắt hơi đổi, thái giám kia có chút khinh thường nhìn nàng, mà Thái tử lại thần thần bí bí, khiến người ta không hiểu nổi hắn đang nghĩ cái gì.

“Nguyên lai là Nhàn Vương gia. Thật kính rồi!” Thái tử hướng Tô Khinh Lăng gật đầu. Tuy thiếu niên này tính tình có chút cổ quái, nhưng chính là đường đệ được Hoàng đế Nam Diệu yêu thương nhất, điều này khắp tứ phương ai cũng biết.

“Đầu có.” Tô Khinh Lăng thực không khách khí. “Đúng rồi, Thái tử điện hạ muốn đi gặp Hoàng thượng?”

“Đúng vậy!” Hạ Diệu Thần gật đầu.

“Bốn vương đến Bắc Phụng mấy ngày rồi cũng chưa yết kiến Hoàng thượng, thật sự đã thất lễ. Nếu Thái tử không phản đối, vậy chúng ta cùng đi.” Nghe qua giống như đang hỏi, nhưng Tô Khinh Lăng sớm đã đến bên cạnh Hạ Diệu Thần giống như quyết tâm phải gặp được Hoàng thượng.

“Nào có...”

Hạ Diệu Thần gật nhẹ, thân thủ ngăn lại thái giám bên người còn đang trợn mắt định từ chối. Nói thế nào hắn cũng là Thái tử Bắc Phụng, đương nhiên trong lòng hiểu biết tính toán, vì vậy đoàn người liền chậm rãi đi tới Ngự Thư phòng.

Trong Ngự Thư phòng, mùi long tiên hương quen thuộc truyền ra.

Hoàng đế thân mặc hoàng bào thêu kim long ngồi sau Ngự án, đầu đội mũ miện, niên kỉ tầm chừng cũng đã trên dưới năm mươi.

Đứng bên dưới có khoảng năm, sáu hoàng tử phân ra đứng hai bên. Mặc phục tuy không đồng nhất, nhưng đều là một thân quyskhis.

“Hoàng thượng, Thái tử đến.” Thái giám bên người Hoàng thượng đi tới, tình tế nói.

“Để hấn vào.” Hoàng đế khoát khoát tay áo.

Rất nhanh, Hạ Diệu Thần cùng Tô Kinh Lăng một cùng lúc bước vào thư phòng.

Hạ Tư Lạc nhìn Tô Kinh Lăng xuất hiện liền sững sờ, lần đầu tiên khuôn mặt băng sương có thêm vết rạn nứt. “Hấn” thế nhưng chạy tới đây?

Tô Kinh Lăng liếc nhìn Hạ Tư Lạc, cho hấn một nụ cười tươi, lại chuyển mắt nhìn Hoàng đế bên trên. Ồ, Hoàng đế Bắc Phụng hoá ra là bộ dáng này! Bảo dưỡng thực tốt, quả nhiên cuộc sống an nhàn mà. Lại nhìn mấy hoàng tử, quả nhiên Hạ Tư Lạc vẫn soái nhất.

“A, vị này là?”

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vương Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Ngũ diệu thần nhiên, hơi thở vững vàng

“Y, vị này là?”

Hoàng đế nhìn Tô Kinh Lăng, thấy thiếu niên trên người mặc cảm y bào xinh đẹp, khí chất cao quý, dung mạo tuấn mỹ, thoát nhìn không giống người thường, nhưng lão lại chưa bao giờ gặp qua, hơn nữa Thái tử cư nhiên lại là người dẫn đường cho “hấn”. Vậy, thiếu niên này rốt cục là ai?

“Hồi phụ hoàng, vị này là khách quý của Thập Nhị hoàng đệ, Nam Diệu quốc Nhàn Vương gia.” Thái tử chấp tay nói với Hoàng thượng.

“Nga.” Hoàng thượng nhìn Hạ Tư Lạc, ánh mắt dừng lại trên người Tô Kinh Lăng.

Tô Kinh Lăng hướng lão mỉm cười, chấp tay hành lễ: “Nam Diệu Tô Kinh Lăng thỉnh an Hoàng đế Bắc Phụng bệ hạ.”

“Ân.” Hoàng đế gật đầu, ánh mắt không dấu vết đánh giá “hấn”. “Nhàn Vương đến Bắc Phụng, trăm cũng không có thiết yến chiêu đãi, mong Nhàn Vương rộng lượng.”

“Làm sao có thể trách người đây?” Tô Kinh Lăng cười giả dối: “Bệ hạ không cần khách khí, tiểu vương lần này dùng thân phận bằng hữu của Thập Nhất hoàng tử đến Bắc Phụng du lãm, đáng lý ra nên đi bái phỏng bệ hạ mới đúng quy cách.”

“Như vậy cũng không sai.” Hoàng đế gật gù, ánh mắt nhìn về phía nhi tử luôn lạnh như khối băng. Hấn mang bằng hữu hồi cung đã khiến lão cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng như vậy cũng tốt, hấn nên giao thiệp với nhiều người mới tốt.

“Hoàng nhi, một khi đã vậy, con nên hảo hảo chiêu đãi Nhàn Vương. Có thời gian, con nên đưa Nhàn Vương đến các nơi du lãm một phen, làm tròn chức vị một chủ nhân mới đúng.”

“Dạ, nhi thần tuân mệnh.” Hạ Tư Lạc hướng Hoàng thượng chấp tay. Cho dù đối diện có là phụ thân thân sinh của mình, hấn vẫn như cũ làm một khối băng. Dù khốc a!

“Bệ hạ không cần khách khí.” Tô Kinh Lăng tùy ý khoát tay áo, ngũ khí thần nhiên, hơi thở không phạm phòng do dự toát lên một câu: “Thập Nhất hoàng tử đối với tiểu vương thật sự chu đáo, ngay cả giường hấn đều có thể nhường tiểu vương cơ mà.”

Tĩnh...

Mọi người bị lời nói trong miệng nàng khiến cho kinh ngạc đến trợn mắt há miệng. Trong lúc nhất thời, Ngự Thư phòng như thể đóng băng.

Đem giường nhường cho “hấn”? Lời nói đủ ám muội, hơn nữa còn thêm cả lời đồn trong cung, đem ánh mắt mọi người đều chuyển động không ngừng giữa Tô Kinh Lăng và Hạ Tư Lạc. Sẽ không phải thật đi? Thập Nhị hoàng huynh đệ của bọn hấn là đoạn tự?

“Như thế nào? Tiểu vương có nói sai gì sao?” Tô Kinh Lăng cố tình trưng ra biểu tình tím tím cười thâm, mọi người lại càng không biết nên phản ứng như thế nào.

Nhân vật chính thứ hai là Hạ Tư Lạc vẫn giữ vẻ lãnh khốc, giống như chuyện vừa rồi o hề liên quan đến hấn.

Mọi người thấy thế, đành đem lòng hiếu kỳ bóp chết từ trong trứng nước.

Hoàng đế thấy vậy ho nhẹ vài tiếng, đem chủ đề nói chuyện dời đi.

“Nếu Nhàn Vương cũng tới, vậy thì đúng lúc. Qua mấy hôm nữa, sứ thần hai nước Đông Nhạc cùng Tây Thành sẽ đến Bắc Phụng. Đến lúc đó sẽ cử hành yến hội lớn, Nhàn Vương cũng đến góp vui một phen đi.”

“Được.” Tô Khinh Lăng gật đầu. Nàng muốn xem thử xem, sứ thần Đông Nhạc cùng Tây Thành liệu có đem ánh mắt nhắm đến hoàng tử nào.

Tô Khinh Lăng trả lời thật sự cấp mọi người ngạc nhiên, trừ bỏ Hạ Tư Lạc. Nhân Vương này cùng các thành viên hoàng thất mà bọn hắn thường tiếp xúc thật sự rất bất đồng, bất đồng cả với bọn hắn. Người này thoát nhìn thực tuy tính, hơn nữa thường có thói quen lấy bản thân mà trung tâm mà kiêu ngạo, bất quá lại không hiển người chán ghét, thực sự khiến bọn hắn nhất thời khó tiếp nhận.

Hoàng đế đánh giá diện mạo không tầm thường của Tô Khinh Lăng, đột nhiên nhớ tới việc đám hỏi sắp tới. Dù sao lão cũng có không ít công chúa, nếu có thể cùng Nam Diệu kết thân, kì thực cũng là chuyện tốt.

Tô Khinh Lăng tự nhiên thấy run lạnh. Sẽ không có ai tính kế sau lưng nàng chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vương Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Ba vị công chúa như khổng tước

“Vân Sắc công chúa giá lâm...”

“Vũ Tinh công chúa giá lâm...”

“Bách Thiên công chúa giá lâm...”

Sáng sớm, tại cung điện của Thập Nhị hoàng tử nghênh đón ba vị công chúa. Thân mặc y phục hoa lên, eo đeo kim ngân ngọc bội, kim quang lập loè, thiếu chút nữa đem mắt Tô Khinh Lăng chọc mù. Nàng nhìn chăm chăm ba vị công chúa như khổng tước xoè đuôi trước mắt, có cảm giác rất vi diệu: Khổng tước a, ngũ thải tân phân! (*ý nói khổng tước xuất hiện, quanh thân hiện lên ánh sáng năm màu rực rỡ*). Nhưng là, xem xem, các nàng kênh kiệu đến lỗ mũi cũng hướng lên trời, đem sắc đẹp các nàng phá tan nát.

“Ba vị công chúa đến bái phỏng, không biết là có chuyện gì?”

Giờ phút này, Tô Khinh Lăng ngồi trên vị trí của Hạ Tư Lạc mà phẩm trà. Tuy nàng là khách nhân, làm vậy có chút không hợp lễ nghĩa, huống chi còn đem ba vị công chúa đẩy xuống ghế khách nhân ngồi lại càng không đúng, nhưng nàng là ai? Nhân Vương a! Nàng muốn làm điều gì, ai có thể ngăn cản?

Nàng rất tò mò, không biết ba con khổng tước này đến đây sao không tìm hoàng huynh Hạ Tư Lạc của các nàng mà tìm nàng làm chi?

Ba vị công chúa ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn ngơ ngác, lại chuyển mắt nhìn Tô Khinh Lăng, sau đó thì chụm đầu thì thầm gì đó với nhau. Tô Khinh Lăng khó hiểu nghiêng đầu, hai tỷ nữ sau nàng cũng nhìn nhau, trong mắt toàn dấu hỏi chấm to đùng.

“Ba vị công chúa...”

“Xin hỏi, Nhân Vương đã có thể thất?” Thúy sam nữ tử, Vũ Tinh công chúa thay mặt cho cả ba, hướng Tô Khinh Lăng “nổ súng khai chiến”.

“Y?” Tô Khinh Lăng nhũn mày, mâu quang chợt lóe lên tia khác thường. Ở đây là cả ba công chúa coi trọng nàng?

Xuân Vũ, Hạ Hà mím môi cười trộm. Lần này rồi phủ đi, chủ tử gặp được không ít nữ nhân có ý với chủ tử nha!

“Vũ Tinh, Nhân Vương tuần tú lịch sự, khẳng định trong nhà đã có mỹ quyến (*mỹ nhân là gia quyến*).” Bách Thiên công chúa vuốt vuốt vạt váy tử sắc, cười duyên.

“Đúng vậy. Chỉ sợ không những có mỹ quyến, còn là có không ít.” Vân Sắc công chúa tán thành, hùa theo.

Hai vị công chúa miệng nói như thế, nhưng ánh mắt kia chính là chờ mong Tô Khinh Lăng phủ nhận cả.

Tô Khinh Lăng hiện tại cảm thấy có chút khó chơi, ý tứ của ba vị công chúa đủ rõ ràng nha. Nàng nhún vai, được rồi, nếu đã nêu đáp án, nàng như thế nào lại có phụ tâm ý các nàng được? Vì thế, nàng liền thành thực gật đầu: “Ba vị công chúa thật thông minh. Đúng vậy, bốn vương trong nhà đặc có Vương phi xinh đẹp lại ôn nhu, chính là tâm can bảo bối của bốn vương đó nha!” Hai tay lại vụng trộm đưa ra sau lưng, đan chéo hai ngón trỏ và ngón giữa thành dấu “x”.

Thượng đế a, tha thứ cho câu nói dối “thiện ý” của nàng! Nàng bất quá chỉ giải cứu ba vị công chúa, miễn cho các nàng hăm sâu quá nhiều tình cảm.

Lời nói của Tô Khinh Lăng như quăng cho ba vị công chúa một cái tát, nét tươi cười trên mặt các nàng đông cứng.

“Vậy, phải không? Thực sự chúc mừng Vương gia có được mỹ quyến.”

Ba người nghĩ một đằng nói một nẻo. Phụ hoàng nói với các nàng, Nhân Vương tuần mỹ như thế nào, khí độ bất phàm ra sao, khiến cả ba liền phương tâm rung động, hơn nữa hôm nay được gặp liền bị “hắn” hấp dẫn. Nhưng người ta đã có thể thất, các nàng đường đường là công chúa một nước cũng không thể gả qua làm thiếp được.

“Đa tạ công chúa!” Tô Kinh Lăng gật đầu, tự nhiên nhận lời khen của các nàng.

“Vương gia, chúng ta còn có chuyện phải làm, trước xin cáo từ.” Bách Thiên công chúa đứng lên trước, hai vị công chúa còn lại cũng đứng lên theo.

“Như vậy a, công chúa đi thông thả ha!” Tô Kinh Lăng phát phát tay chào.

Ba vị công chúa không tiện phát giận, chỉ có thể tức tối rồi đi.

“Vương gia, người đem ba vị công chúa chọc tức rồi đi, liệu có đắc tội các nàng không?” Hạ Hà có chút lo lắng hỏi.

“Sợ cái gì! Ta còn sợ các nàng không tìm ta gây phiền chứ.” Tô Kinh Lăng lơ đãng nói: “Nghe nói ngày mai người Đông Nhạc cùng Tây Thành sẽ đến, các nàng cũng không có thời giờ rảnh rồi đâu.”

Ngày mai, hẳn là có trò hay xem!

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vương Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Sứ thần chỉ là lão đầu già thôi!

Hôm sau, trời trong nắng vàng, thiên không vạn dặm không mây.

Cửa thành Bắc Phụng kinh mở rộng, phủ kín mười dặm hồng lụa, hai bên thị vệ xếp thành hàng lối chỉnh tề, nghênh đón sứ thần Đông Nhạc và Tây Thành.

Giờ Tý đến, sứ thần hai nước một trước một sau bước đến Bắc Phụng kinh, thời gian chênh nhau cũng chỉ nửa nén hương.

Đại thần Bắc Phụng nhận được hoàng lệnh phải nghênh đón sứ thần hai nước, đưa bọn hắn phân biệt vào dịch quán. Sau một hồi nghỉ ngơi, đoàn người mới chính thức lên đường tiến vào hoàng cung Bắc Phụng.

Hoàng cung Bắc Phụng giăng đèn kết hoa, hồng thảm trải dọc theo con đường đá cẩm thạch, dài đến cửa cung.

Trong Kim Loan điện, Hoàng thượng ngồi trên long ý trước trăm bậc thang. Bên phải lão là Hoàng hậu thanh lịch nhã nhặn, bên trái chính là mẫu phi của Thập Nhất hoàng tử Hạ Tư Lạc, Nghiên Quý phi. Xem ra, nàng quả nhiên hưởng ân sủng đã lâu năm.

Phía trước đại điện, vương công quý tộc phân biệt ngồi hai bên sườn, còn có văn võ bá quan cùng một vài phi tần trong cung. Phía sau chính là các nhạc công đàn sáo ca nhạc, hưởng thụ hết mọi sự xa xỉ.

Tô Kinh Lăng ngồi bên cạnh Hạ Tư Lạc hưởng thụ mỹ thực trên bàn, mà Hạ Hà và Xuân Vũ vì nàng cảm quật nhẹ lay. Chính vì tình cảnh như thế, trong đại điện chính là độc nhất vô nhị, khiến cho không ít quan viên vùng trộm đánh giá nàng, thậm chí khe khẽ bàn tán. Nhưng là, Lăng đại Vương tử của chúng ta không để ý chút nào, bộ dạng thản nhiên như đem Kim Loan điện trở thành đại sảnh nhà mình.

“Sứ thần Đông Nhạc yết kiến.”

“Sứ thần Tây Thành yết kiến.”

Gió lạnh khẽ lướt, đem thanh âm thái giám bên ngoài truyền tới tai từng người trong điện.

“Cuối cùng cũng tới. Nếu không tới, thật chẳng có ý nghĩa nữa.” Tô Kinh Lăng nhỏ giọng nói thầm, buông mỹ thực trên tay, tiếp nhận khăn từ Xuân Vũ mà chà lau một phen, ánh mắt nhìn về phía cửa.

“Tuyên!” Hoàng đế hướng thái giám bên cạnh nói.

Thái giám gật đầu, sống lưng thẳng tắp, thanh âm tiêm tể nói: “Tuyên sứ thần Đông Nhạc, Tây Thành yết kiến.”

“...”

Thanh âm tầng tầng ngoài truyền ra ngoài, cách mỗi mấy trượng lại có thái giám truyền lại. Rất nhanh, đã có vài viên quan tiếp đón sứ thần dẫn

người đi vào Kim Loan điện.

Tô Khinh Lăng một bên đánh giá, phát hiện sứ thần đều là lão đầu 40, 50 tuổi liền thất vọng. Chẳng có gì để xem a! Thiết, còn tưởng có thiếu niên tuấn kiệt đâu!

“Đông Nhạc sứ thần...”

“Tây Thành sứ thần...”

Hai lão đầu mặc quan phục bắt đồng cùng hướng lên Hoàng thượng bái.

“Bái kiến Hoàng đế Bắc Phượng bệ hạ!”

“Chư vị sứ thần xin đứng lên.” Hoàng đế vẻ mặt rộng lượng tươi cười, giờ lên y miễn vàng kim, hướng hai vị sứ thần ra hiệu đứng lên.

“Tạ bệ hạ!”

Sứ thần hai nước chấp tay, ngồi xuống vị trí đã được an bài.

“Chư vị sứ thần một đường vất vả, đến, mọi người trước kính sứ thần một ly.” Hoàng đế giờ lên chén rượu, hướng sứ thần kính rượu.

“Sứ thần, thỉnh!” Văn võ bá quan đứng lên, giờ chén kính rượu.

“Đa tạ bệ hạ!” Sứ thần hai nước cũng đứng lên, hướng Hoàng đế hoàn lễ.

“Chư vị sứ thần, đây chính là hoàng nhi của trẫm.” Hoàng đế vươn tay chỉ đến chỗ mấy vị hoàng tử ngồi, ánh mắt mang theo vài phần kiêu ngạo.

“Bái kiến chư vị hoàng tử!”

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vương Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Bức họa công chúa

“Bái kiến chư vị hoàng tử...”

Sứ thần hai nước hướng tới đám hoàng tử hành lễ, mâu quang không dấu vết đánh giá bọn hắn. Trong chúng hoàng tử ở đây, phải tìm ra được đối tượng hoàn hảo để lựa chọn.

Chúng hoàng tử cũng hướng nhóm sứ giả gật đầu, trong lòng dăm chiêu.

“Chúng hoàng nhi của trẫm thực vĩ đại, nghĩ đến chư vị sứ thần trong lúc nhất thời sẽ không thể tự chủ trương được.” Hoàng đế Bắc Phượng không chút khiêm tốn nói, vẻ như đối với hoàng nhi của mình đều rất nắm chắc.

Thật sự là Vương bà bán dưa, mèo khen mèo dài đuôi mà!

Tô Khinh Lăng trong lòng thầm nói. Nàng nhìn trong đám hoàng tử kia thực chỉ là Lạc Lạc của nàng là thuận mắt thôi.

“Đứng, đứng. Chư vị hoàng tử đều khí vũ hiên ngang.”

Đám sứ thần một bộ dạng cúi đầu khom lưng, hòa theo lời Hoàng đế Bắc Phượng.

“Ha ha ha...” Hoàng đế đắc ý cao giọng cười to, thân thủ hướng sứ thần giới thiệu: “Đây là Đại hoàng tử, cũng là Thái tử Diệu Thần. Đây là Nhị hoàng tử Diệu Ngôn, Tứ hoàng tử Diệu Uy, Bát hoàng tử Diệu Đức, Cửu hoàng tử Diệu Thành, Thập Nhất hoàng tử Tư Lạc.”

Vài vị sứ thần hướng chúng hoàng tử gật đầu, trong lòng nhanh chóng nhớ đến những gì bản thân đã biết. Tam hoàng tử Diệu Lạc nghe nói là không phục khi lập Đại hoàng tử làm Thái tử, lại bị mẫu thân là Liên phi gạt dây phía sau có ý đồ tạo phản, kết quả hiện tại bị đẩy đến Hoàng lăng, Liên phi cũng bị ban ba thước lụa trắng tự sát. Mà mẫu phi Thập Nhất hoàng tử là Nghiên Quý phi được hưởng ân sủng, Thập Nhất hoàng tử thân mình lãnh đạm, không có hứng thú với hoàng vị. Tóm lại một chút, xem ra cũng chỉ có Thái tử cùng Tứ hoàng tử, Bát hoàng tử có vẻ được. Nếu công chúa bọn hắn gả đến Bắc Phượng, lựa chọn Thái tử vì vị trí Thái tử phi, tương lai sẽ có cơ hội làm Hậu vị. Nhưng ai cũng không thể chắc chắn Thái tử có thể an vị, Tứ hoàng tử và Bát hoàng tử cũng có thanh danh cùng thế lực của bản thân, hai người cũng có thể cùng Thái tử ganh đua, thật đúng là có lắm lựa chọn.

“Lạc Lạc, tại sao đám hoàng huynh của ngươi không phải Diệu Ngôn thì là Diệu Uy, chỉ có mình ngươi kêu Tư Lạc?” Tô Khinh Lăng ghé sát tai Hạ Tư

Lạc nói nhỏ, lại không biết một câu Lạc Lạc của nàng đem mọi người xung quanh thiếu chút nữa sợ đến ngã ngửa.

Lạc Lạc...

Thiên! Bọn họ hẳn là nghe nhầm đi? Cưng nhiên có loại xưng hô vừa thân thiết vừa khả ái với Thập Nhất hoàng tử nổi tiếng là khó băng di động?

Hạ Tư Lạc hạ mi, tựa hồ như không cảm thấy có gì không bình thường với cái xưng hô đó.

“Lạc Lạc, sao ngươi không để ý ta?” Hạ Tư Lạc không để ý, Tô Kinh Lăng càng muốn kêu hắn chú ý.

“Không nguyên nhân.” Có lẽ bị Tô Kinh Lăng làm phiền đến chịu không nổi, Hạ Tư Lạc phun ra ba chữ rồi thôi.

“Ngươi cần được rèn luyện tài ăn nói.” Tô Kinh Lăng giờ mi, đối với Hạ Tư Lạc gật đầu: “Nếu không, sẽ có một ngày ngươi thoái hoá đến không thể nói được nữa.”

“Chủ tử...” Xuân Vũ, Hạ Hà hoảng sợ, ánh mắt lén lút nhìn Hạ Tư Lạc, chỉ sợ hắn nổi giận.

“Ta không có nói sai nha! Ta...”

“Bệ hạ, chúng thần phụng chỉ quốc chủ, đem bức hoạ công chúa dâng lên.” Sứ thần Đông Nhạc cùng Tây Thành đồng thời lên tiếng, trong tay còn cầm theo bức hoạ cuộn tròn vẽ công chúa chưa xuất giá của bọn hắn.

“Úc, còn có hoạ đồ?” Tô Kinh Lăng nhân tình sáng lên, lại cảm thấy hứng thú.

“Nga?” Hoàng đế cũng khơi mào: “Kìa thỉnh chư vị sứ thần tự nhiên, đem hoạ cho chúng hoàng nhi xem một chút dung mạo của công chúa quý quốc.”

“Dạ.” Sứ thần hai nước phân biệt đưa bức hoạ giao cho thái giám một bên.

Thái giám đem bốn bức hoạ mở ra, nhất thời, trong hoạ hiện ra thân ảnh bốn nữ nhân tuổi còn thanh xuân với thân hình đầy đặn, y phục hoa lệ, mỹ mạo mỗi người một vẻ.

“Bộ dạng miễn cưỡng gọi là được.”

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vương Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Nay, các ngươi muốn chọn hoàng tử nào thì chọn

“Bộ dạng miễn cưỡng gọi là được.”

Tô Kinh Lăng nhẹ nhàng thổi lá trà. Nữ tử trong bức hoạ cũng được, cùng Vương phi nhà nàng có chăng có thể so một chút. Bất quá nàng có tâm tư đánh giá các nàng, đơn giản là vì nàng tin tưởng Hạ Tư Lạc sẽ không chú ý tới mấy công chúa gì gì kia.

“Y, vị này là?”

Lời nói của Tô Kinh Lăng khiến cho mọi người nhìn không được nhử mào, Hoàng đế Bắc Phụng cũng cảm thấy “hắn” tựa hồ quá mức ngả ngớn. Nhưng “hắn” lại là Vương gia Nam Diệu, lão cũng không tiện nói gì, ngược lại người khác nhìn không được nghị luận lên. Hơn nữa, sứ giả Đông Nhạc và Tây Thành, bọn hắn vừa rồi mở to hai mắt, tuy vị nam tử trẻ tuổi này ngồi chung với hoàng tử, nhưng Hoàng thượng vừa rồi không có giới thiệu “hắn”.

“Chư vị sứ thần, vị này là Nam Diệu Vương gia, Nhân Vương.” Hoàng đế hướng sứ thần giới thiệu.

“Nhân Vương Nam Diệu?” Sứ thần nhìn không được nhìn nhau. Nhân Vương như thế nào lại ở Bắc Phụng? Lại còn cùng nhóm hoàng tử Bắc Phụng ngồi chung? Chẳng lẽ Nam Diệu đánh cái chủ ý gì sao?

“Các vị không cần nghĩ nhiều, bốn vương lần này lấy thân phận bằng hữu của Thập Nhất hoàng tử mà đến, sẽ không cùng các ngươi tranh giành.” Tô Kinh Lăng hướng nhóm sứ thần khoát khoát tay áo, gạt đi băn khoăn trong lòng bọn hắn.

“...”

Mọi người đối với nàng thật sự không biết phải phản ứng như thế nào. Vị Nhân Vương này tựa hồ rất tùy ý a!

“Bất quá...” Tô Kinh Lăng đột nhiên nở nụ cười, mâu quang tà tà nhìn mọi người: “Trừ bỏ Thập Nhất hoàng tử bên cạnh bốn vương, các ngươi muốn chọn hoàng tử nào thì chọn.”

“...”

Mọi người ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, trong mắt đều là khó hiểu giống nhau. Ý tứ của “hắn” là gì?

Chúng hoàng tử trong mắt đều là lừa gạt. Nhân Vương thật sự là quá mức rồi! Cái gì gọi là chọn hoàng tử nào thì chọn? Bọn hắn là hàng hoá sao? Cho dù bọn hắn có là hàng hoá, “hắn” cũng không phải hàng hoá sao? Thật sự quá mức rồi! Nhóm hoàng tử luôn sống an nhàn sung sướng chưa từng chịu qua vũ nhục nhục này, quả thực khinh người quá đáng. Trừ bỏ Hạ Tư Lạc, đám hoàng tử đều giận dữ với Tô Khinh Lăng, lấy ánh mắt mà lăng trì nàng.

Hạ Hà cùng Xuân Vũ phía sau nhìn không được co rúm người lại, chủ tử lại chọc giận người ta rồi!

“Bệ hạ, chuyện này...” Nhóm sứ thần đem ánh mắt ném lên người Hoàng đế Bắc Phụng. Bọn hắn cũng bị vị Nhân Vương vô lý này khiến cho khó chịu không thôi.

Hoàng đế Bắc Phụng mới đầu ngăn ra, sau liền cười ha ha đứng lên: “Ha ha ha... Nhân Vương quả nhiên khôi hài, bất quá lời hắn nói cũng đúng. Tuy Thập Nhất hoàng tử của trẫm là tuần tú nhục này, nhưng tính tình lại quá mức lãnh đạm. Trẫm sợ công chúa quý quốc chịu không nổi, vẫn là lựa mỗi hôn sự với hoàng tử khác là hơn, tránh cho công chúa uỷ khuất.” Hoàng đế nói, mâu quang không dấu vết đánh giá Tô Khinh Lăng, trong lòng lại cân nhắc, không biết vị Nhân Vương này đánh cái chủ ý gì.

Lão hồ ly, đoán đến chết người cũng đoán không ra!

Tô Khinh Lăng một bên nói thầm. Nga, đúng rồi, không phải nghe nói còn có Tam hoàng tử Lạc vương sao? Như thế nào lại không thấy?

“Lạc Lạc, Lạc Vương muốn tạo phản nhà người đâu rồi?” Tô Khinh Lăng lại ghé sát vào người Hạ Tư Lạc hỏi.

Hạ Tư Lạc khó có một lần cho Tô Khinh Lăng một ánh mắt, sau đó lại thu hồi.

“Aizzz, ta nói a...”

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vương Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Tam hoàng tử tạo phản

“Aizzz, ta nói a...”

“Có thích khách!!!”

Lời nói của Tô Khinh Lăng bị thanh âm la hét đánh gãy. Mọi người cả kinh, nhìn lại, liền thấy một nam tử đeo mặt nạ bạc cùng hơn 20 hắc y nhân từ bên ngoài vọt vào.

Nhất thời, trong đại điện cực kì bối rối.

“Tờ hay cuối cùng cũng đến.” Tô Khinh Lăng nhếch môi cười, hai chân vắt chữ ngũ, ánh mắt loé lên tia tinh quang, ngồi một bên vừa cắn hạt dưa vừa xem hỗn loạn, hoàn toàn không có một điểm khiếp đảm.

“Chủ... chủ tử...” Hạ Hà, Xuân Vũ nhìn Tô Khinh Lăng thanh thoi, trong lòng lại run lên.

“Đừng nháo, để bọn vương xem diễn. Nếu không, bọn vương ném các người lên trước.”

Hai nàng nghe vậy lập tức im lặng làm đúng bốn sự, những người khác thì dùng ánh mắt như thấy quái vật nhìn chằm chằm Tô Khinh Lăng.

“Hộ giá! Hộ giá!”

Thái giám đứng trước mặt Hoàng đế, Hoàng hậu cùng Nghiên Quý phi hét lớn, Ngự Lâm quân bên ngoài cũng tiến vào, cùng hắc y nhân loạn chiến thành một đoàn. Chỉ có nam tử đeo mặt nạ là đứng phía trước, ánh mắt nhìn thẳng vào long nhan, mang theo không cam lòng và hận ý, còn lạnh như băng.

“Các người đến cùng là người phương nào? Cứ nhiên dám xông vào trong cung, đáng bị tội gì?” Hoàng thượng cảm thấy cặp mắt kia cực kì quen thuộc, nhưng trong chốc lát không nhớ ra được là ai.

“Người nào? Ha ha ha...” Nam tử đeo mặt nạ cuồng tiếu, lạnh lùng nhìn lão: “Ta là kẻ không có chút phân lượng trong lòng người, nhưng cái ta muốn là người phải thoái vị.”

“Người muốn oán ngôi?” Hoàng đế kinh hãi, trừng mắt nhìn nam nhân kia.

“Đúng thì thế nào?” Nam tử không che giấu dã tâm của mình, lãnh đạm nói: “Đó vốn là vị trí của ta, hiện tại ta đòi lại, có gì sai?”

“Người là Tam hoàng đệ?” Thái tử Hạ Diệu Thần vẫn luôn quan sát nam tử, đột nhiên mở miệng nói. Lời hắn vừa dứt, nhất thời lại nhắc lên phong ba, ánh mắt mọi người ào ào phóng tới nam tử đeo mặt nạ.

Thân thể nam tử hơi cứng lại, sau đó hắn cười lạnh, tháo xuống mặt nạ trên mặt, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ. Nhưng là, cặp mắt hẹp dài kia lại quá mức âm lệ, khiến hắn thoát nhìn cực kì âm trầm.

“Thái tử quả nhiên có nhãn lực, như vậy cũng nhận ra ta.”

“Người sớm biết đó chính là Tam hoàng tử, đúng không?” Tô Khinh Lăng nói nhỏ vào tai Hạ Tư Lạc, thì thầm. Tuy vẻ mặt hắn vẫn không thay đổi, nhưng nàng cảm giác được hàn khí quanh người hắn có điểm yếu đi.

“Nghiệt tử! Người không phải đang ở hoàng lăng thủ mộ sao?” Hoàng đế nhìn đến nhi tử thứ ba tạo phản của mình, sắc mặt có chút trầm xuống, lại thấy sứ thần hai bên bày ra bộ dáng xem diễn thì lửa giận càng cao.

“Người cho là người đem ta phái đến hoàng lăng là có thể vây khốn ta sao?” Hạ Diệu Lạc nhếch cao mày kiêu: “Ta phải cướp lại hết thấy mọi người của ta...”

“Nghiệt tử, không có gì là của người! Người làm sai lại không biết hối cải, thực đáng giận! Trẫm sẽ không bao giờ nuông chiều người nữa!!!” Hoàng đế tức giận, ngực không ngừng phập phồng, y mê giơ lên cao, hướng Ngự Lâm quân quát: “Bắt tất bọn chúng cho trẫm!”

“Dạ.”

Ngự Lâm quân lĩnh mệnh, tiếp tục cùng hắc y nhân đấu, một nhóm người hướng Hạ Diệu Lạc phóng qua.

Hạ Diệu Lạc cười lạnh, mũi chân điểm một cái, rút kiếm đâm tới chỗ Hoàng đế.

“Hộ giá! Hộ giá!”

“Người không đi cứu mẫu phi người sao?” Tô Khinh Lăng nhìn Hạ Tư Lạc nói: “Ta nghe nói nàng cùng Liên phi có cừu oán, người không sợ nhi tử của Liên phi bỏ cho nàng một kiếm, vì Liên phi báo thù sao?”

Nàng mới nói xong, liền thấy thân ảnh bạch sắc nhoáng lên một cái, hướng phía trước lao đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vương Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Đập nồi dìm thuyền

Thân ảnh bạch sắc giống như tia chớp loé lên, xẹt qua thiên không, ai cũng nhìn không rõ hắn xuất thủ như thế nào, chỉ thấy mấy hắc y nhân bị đánh bay, đập vào cột trụ rồi nặng nề ngã trên mặt đất.

“Soái a!”

Tô Khinh Lăng nhìn một chiêu khốc liệt của Hạ Tư Lạc, liền cầm bát đĩa đứng trên bàn gỗ lên. Thanh âm thanh thúy xuất hiện đột ngột trong đại điện hỗn loạn, nhưng nàng cũng không để ý, vì nàng đang cao hứng mà.

Hạ Tư Lạc giải quyết phần lớn hắc y nhân, thân ảnh cao to nhoáng một cái, rơi xuống trước mặt Hạ Diệu Lạc, hé ra khuôn mặt cực kì tuấn mỹ. Một thân khí thế ngạo tuyệt không thua kém ai, tuy tuy tiện tiện đem người khác đè ép xuống.

“Tránh ra!”

Hạ Diệu Lạc trừng mắt nhìn “Trình Giảo Kim” Hạ Tư Lạc. Đối với Thập Nhất hoàng đệ vốn không có cảm tình này, nếu nhắc một từ để hình dung thì chỉ có đồ kị. Đúng vậy, hắn (Hạ Diệu Lạc) đồ kị sự lạnh lùng của hắn (Hạ Tư Lạc), cho dù bản thân hắn (Hạ Diệu Lạc) được đối xử như một hoàng tử chân chính. Đồ kị hắn (Hạ Tư Lạc) tùy ý, tự tại, có thể làm theo ý mình, sinh hoạt không trói buộc. Hắn chính là đối tượng oán hận của tất cả hoàng tử, vì cái gì mà hắn có thể tùy tính? Trái lại, bọn hắn phải sống trong phòng bị, ai cũng không thể tin tưởng, khiến cho bản thân trở nên tiêu tụy. Khát vọng có được một cuộc sống tự tại, nhưng rất nhanh lại bị cái hoàng cung này phá hủy, chỉ có hắn là có được. Cho nên, hắn (Hạ Diệu Lạc) mới đồ kị.

Ánh mắt Hạ Tư Lạc thâm thúy, sâu như u đàm quét qua Hạ Diệu Lạc một cái, mím môi không nói.

“Ngươi...”

Bộ dáng cao ngạo của Hạ Tư Lạc khiến trong lòng Hạ Diệu Lạc khó chịu. Như vậy là Hạ Tư Lạc khinh thường hắn, không để hắn vào mắt.

“Nghiệt tử, ngươi nếu không đầu hàng, tự thỉnh tội trạng, trăm sẽ không khách khí.”

Hoàng đế nghĩ đến trước mặt sứ thần ngoại quốc lại bị hoàng nhi của mình tạo phản, tự giác cảm thấy tôn nghiêm bị xúc phạm, khiến cho lửa giận bốc cao. Nếu còn cố kị tình cảm phụ tử, vậy mặt mũi lão vứt đi đâu?

“Hôm nay ta đến đây chính là để liều mạng.” Hạ Diệu Lạc ánh mắt không chút sợ hãi chống lại, giờ tay làm vài cái thủ thế. Hắc y nhân lập tức cời bỏ áo ngoài, mọi người nhìn lên, lại bị dọa không nhẹ. Trên người bọn hắn cư nhiên buộc hoà được? Quả nhiên đã có chuẩn bị, không tiếc mọi đại giới.

“Chủ từ...”

Hạ Hà, Xuân Vũ hoảng sợ, thân thể kim không được co rúm thân thể, hướng về phía Tô Kinh Lăng nép sát vào.

“Sợ cái gì? Chết cũng không phải hai người các ngươi, lo cái gì?” Tô Kinh Lăng cũng nhú mày. Xem ra, Hạ Diệu Lạc này cũng không phải hạng người hiền lành gì, không vì tình thân mà có chút hoang mang cùng lo lắng.

“Ngươi... ngươi muốn làm cái gì?” Hoàng đế nhìn đại diện lộn xộn, lại nhìn biểu tình nghiêm túc lại liều lĩnh của Hạ Diệu Lạc, tâm hung hăng nhói lên. Hắn thật muốn làm đến mức này sao?

“Rất đơn giản, nhường vị cho ta.”

“Không có khả năng.” Hoàng đế phủ nhận: “Không bao giờ có chuyện đó.”

“Vậy ta đây liền không khách khí.” Hạ Diệu Lạc giờ tay lên, hắc y nhân đeo hoà được trên người cũng tiến sát lấy Ngự Lâm quân.

Trong đại điện, không khí trở nên căng thẳng, tất cả mọi người bị sợ không nhẹ, nhìn bọn hắn chằm chằm, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, sợ đến cũng không dám thở mạnh.

Tô Kinh Lăng nhìn mọi người sợ đến mức run rẩy (*nguyên văn là sợ đến tiểu ra quần, nhưng ta thấy để thể thô bỉ quá nên phải dịch thế này*), giờ mi lên. Lúc này đây chính là nàng xuất thủ làm anh hùng.

“Minh Nhất, Minh Nhị!”

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vương Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Bắt được “trứng chần nước sôi”

“Minh Nhất, Minh Nhị!”

Tô Kinh Lăng đột nhiên lên tiếng, đánh vỡ không khí giương cung bạt kiếm trong đại điện kim bích huy hoàng, cũng đem lực chú ý của mọi người hướng đến nàng.

Mọi người chỉ thấy, biểu tình Nhàn Vương thực nhàn nhã, giống như bản thân không ở trong đại điện đầy thích khách, chung quanh là chiến trường máu tanh, ngược lại tựa như đang ở trong rạp hát xem diễn bình thường.

Lời nàng vừa dứt, hai đạo thân ảnh màu đen từ sau nàng vọt ra nhanh như thiểm điện. Đương lúc không ai lấy lại được tinh thần, hai thân ảnh kia đồng loạt bung nước trà sớm đã lạnh ngắt, hướng tới hoà được hất đến.

“Râm”

Khói trắng lượn lơ nờ tung trong không khí như những đoá hoa xinh đẹp, đám hoà được trên người hắc y nhân sớm đã bị xối nước cho hồng cả. Hạ Diệu Lạc mang tới vũ khí bí mật đủ để kiêu ngạo cứ thế biến thành vật phế.

Mọi người thấy vậy vừa mừng vừa sợ, đã không còn hoà được thì bọn hắn cũng không còn lo lắng nữa.

“Ha ha ha...” Tô Kinh Lăng đắc ý cười. Đúng vậy, điểm này chính nàng đã nghĩ đến. Minh Nhất, Minh Nhị vẫn ẩn nấp ở một nơi bí mật gần đó để bảo hộ nàng, khiến nàng vừa thấy hoà được trên người hắc y nhân liền nhớ đến chuyện tiểu anh hùng nào đó dùng nước tiểu tưới phá hồng hoà được cứu nước. Hiện tại không có tiểu anh hùng nào đi tiểu làm hồng hoà được, nhưng nước trà bên cạnh lại có rất nhiều.

“Người...”

Hạ Diệu Lạc trừng mắt nhìn Tô Khinh Lăng. Người này là ai? Cưng nhiên dám huỷ đi hoà được của hắn?

Ngự Lâm quân thấy hoà được bị huỷ, toàn bộ như ong vỡ tổ mạnh mẽ xông lên, cùng hắc y nhân giao triển một chỗ.

Hạ Diệu Lạc nhìn tất cả, biết sự tình hôm nay sợ là không thể thành công. Nhưng, một khi đã vậy, hắn càng không thể buông tha cho kẻ đã phá hỏng mọi sự của hắn. Đôi mắt thâm thúy quét về phía Tô Khinh Lăng vẫn đang nhàn nhả như cũ, ánh mắt lạnh lẽo hoá thành từng đạo mũi tên nhọn hoắt công kích nàng, như thể muốn xé rách nàng thành từng mảnh nhỏ.

Tô Khinh Lăng giờ cái chén lên, khiêu khích hướng hắn cười lạnh mấy tiếng.

Hạ Diệu Lạc hí mắt, đột nhiên xoay người, kiếm đâm về hướng Hoàng thượng.

Hạ Tư Lạc giờ y miễn, áo bào trắng như tuyết tạo thành một độ cong xinh đẹp, bên hông “xoát” một tiếng xuất hiện một thanh nhuyễn kiếm, hàn quang lạnh thấu xương.

Mọi người cứ nghĩ hai hoàng tử sẽ có một hồi ác chiến, cũng không nghĩ đến Hạ Diệu Lạc đột nhiên điểm mũi chân xoay tròn, hướng Tô Khinh Lăng đâm tới. Nguyên lai, hắn sử chiêu giường đồng kích tây.

Người bên ngoài nhìn liền kinh hồn táng đảm, thực vì Tô Khinh Lăng lo lắng một phen. Nhưng là, không ai nghĩ đến Tô Khinh Lăng lại tuyệt không kinh hoàng, ánh mắt trong suốt nhìn đạo thân ảnh bạch sắc nhanh chóng cản lại một kiếm của Hạ Diệu Lạc, cánh tay duỗi ra đem Tô Khinh Lăng nhét trong lòng bảo hộ.

Bạch bào tung bay, hai nam tử tuần mỹ xoay tròn giữa không trung, ánh thái dương từ ngoài điện chiếu nghiêng vào trong. Thân ảnh hai người thân mật giống như một bức hoạ duyên dáng từ từ mở ra, không mang theo chút hơi thở không thích hợp nào.

Tay Hạ Tư Lạc không cần thận dụng phải lòng ngực Tô Khinh Lăng, tuy chỉ là một cái chạm nhẹ, nhưng vì mấy hôm nay nàng lười, cuộn chỉ một hai lớp vải nên dụng tới vẫn có cảm giác. Ngón tay thon dài khẽ cứng lại, mâu quang thâm sâu như u đắm xẹt qua một tia ánh sáng bí hiểm, giống như xem thấu được nàng nữ phần nam trang.

“Cẩn thận phía sau!”

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vương Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Đột nhiên nhảy ra một lão đầu

“Cẩn thận phía sau!”

Tô Khinh Lăng sững sốt một giây, sau đó biểu tình khôi phục lại thân nhiên như thường. Quân hay không hắn nhận ra nàng là nữ, cũng không ảnh hưởng đến nàng. Mâu quang loé lên, thấy được Hạ Diệu Lạc không cam lòng giờ kiếm định đánh lên Hạ Tư Lạc, nàng đành lên tiếng cảnh cáo.

Hạ Tư Lạc không quay đầu, đôi mắt thâm sâu vẫn nhìn nàng chăm chú. Đôi chân thon dài điểm nhẹ, đem kiếm Hạ Diệu Lạc đánh bay.

“Đù khóc!”

Tô Khinh Lăng lại cho Hạ Tư Lạc ánh mắt tán hưởng, thập phần thưởng thức thân thủ cùng khí thế độc hữu của hắn.

Hạ Tư Lạc nhìn nàng mím môi không nói, trong mắt âm trầm một mảnh, khiến người ta không hiểu nổi hắn đang nghĩ gì.

Hạ Diệu Lạc bắt gặp tâm tư Hạ Tư Lạc đều đặt trên người thiếu niên tuần mỹ, tầm mắt chuyển động, thân hình lại thẳng tắp hướng về phía Hoàng thượng. Một tay hắn bóp lấy cổ Hoàng đế, làm mọi người trong nháy mắt sợ đến hôn mê bất tỉnh.

“Hoàng... Hoàng thượng...”

“Tam hoàng đế, buông phụ hoàng ra, chuyện đâu còn có đó.” Thái tử Hạ Diệu Thần đứng dậy, đối với Hạ Diệu Lạc nói.

“Chuyện đâu còn có đó?” Hạ Diệu Lạc cười lạnh: “Vậy người đem vị trí Thái tử đưa ta, được chứ?”

“Ta...” Hạ Diệu Thần không biết trả lời như thế nào.

“Nguyệt tử, người cho là người bắt trẫm rồi là có thể đi lên ngôi vị Hoàng đế như ý nguyện sao? Nằm mơ!” Hoàng đế âm ách nói với Hạ Diệu Lạc: “Một

khi trầm có điều bất trắc, Thái tử lập tức đăng cơ, người vĩnh viễn vô pháp đi lên để vị.”

“Người...” Hạ Diệu Lạc tức giận đến phát run. Đồng dạng là nhi tử, vì sao chính mình không được lão sùng ái? Trong mắt bùng lên ngọn lửa, thân thủ không tự giác dùng sức.

“Khụ khụ khụ...” Hoàng đế nhất thời cảm thấy khó thở.

“Hoàng thượng...”

“Phụ hoàng...”

Mọi người lập tức sợ hãi khủng hoảng, kích động hô to.

“Người còn muốn ôm ta sao? Ta thì không ngại, nhưng cha người đang bị người bóp cổ, người không ra tay thì chỉ có thể đi nhật xác thôi đây.” Tô Khinh Lăng ghé sát người Hạ Tư Lạc nói, ánh mắt sáng ngời nhìn Hoàng đế bị người kèm. Nàng thực cảm thấy bị ai thay Hạ Diệu Lạc kia. Thân là hoàng tử, chẳng những không biết hưởng thụ vinh hoa phú quý của mình, ngược lại tự đẩy bản thân đến tử lộ. Thật là thất sách a!

Hạ Tư Lạc buông nàng ra, thân ảnh từng bước đi đến trước điện. Bạch sắc lay động, khí thế trên người khiến cho kẻ khác không tự giác cảm thấy áp lực.

“Đừng lại đây! Nếu không, ta liền giết hần!” Hạ Diệu Lạc nhìn từng bước Hạ Tư Lạc, đột nhiên cảm thấy trong lòng phập phồng không yên, không tự giác khẩn trương lên, ánh mắt trừng hần, uy hiếp nói.

“Aizz... Phụ tử tương tàn, thật sự là bi ai của hoàng thất a!” Tô Khinh Lăng một bên thở dài, hơi trầm giọng, lại mang chút bi thương.

Mọi người nghe vậy trầm mặc, sắc mặt đám người Hạ Diệu Lạc lại phức tạp.

“Ha ha ha... Tiểu oa nhi, khá lắm! Lão nhân ta thích, không bằng làm đồ đệ ta đi.”

Mọi người đang cảm thán cho câu nói của Tô Khinh Lăng, lại nghe tiếng cười sang sảng phóng đảng. Sau đó, một đạo thân ảnh màu lam chớp mắt liền xuất hiện, nắm lấy Tô Khinh Lăng phi ra ngoài.

“Chủ tử...”

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vương Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Tô Khinh Lăng bị bắt

“Chủ tử...”

Một màn này bất thành linh xảy ra khiến mọi người hoảng sợ. Hạ Hà, Xuân Vũ sợ đến mức thét chói tai.

Minh Nhất, Minh Nhị sùng sốt, nhanh chóng phi theo thân ảnh màu lam, cũng không quản sự tình trong đại điện. Dù sao, phận sự của bọn hần là bảo hộ chủ tử.

Hạ Tư Lạc gặp Tô Khinh Lăng bị người bắt đi, đôi mắt hẹp dài băng lãnh xẹt qua đạo hàn quang. Phút chốc xuất thủ, không ai nhìn rõ hần xuất thủ ra sao, nhưng khi lấy lại được tinh thần, bọn hần liền thấy Tam hoàng tử tạo phản Hạ Diệu Lạc đã bị Hạ Tư Lạc nắm trong tay, huyết đạo bị điểm cứng ngắc. Hạ Tư Lạc ném hần cho đầu lĩnh của Ngự Lâm quân, dưới ánh mắt mọi người liền như chim ưng phi thân ra ngoài. Hiển nhiên, hần là đuổi theo Tô Khinh Lăng.

Đám người Thái tử thấy Hạ Diệu Lạc bị áp chế, nhanh chóng phân phó Ngự Lâm quân bắt lại hắc y nhân còn trong điện. Thái tử đi tới bên cạnh Hoàng đế cùng Hoàng hậu quan tâm hỏi han, trong lòng nhớ kỹ thân thủ phi phạm của Thập Nhất hoàng đệ. Hần quá lợi hại! Tin tưởng không chỉ hần (Hạ Diệu Thần) mà còn cả những hoàng tử khác cũng có nhận thức cùng phong bị mối với Hạ Tư Lạc.

Vài vị sứ thần nhìn nhau, trong mắt có lo lắng. Lão đầu mới xuất hiện, không biết là đến để làm gì.

Lão đầu áo lam sớm đã mang Tô Khinh Lăng chạy ra ngoài cung. Nguyên bản nghe nói có sứ thần tiến cung, lão nhất thời hứng thú chạy đến định giúp vui, ai ngờ lại đụng phải Tam hoàng tử tạo phản, càng không nghĩ gặp được một cái tiểu tử thú vị thế kia. Lúc ban đầu, “hần” không để ý người ngoài dị nghị, lúc sau lại cảm thán nỗi bi ai của hoàng thất, phụ tử huynh đệ tương tàn. Lão đầu cảm thấy oa nhi này thế nhưng hợp khẩu vị lão, lập tức hiện thân bắt người đi luôn.

Tô Khinh Lăng bị lão đầu tóm đi, biểu tình không hoảng không loạn, còn có hưng trí xem xét ngắm nghía cảnh trí tứ phía, kia tâm tư lạnh nhạt đưa đến

tán hưởng của lão đầu. Lão quyết định rồi, nhất định phải thu tiểu tử này làm đồ đệ, đem võ công cả đời truyền thụ cho “hắn”.

“Buông chủ tử ra!”

Minh Nhất, Minh Nhị đuổi theo sau, một bên gào thét với lão đầu, một bên gia tốc khinh công. Chết tiệt! Đều do bọn hắn sơ xuất mới khiến cho Vương gia bị người bắt đi. Nếu bọn hắn không cứu được chủ tử về, chỉ sợ cái mạng này đành phải bỏ ra bồi lại.

“Úc! Lại thêm hai cái oa nhi a!” Lão đầu áo lam quay đầu nhìn Minh Nhất, Minh Nhị cười. Thân thủ lại tăng thêm cước bộ, giống như mèo vờn chuột chạy nhanh hơn, khiến cho khoảng cách giữa bốn người nhất thời tăng thêm một mảng lớn.

“Minh Nhất, Minh Nhị, trở về đi! Ta nhất định sẽ trở lại.” Tô Khinh Lăng không hoảng loạn hướng bảo tiêu của mình nói.

Bọn hắn nào dám trở về a! Bọn hắn mà tay không trở về Nam Diệu, không bị giết cũng bị lột một tầng da! Cho nên a, hai người vẫn tiếp tục đuổi theo.

“Oa nhi, ngươi không sợ?” Lão đầu cúi đầu nhìn Tô Khinh Lăng nhiu mày, khoe miệng hơi rút rút.

“Ngươi sẽ ăn thịt ta sao? Ta nhất định phải sợ ngươi à?” Tô Khinh Lăng khinh thường đáp.

“Ha ha ha... Tốt! Lão nhân gia ta quả nhiên không có nhìn nhầm ngươi.” Lão đầu cười sáng khoái đến lồng ngực cũng chấn động, sau đó thân hình nhoáng một cái liền mang Tô Khinh Lăng chạy tới ngoại ô.

Hạ Tư Lạc lúc này đuổi sát tới, đem hai người Minh Nhất, Minh Nhị bỏ lại phía sau. Một đôi băng mâu vẫn nhìn chăm chăm thân ảnh lão đầu áo lam, theo hướng bọn họ chạy tới ngoại ô.

“Còn muốn đuổi?”

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vương Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Nếu muốn thu đồ đệ, trước truyền công lực!

“Còn muốn đuổi?”

Lão đầu áo lam dẫn theo Tô Khinh Lăng chạy đến trong rừng thì dừng lại, quay đầu nhìn bọn Hạ Tư Lạc đuổi theo sau. Ánh mặt trời mang theo hơi ẩm thân nhiên chiếu xuống, tạo nên những mảng ánh sáng màu vàng kim sáng chói. Trong rừng không tiếng chim chóc, thập phần yên tĩnh.

“Buông nàng ra!” (đoạn này a, vì Lạc ca đã nhận ra thân phận nữ nhi của Lăng tỷ nên ta sẽ chỉnh lại xưng hô. Dù sao, trong tiếng Tung Của cũng chỉ có hai ngôi thôi, muốn hiểu thế nào còn phải dựa vào văn cảnh nữa!)

Đôi mắt hẹp dài thâm thúy của Hạ Tư Lạc nhìn chăm chăm lão đầu, lạnh lùng nói. Bộ dạng lãnh khốc thế kia khiến Tô Khinh Lăng nhìn không được néch mị. Quả không hổ là nam nhân nàng nhìn trúng, hảo cực phẩm a!

“Tiểu tử, thân thủ kia cũng không sai a!” Lão đầu áo lam híp mắt đánh giá Hạ Tư Lạc. Bất quá, hắn thế kia một vẻ mặt băng sương, hơi thở phát ra trên người cũng băng lãnh, thực sự là một toàn băng sơn lãnh khốc, quả thực rất xấu. Vẫn là tiểu tử này nhìn thú vị hơn, thực hợp khẩu vị lão.

“Quái lão đầu, buông chủ tử ra!” Minh Nhất, Minh Nhị cũng trừng mắt nhìn lão.

“Xem ra thân phận ngươi cũng không thấp nha!” Lão đầu không thèm để ý bọn hắn, ngược lại cười với Tô Khinh Lăng.

Tô Khinh Lăng nhún vai: “Buông ta trước đã! Xách bả vai đến muốn tróc da rồi!”

Lão đầu trước hết sừng sốt, sau liền buông nàng, cười ha ha.

“Quả nhiên thú vị! Ha ha ha... Tiểu tử, thế nào, nhận làm đồ đệ ta đi?”

Nghe được lời nói của lão đầu, bọn Hạ Tư Lạc sừng sốt. Không nghĩ đến lão đầu này bắt Tô Khinh Lăng đi là muốn nhận nàng làm đồ đệ lão.

“Tốt!” Tô Khinh Lăng gật đầu, khiến ba người Hạ Tư Lạc giật mình không nhỏ.

“Chủ tử...”

“Ngươi dễ dàng đáp ứng như vậy?” Lão đầu nhĩ thật ra đối với câu trả lời sáng khoái của nàng có chút hoài nghi, mày rậm giương lên nhìn nàng. Sẽ không phải “hắn” đánh cái chủ ý quái quỷ gì đi?

“Ngươi không phải muốn nhận ta làm đồ đệ sao?” Tô Khinh Lăng nhú mày, có được một thân võ nghệ cũng không sai. “Bất quá ta phải nói trước. Muốn ta mất mấy năm hay mười mấy năm để tu luyện từ đầu là không có khả năng.”

Thời gian là vàng là bạc là cực kì quý giá, nàng mới không cần lãng phí!

“Vậy ngươi muốn luyện thế nào a? Võ công chính là quả từ từ luyện mới ra.” Lão đầu không khỏi cảm thấy tiểu tử này không phải mơ ước hão huyền mà là có ý nghĩ thật kì lạ. Chỉ có đi từng bước từng bước thì một cái tài năng mới có được hậu thuẫn kiên cường mới đúng.

Tô Khinh Lăng tà nghệ nhìn hắn, đột nhiên nở nụ cười tựa tiểu phi tiểu.

“Ngươi đem toàn bộ công lực truyền cho ta chẳng phải là tốt hơn sao?” Thật tốt a, như vậy cũng không cần chịu cực khổ luyện võ. Hơn nữa, nàng xem lão đầu này võ công khẳng định là lợi hại, nói không chừng còn lợi hại hơn cả Hạ Tư Lạc. Nếu nàng hơn hắn được một thân công phu thì chẳng phải thật tốt sao?

Hai người Minh Nhất, Minh Nhị hút một ngụm khí lạnh. Trời ạ! Thật mất mặt mà! Bọn hắn chính là không nhận kẻ tham lam kia là chủ tử a! Cứu nhiên công phu sư tử ngoạm, ngoạm một cái liền là toàn bộ công lực của người ta a!

Lão đầu ngây ngẩn cả người, đôi mắt trừng to nhìn Tô Khinh Lăng: “Ngươi thực biết nói giỡn a!”

Toàn bộ công lực đều truyền cho “hắn”, vậy lão chính là một cái phế nhân luôn?

Tô Khinh Lăng giờ mi, câu thần đáp: “Nói chính xác, ta chán ghét đồ mờ hồ, chán ghét phiền toái. Cho nên, nếu muốn thu ta làm đồ đệ, liền đem công lực cho ta.”

“Này...” Lão đầu nhú mi: “Để ta suy nghĩ một lát.”

Minh Nhất, Minh Nhị vừa nghe, liền ngạc nhiên đến rớt cằm. Trời ơi, bọn hắn thực không có nghe lầm đi? Lão cứ nhiên suy nghĩ? Hai người trừng lớn mắt, nhìn lão giống như thấy được quái vật vậy.

“Có rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vương Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Thân phận lão đầu

“Có!”

Lão đầu áo lam đột nhiên nhân tình sáng rực, hai huyệt võ vào nhau, tựa hồ tìm được ý hay.

Tô Khinh Lăng nhú mày nhìn lão, xem xem lão đầu này hình như có ý xấu nha!

Hạ Tư Lạc, Minh Nhất, Minh Nhị cùng chú ý tới lão.

“Hắc... Làm đồ đệ lão đi, cam đoan ngươi trong 3 tháng nữa sẽ trở thành cao thủ võ lâm.” Lão nói với Tô Khinh Lăng, vẻ mặt cực kì chắc chắn.

“Ngươi sẽ không để ta uống cái được hoàn yếu nhân mệnh gì gì đó đi?” Tô Khinh Lăng hoài nghi nhìn lão. Trên đời này cũng có vài thứ như thế, tưởng tăng công lực lên nhưng thực chất lại khiến người ta tổn thương nguyên khí.

“Đương nhiên sẽ không.” Lão phủ định: “Ngươi là đồ đệ ta, sư phụ lẽ nào lại hại ngươi đâu.”

Tô Khinh Lăng cẩn thận quan sát vẻ mặt lão, thoát nhìn không giống như gạt người. Hơn nữa, lão đầu này có chút quái đản, xem chừng là cao thủ võ lâm nhưng tính tình cô quái. Nếu ở chung với lão mấy tháng mà bản thân trở thành cao thủ luôn thì chẳng phải là chuyện tình phi thường tốt hay sao? Ít nhất, có võ công trong người, bản thân nàng lại càng tùy tâm sở dục hơn nữa a!

“Tốt!” Tô Khinh Lăng nhẹ gật đầu.

Hạ Tư Lạc nhíu lông mày, u quang nhìn nàng, trong mắt lại thâm thúy khó hiểu.

“Chủ tử...” Minh Nhất, Minh Nhị kinh nghi ra tiếng. Bọn hắn không biết lão đầu kia là ai, nếu chủ tử bị lão làm hại, vậy bọn hắn chỉ có nước mang đầu về tạ tội với Hoàng thượng mà thôi.

“Sáng khoái a, không hồ là người ta nhìn trúng!” Lão đắc ý cười lớn, kéo nàng: “Đi thôi, sự phụ mạng người đến chỗ ta ở.”

“Chủ tử, người không thể đi cùng lão được, nếu không bọn thuộc hạ biết ăn nói ra sao với Hoàng thượng đây?” Minh Nhất, Minh Nhị chạy theo can ngăn, thảm thương lên tiếng.

“Đúng rồi a, đồ đệ tên gì?” Lão nghe bọn hần nói, đột nhiên hỏi.

“Chủ tử ta chính là Nhân Vương gia Nam Diệu hoàng triều. Lão đầu người vẫn nên tìm đồ đệ khác đi.” Minh Nhất giành nói trước, đôi mắt oán giận nhìn lão. Đầu tại cái lão đầu mặc danh kì diệu xuất hiện này, làm hại chủ tử lại muốn ép buộc bọn ta.

“Nhân Vương Nam Diệu?” Lão nhìn chăm chăm Tô Khinh Lăng, biểu tình rất kì quái.

“Àn, Tô Khinh Lăng.” Nàng gật gật đầu.

“Ha ha ha...” Lão bất chợt cười to, trong thanh âm nồng đậm vui mừng cùng ngoài ý muốn, ánh mắt nhìn Tô Khinh Lăng loè loè ánh sáng rõ ràng.

“Không nghĩ tới đồ đệ ta xem trúng cư nhiên là người một nhà. Cấp cấp, quả nhiên tôn tử Tôn thị hoàng tộc người nào kẻ này cũng đều vĩ đại!”

“Y?”

Nghe ra ý tứ trong lời lão, Tô Khinh Lăng nhếch mí, đôi mắt nhìn kĩ lại. Nghe khẩu khí kia, dường như lão cùng nàng có quan hệ?

Hai cái bảo tiêu nhìn nhìn, Hạ Tư Lạc nhíu mày, bình tĩnh xem biến.

“Đứa nhỏ, người đang nghĩ, ta là ai?” Lão nhìn Tô Khinh Lăng híp mắt cười hỏi.

Nàng gật gật đầu, không phủ nhận nàng đối với lão ngạc nhiên không dứt.

“Chờ về sau ta nói cho người nghe nha!” Lão thần bí cười, thân thủ ôm lấy Tô Khinh Lăng, dưới chân đạp khinh công bay vèo đi, phát tay về phía sau. Một khối lệnh bài màu vàng kim bắn tới chỗ ba người Hạ Tư Lạc.

“Cầm nó trở về gặp Hoàng đế Nam Diệu, y sẽ nói cho các người biết lão đầu ta là ai.”

Thân thủ lão thực sự rất cao, chớp mắt đã không thấy thân ảnh đâu.

Hạ Tư Lạc súc lông mày, lãnh khí quanh thân không ngừng tản ra.

Minh Nhất, Minh Nhị nhìn khối lệnh bài trong tay, biểu tình đột nhiên biến đổi. Đây rõ ràng là lệnh bài chỉ có người trong hoàng thất Nam Diệu mới có. Chẳng lẽ, lão đầu kia cùng Hoàng thượng có quan hệ? Xem ra, bọn hần thật phải hỏi Nam Diệu một chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Nhân Vương Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Đồ kị giữa các hoàng tử

Hoàng cung Bắc Phụng trải qua một hồi hỗn loạn đến cầu huyết. (ta chém đó)

Tam hoàng tử Hạ Diệu Lạc ý đồ ám sát Hoàng thượng, cướp ngôi vị Hoàng đế, chọc giận lão. Lão từ đó không bao giờ tư niệm tình cảm phụ tử mà nuôi dưỡng kẻ gian, lập tức hạ lệnh đem Tam hoàng tử phản loạn giam cầm. Sự việc thích khách, xem như an ổn xuôi xuống.

Sứ thần hai nước Đông Nhạc cùng Tây Thành sau khi suy tư cân trọng cũng đều lựa chọn được vị hoàng tử hợp ý làm đối tượng đàm hỏi, hết thấy đều được giải quyết một cách hoàn mỹ. Nhưng, vấn đề duy nhất xảy ra chính là Nhân Vương Nam Diệu cư nhiên ở ngay trong hoàng cung Bắc Phụng bị người bắt đi, khiến Hoàng đế Bắc Phụng một phen sốt đầu mẻ trán.

Trong Ngự Thư phòng, Long Tiên hương thanh lương thuần hương lượn lờ. Hoàng thượng ngồi sau Ngự án nhìn xuống đám hoàng tử, liền giống như già đi 20 tuổi. Nhân Vương một câu “phụ tử tương tàn” ép lão đến không thở nổi. Đúng vậy, bi ai lớn nhất khi sinh ra trong hoàng thất chính là vì quyền lực mà phụ tử, huynh đệ tương tàn. Bọn hần đây cũng thoát không nổi số mệnh.

“Lạc Nhị, người có đuổi kịp người bắt đi Nhân Vương không?” Hoàng đế híp mắt nhìn Hạ Tư Lạc. Một màn hôm nay khiến hần thực ngạc nhiên, sớm biết nhi tử đi theo Vô Cực lão luyện võ, nhưng không nghĩ đến công lực hần lại cao như thế.

Đám hoàng tử nghe Hoàng thượng lên tiếng cũng đem ánh mắt ném tới Hạ Tư Lạc. Đối với vị huynh đệ lạnh như băng mà nhất quán cách xa cung chiến, bọn hắn cũng không quá để ý, vì biểu hiện của hắn là hoàn toàn vô tâm với hoàng quyền. Nhưng hôm nay, hắn lại hiển lộ công phu khiến bọn hắn kinh ngạc, nếu hắn thực sự là nguy trang, là giấu tài thì bọn hắn không thể không lưu tâm.

Hạ Tư Lạc gật đầu, đáp: “Nhi thần có đuổi tới, bắt đi Nhân Vương là một lão nhân.” Khó có được dịp nói đầy đủ một câu.

“Nga, kia Thập Nhất hoàng đệ như thế nào không đem Nhân Vương cứu về? Nếu vạn nhất ‘hắn’ gặp chuyện, Bắc Phụng chúng ta làm sao cùng Nam Diệu giao phó?” Thái tử Hạ Diệu Thần chép miệng hỏi.

“Đúng a! Nhân Vương thế nhưng là bằng hữu mà hoàng huynh người mời đến nha!” Bát hoàng tử cũng cười, ngôn từ không che giấu đố kỵ với Hạ Tư Lạc.

“Tốt lắm, đừng nháo nữa.” Hoàng đế mất hứng gãi tay, ý bảo bọn hắn không cần lên tiếng, mắt lại chuyển nhìn Hạ Tư Lạc: “Lạc Nhi, kia thân phận lão già kia là như thế nào? Vì sao lại bắt Nhân Vương? Nhân Vương liệu có gặp nguy hiểm hay không?”

Hạ Tư Lạc mỉm môi lắc đầu: “Nàng không có nguy hiểm.” Trên thực tế, hắn không tiếp thu được khi có người khiến nàng bị thương. Nhớ tới cái tuần mỹ quá đi thiếu niên hoá ra là nữ tử kia, hắn cảm giác bản thân có chút kì quái. “Lão già kia muốn thu nhận Nhân Vương làm đồ đệ. Hơn nữa, nếu nhi thần đoán không sai, lão cùng hoàng thất Nam Diệu có liên hệ.”

“Nếu đã cùng hoàng thất bọn họ có liên quan, chúng ta sẽ không cần lo lắng.” Thất hoàng tử khoát khoát tay áo, nhẹ nhàng thờ ra.

“Lạc Nhi, người chuẩn bị như thế nào?” Hoàng đế hỏi Hạ Tư Lạc, không để ý biểu tình người khác.

“Nhi thần muốn đi Nam Diệu một chuyến.” Khỏi lệnh bài kia có thể nói lên thân phận lão đầu tử kia, hơn nữa hắn tin tưởng sư đệ hắn sẽ nói cho hắn biết.

“Àn.” Hoàng đế gật đầu, xác thực cũng nên đi Nam Diệu giao phó mấy câu.

Hôm sau, Hạ Tư Lạc liền dẫn theo Minh Nhất, Minh Nhị, Xuân Vũ và Hạ Hà rời đi Bắc Phụng, trở về Nam Diệu.

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vương Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Trong lòng bất an

Thời gian như nước chảy mây trôi, chẳng mấy chốc đã đến tháng năm.

Trời cao xanh như biển, ánh sáng ôn hoà khiến người ta cảm thấy thoải mái. Hoa hoa cỏ cỏ thi nhau nở rộ, sắc màu dập dờn, tràn ngập hương thơm thanh u khiến tâm tình người ta sáng khoái.

Ngã tư đường kinh thành Nam Diệu vẫn phồn hoa đô hội như vậy, nhưng Nhân Vương phủ không có Nhân Vương lại mang vài phần trong trẻo lại lạnh lùng. Vương phi Từ Khiết Nhi mỗi ngày đều ngồi ngẩn người trong hoa viên, lão Vương phi cũng cả ngày ngồi trong Phật đường gõ mõ niệm kinh. Chủ tử không có sinh khí, bọn hạ nhân cũng chẳng có tâm trạng gì hết, cả toà Vương phủ tựa như nhà hoang.

“Vương phi, Vương phi!”

Đột nhiên, thanh âm quản gia truyền đến, đánh vỡ sự yên tĩnh của trạch viện.

Từ Khiết Nhi quay lại nhìn quản gia, trên mặt hắn tựa hồ thật cao hứng, mày liễu mê hoặc giờ lên, ôn nhu hỏi: “Quản gia, đã xảy ra việc gì?”

“Hồi... hồi Vương phi, vừa rồi hạ nhân trong phủ ở đầu tường thấy được bọn Xuân Vũ, Hạ Hà.” Lão quản gia thờ hồng học, lấp bắp đáp.

“Cái gì?” Từ Khiết Nhi phút chốc đứng bật dậy, hé ra khuôn mặt thanh tú biểu tình kích động. “Ý là, Vương gia đã hỏi phủ sao?” Rồi đi đã lâu, cũng nên trở lại rồi.

“Chuyện này...” Quản gia lắc đầu: “Bốn người Xuân Vũ theo một vị công tử tuần mỹ đi tới hoàng cung rồi ạ.”

“Không thấy Vương gia ư?” Từ Khiết Nhi chưa từ bỏ ý định, hỏi.

Quản gia lắc đầu. Hắn vội vui mừng, cư nhiên quên mất thứ trọng yếu.

“VẬY...” Từ Khiết Nhi biểu tình trở nên âm trầm, đột nhiên lại ngẩng đầu lo lắng hỏi: “VẬY LIỆU CÓ PHẢI VƯƠNG GIA GẶP CHUYỆN HAY KHÔNG?”

“Ai đã xảy ra chuyện?” Lão Vương phi từ trong Phật đường đi ra, nghe được lời nói của nàng thì nhũn mày.

“Lão phu nhân!” Quân gia hành lễ với lão Vương phi.

“Nương!” Từ Khiết Nhi chạy đến bên người lão Vương phi, thay nha hoàn đỡ bà. “Vừa rồi quân gia nói gia đình trong phủ thấy được hai người Xuân Vũ và Hạ Hà, nhưng lại không thấy được Vương gia. Hơn nữa, các nàng không có hồi phủ mà theo một vị công tử tiến cung.”

“Nga?” Lão Vương phi dừng bước, trán nhăn lại, cũng hiểu chuyện này thực không thích hợp.

“Nương, người nói xem Vương gia liệu có chuyện gì không?” Từ Khiết Nhi cẩn thận hỏi lão Vương phi.

Lão Vương phi trong lòng bất an. Chẳng lẽ, Lăng Nhi thực sự đã xảy ra chuyện? Bà không có trả lời Từ Khiết Nhi, phân phó quân gia đứng bên: “Quân gia, mau đi chuẩn bị kiệu, ta tiến cung xem sao.”

“Vâng, lão phu nhân.” Lão quân gia gật đầu, xoay người rời đi.

“Nương, Khiết Nhi cùng người tiến cung.” Từ Khiết Nhi trong lòng cũng không an, yên lòng không dặng.

Lão Vương phi vỗ vỗ tay nàng. Bà biết tức phụ này là giả, vì bản thân mà đã khiến nàng mệt mỏi, cho nên bà vẫn luôn xem nàng như nữ nhi của mình. Hơn nữa, vì giấu diếm mà còn khiến nàng chậm trễ thanh xuân, bà vẫn luôn hổ thẹn.

“Khiết Nhi, con cứ ở trong phủ đệ đi. Yên tâm, Lăng Nhi sẽ không có việc gì.”

Từ Khiết Nhi thấy lão Vương phi nhất định không chịu để mình đi cùng, cũng chỉ gật đầu, bất an đáp: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vương Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Lão đầu là Tề Vương

Cung điện kim bích đắm chìm trong dương quang sáng lạn, ngôi lưu ly chiết xạ ánh sáng màu ngọc bích, càng thể hiện sự hoa lệ của hoàng cung.

Trong Ngự Thư phòng, Long Tiên hương từ đỉnh lưu ly lơ đãng lên, nhưng lại không thể khiến người ta cảm thấy an tâm, ngược lại là có một tia áp lực khó hiểu.

“Sư huynh, ý tứ huynh là gì?”

Tô Long Ngạo một thân long bào, mâu quang yên lặng nhìn Hạ Tư Lạc. Y không có nghe sai đi? Sư huynh vừa rồi nói Lăng Nhi bị người bắt đi? Ngay tại yến hội chiêu đãi sứ thần? Còn trước mặt nhiều người như vậy?

“Đệ đã nghe thấy rồi đấy!” Hạ Tư Lạc lãnh mâu nghênh đón ánh mắt đánh giá của Tô Long Ngạo, hoàn toàn không phản ứng khác thường.

“Huynh cứ như vậy trơ mắt nhìn nàng bị người bắt đi?” Nhìn Hạ Tư Lạc tỏ ra lạnh lùng, Tô Long Ngạo có chút tức giận. Nói như thế nào thì Lăng Nhi cũng là đường muội y yêu thương nhất, mà Hạ Tư Lạc lại là sư huynh của mình. Muội muội của mình cũng chính là muội muội của hắn, chẳng lẽ hắn không thể quang minh chính đại mà hào hào bảo hộ nàng sao?

“Hoàng thượng, chuyện này cũng không thể trách Thập Nhất hoàng tử được.” Minh Nhất cùng Minh Nhị liếc nhìn nhau, ở một bên giải thích: “Lúc ấy còn có thích khách trong cung nháo sự, mọi sự cực kỳ hỗn loạn. Lão giả áo lam kia xuất hiện quá đột ngột, mọi người ai cũng phản ứng không kịp.”

“Đó không phải lý do.” Tô Long Ngạo lướt nhìn Minh Nhất và Minh Nhị, trên người tản ra khí thế không gian tự uy khiếp người, lại chỉ trích bọn hắn: “Còn có các người. Trầm đem các người ban cho Nhân Vương, các người là thị vệ của nàng, bảo hộ chủ tử là trách nhiệm của các người, nhưng các người cứ nhiên để chủ tử bị người bắt đi. Vậy là đáng tội gì?”

“Thỉnh Hoàng thượng giáng tội.” Minh Nhất, Minh Nhị không có phản bác, hướng Tô Long Ngạo quỳ xuống dập đầu.

Tô Long Ngạo lạnh lùng nhìn bọn hắn chăm chú, mím môi không nói.

Không khí trong phòng đông lạnh, cho dù mặt trời theo cửa sổ mở rộng chiếu vào cũng không thể hoà tan.

“Lão giả kia có lưu lại một khối lệnh bài.” Hạ Tư Lạc đột nhiên lên tiếng, thân thủ ném cho Tô Long Ngạo khối lệnh bài màu vàng kim: “Ta nghĩ đệ nhất định biết nó.”

Tô Long Ngạo nghi hoặc tiếp nhận lệnh bài, vừa thấy, trong mắt liền xẹt qua tia kinh ngạc.

“Đây thực sự là do người bắt Lăng Nhi để lại?” Đây không phải lệnh bài chỉ hoàng tộc Nam Diệu mới có thôi sao? Hơn nữa, nếu y nhìn không nhầm, khối lệnh bài khắc long điều cùng bốn cánh hoa anh đào vàng kim này là của Tề Vương, cũng là Cửu hoàng thúc của phụ hoàng, là Cửu hoàng gia gia của y. Chẳng lẽ, người bắt đi Lăng Nhi lại là Cửu hoàng gia gia sao?

“Hồi Hoàng thượng, đúng như vậy!” Minh Nhất gật đầu đáp.

“Hơn nữa, lão giả kia còn nói Hoàng thượng thấy lệnh bài liền biết lão là ai.” Minh Nhị bổ sung thêm.

Tô Long Ngạo hiểu rõ. Đúng vậy, y thật sự biết, chính là không nghĩ đến Cửu hoàng gia gia hành tung thần bí cứ nhiên lại xuất hiện ở Bắc Phụng, hơn nữa còn bắt Lăng Nhi đi. Hết thấy, chẳng lẽ là đã được an bài từ trước?

“Đúng vậy. Lão là Tề Vương, Cửu hoàng gia gia của trẫm.”

Minh Nhất, Minh Nhị trừng to mắt, Hạ Tư Lạc cũng nhú mày, hiển nhiên đáp án này khiến bọn hắn giật mình không nhẹ. Bất quá, bọn hắn cũng thờ ơ nhẹ một hơi, là Cửu hoàng gia gia của Hoàng thượng, tự nhiên cũng là hoàng gia gia của Nhân Vương. Xem ra, Vương gia chắc chắn an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Nhàn Vương Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.